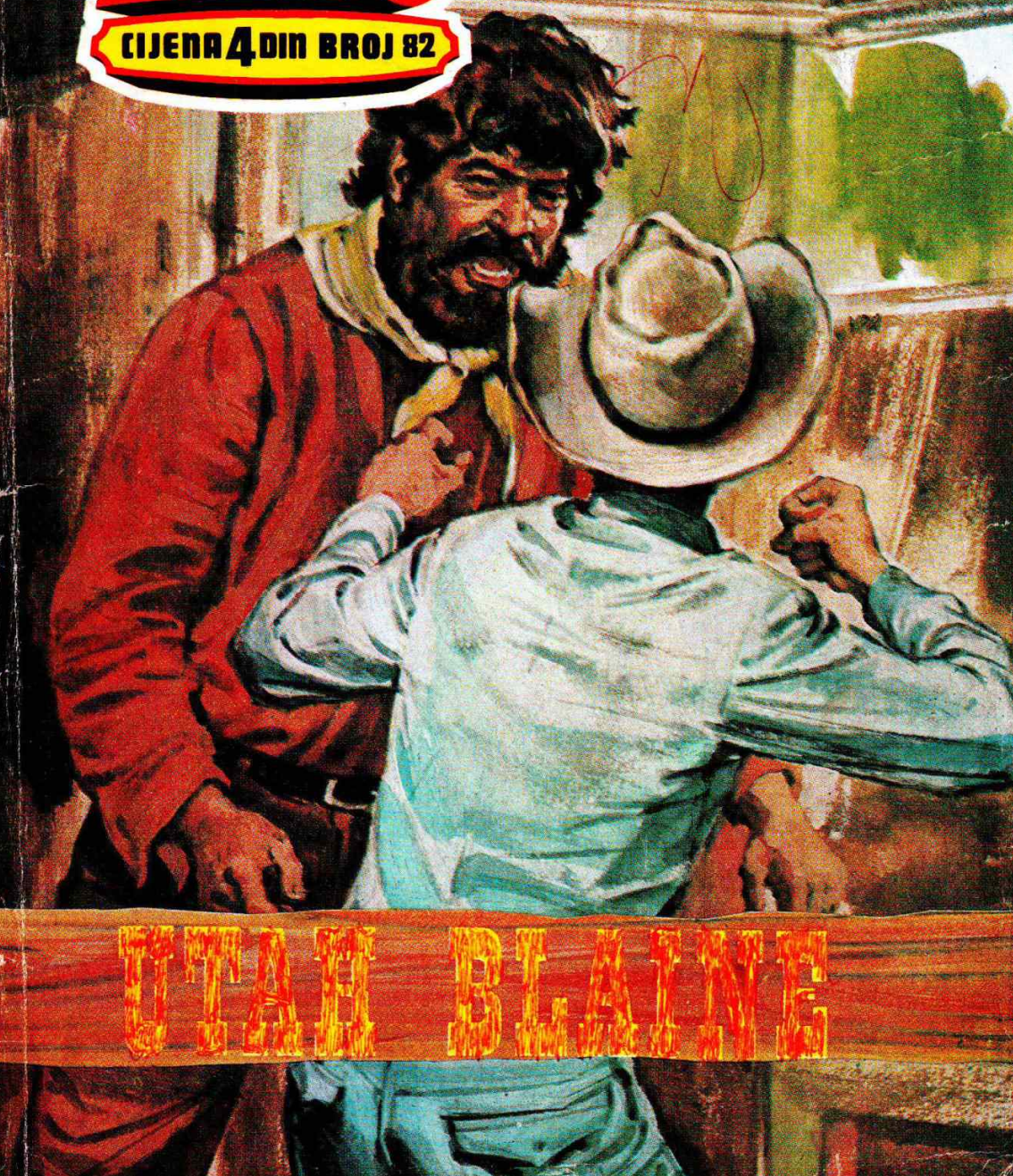

NOVA SERIJA
LASO
CIJENA 4 DIN BROJ 82

UTAH BLAINE

LOUIS L'AMOUR

UTAH BLAINE

»Laso« Nova serija 1975.

I

Spavao je, a onda se, iznenada, sasvim razbudio. Tijelo mu je ostalo mirno; uši su hvatale šumove, a širom rastvorene oči pokušavale se prilagoditi tmini.

Drhtavim nosnicama upijao je vonj sasušene trave i miris noći. Onda je ponovo začuo šum koji ga je probudio. Bio je to topot kopita po utabanoj stazi, dvadesetak metara dalje... bilo je, po svoj prilici, više jahača.

Oprezno se pridigao na laktove. Nije imao oružja i nalazio se u tuđini. Bilo mu je čudno primicanje jahača jer nitko ne jaše o ponoći ako za to nema važnih razloga.

Nije to bila skupina pijanih kauboja koji se vraćaju na ranč. Tišina ove grupe bila je zastrašujuća. Dobro je poznavao sve predznake opasnosti pa je ostao savršeno nepomičan, samo su mu se mišići zategli od napetosti i iščekivanja.

Zastali su. Jedan je konj preplašeno zanjštao, a onda se čuo glas:

— Upravo iznad tvoje glave — stan-ka i onda. — Da, tu.

Javi se dublji glas:

— Dovedi njegovu konja ovamo — nejasni pokreti i zapovijed — Stani!

Tiho šuštanje sedla jasno se čulo u noćnoj tišini. Onda se javi isti duboki glas:

— Taako!

U njemu je bilo zadovoljstva koje je potjecalo iz neke duboke mržnje; činilo se da je govornik odavno priželjkivao ovaj trenutak i nastojao da što dulje uživa u njemu.

— Polako s tim konjem! — glas je postajao sve oštiji. — Pazite da ne padne. Hoću da zna što ga čeka!

— Požurite s tim — javio se novi glas, nestrpljiv i ispunjen odvratnošću. — Obavite to ako ste čvrsto odlučili i krenimo odavde.

— Samo polako — zarežao je duboki glas. — Ja vodim predstavu. Dugo sam čekao ovu priliku. Neal, kako ti se sviđa?

Odgovorio mu je glas čovjeka koga su namjeravali objesiti. Bio je miran i hladan:

— Uvijek si bio prijavljivač štakor, Lud, i nisi se promijenio.

Odjeknula je oštra pljuska, a onda je isti glas nastavio:

— Tvoja sreća što su mi ruke zavezane, Lud. Usprkos godinama, rastrgao bih te na komade.

Još jedna pljuska i zbrka šumova koji su dali naslućivati udaranje. Čovjek pod pokrivačem počeo se znojiti. Odgurnuo je čebe i polako navukao čizme. Onda je oprezno ustao.

— Požuri, Lud! Uskoro će svanuti, a mi imamo pred sobom stotine milja.

Čovjek koji je ustao, bio je miran. Pronađu li ga u ovom času, zacijelo će ga ubiti. Od jednog ili dvojice još bi se mogao obraniti, ali se bez oružja ne bi mogao oduprijeti svima.

Nisu to bili poštenjaci građani koji kašnjavaju zločinca. To se odmah vidjelo. Ova je mračna četa obavljala prijavu posao u mraku i tajnosti.

— Dobro, dobro — rekao je Lud mrzovoljno. — Polako potjeraj konja ispod njega. Neka mu muke što dulje potraju.

Kopita su zabušnjala, a onda je zapucketalo uže. Objeseni čovjek zakoprcio se i zalamatao nogama.

— Nisam vjerovao da ću to doživjeti — reče prvi. — Bez Neala će ostali brzo popustiti. On im je zadavao najviše glavobolje.

— Prepusti to meni — progundao je Lud. — Ovo sam dugo priželjkivao. Sada ćemo pohvatati ostale. Krenimo!

Odjeknuo je topot, a čovjek koji je svemu slučajno prisustvovao pokrenuo se brzo i nečujno. Kao sjena kliznuo je kroz grmlje; ni grančica nije zašustala.

Vjerojatnost je bila minimalna, ali je postojala. Posljednjih nekoliko metara pretrčao je po debelom sagu lišća. Skoči mačjom okretnošću, objesi se o jednu nižu granu i jakim pokretom noža presiječe užu. Tijelo je udarilo o zemlju. Pustivši granu, čovjek se meko dočekao, sagnuo nad obješenim i brzo proširio omču. Objeseni je zakrkljao.

Na putu nije bilo nikoga; topot je zamirao u daljini. Pa, ipak, ovo mjesto nije bilo sigurno. Podigao ga je lako, poput djeteta, odnio ga kroz grmlje do svog ležaja i spustio na pokrivač. Onda mu je raskopčao košulju. Odrvnuo je poklopac čuture i prionio je usnama nepoznatog. Čovjek je pio teško gutajući, a onda se svalio na pokrivač.

U međuvremenu, spasilac se uznemireno ogledavao. Jedan od jahača mogao bi se i vratiti da vidi je li sve kako treba. Bilo je opasno miješati se u tuđe poslove u nepoznatom kraju.

Čovjek zvan Neal ležao je na leđima i promatrao zvijezde. Prsti su mu oprezno opipavali oderanu kožu na vratu. Kad ih je podigao, bili su okrvavljeni. Skrenuo je pogled prema spasiocu:

— Misli... mislili su... da me imaju.

— Nemojte govoriti za sada. Život dugujete onom momku, Ludu. Htio je da se polako davite.

Neal se odupre o lakat i polako sjede. Pogledao je poderane pokrivače i sploštenu čuturu. Onda upita promuklim glasom:

— Gdje vam je konj?

— Nemam ga.

Nealove oči začuđeno su se raširile. Činilo se da su pokrivač i čutura bili jedino vlasništvo mladog čovjeka. Košulja na njemu bila je poderana i izbljednuta od sunca, hlače kao da nisu bile njegove; nije imao ni šešira. Jedino mu je oružje bio veliki bovi-nož sa koštanim drškom. Ipak, iz tog je čovje-

ka zračila snaga. U njegovu licu i kretnjama bilo je nečeg strogog i zapovjedničkog, što nije dozvoljavalo daljnja ispitivanja.

— Zovem se Joe Neal — predstavio se stariji čovjek. — Tko ste vi... što ste?

Umjesto odgovora mladić je čučnuo na pete i pokazao palcem preko ramena:

— Što se to događa? Tko su ti ljudi?

— Vigilanti, članovi odbora za sigurnost — odgovorio je čovjek s uzdahom. — Što je najgora, ja sam pomogao pri osnivanju odbora.

Opet je opipao vrat i olabavio ovratnik košulje. Lice mu je bilo opaljeno suncem i izborano.

— Moj žig za stoku je »spojeno 46«. Naše su pašnjake preplavili kradljivci goveda pa smo osnovali odbor dobrovoljaca. Ali, kradljivci su bili dobro organizirani i svagdje su imali svoje ljude, pa i među nama. Tek je Lud Fuller otkrio da je Gid Blake njihov špijun. Nikada to ne bih povjerovao.

— Objesili su ga?

— Na. Dočepao se revolvera i ubio se. Fuller mu je to omogućio.

— Taj Blake je bio kartaš?

— Ne, zaboga, rančer. Njemu je pripadao ranč »Bar B«, velik gotovo kao i moj.

Neal je ustao.

— Bit će najbolje da se udaljimo odavde. Gdje bismo mogli nabaviti konje? — upitao je mladić.

— Najbliži konji su preko, iza onih naslaga lave. Tamo živi obitelj Sostenes.

— Meksikanci?

— Da. Odavno su ovdje.

Neal pokaza put, ali je mladić odmah potražio kamenit teren.

— Neka vam bude jasno da će prije ili kasnije slijediti naš trag — rekao je. — Po njihovim sam riječima razabrao kako im je puno stalo do toga da ne budete među živima.

Nealovi vratni mišići neprekidno su se grčili. Znoj s lica polako se spustio do rane na vratu i počeo peći.

Stisnuo je zube i brzo hodao nastojeći da ne zaostane za svojim spasiocem. Pitanje, zašto su to uradili baš njemu, neprekidno ga je zaokupljalo. Nikada nije posumnjao da ga Lud

mrzi iako ni sam nije osjećao naklonosti prema tom čovjeku. Nešto prije ponoći obavijestili su ga o sastanku vigilanata. Bio je nezadovoljan zbog smrti Gida Blakea, a znao je da je to bio težak udarac i za cijeli okrug. Namjeravao je predložiti da se raspusti odbor za sigurnost, ali, tek što je došao na sastanak, odostraga su ga udarili po glavi. Kada se osvijestio, bio je vezan i njegovi dojučerašnji drugovi prebacivali su uže preko grane.

Okrenuo je glavu i pogledao krupnog mladića koji je sada koračao iza njega lakim, mačjim koracima. Nikada, pa ni u mladim danima, nije bio tako izrazito žilav i spretan.

— Da predahnem — rekao je i zaoštao. — Čitav život proveo sam u sedlu i gotovo sam zaboravio hodati.

— Jeste li štogod odlučili?

— Ne — priznao je Neal. — Nisam. Sve me je to zateklo i zapanjilo. Ne mogu shvatiti zašto su to uradili. Jedan iz ove grupe bio je moj predradnik. Ne znam kome još mogu vjerovati.

— Najbolje nikome.

— To je lakše reći no sprovesti. Potrebna mi je pomoć.

— Zašto? — upitao je krupni mladić. — Pomagači obično samo smetaju. Posao koji je pred vama morate obaviti sami.

Neal je opipao vrat i gorko se nasmijsao.

— Nisam više ni mlad ni brz kao nekada. Ne želim se opet naći na kraju užeta.

— Odustajete od borbe?

— Vraga odustajem! — Neal je bijesno pljunuo. — Ovdje je sve što imam, rezultat rada čitavog mog života. Tri-deset tisuća grla stoke. Mislite li da bih to trebao napustiti.

— Bili ste ludi. Ne, predlažem vam da pošaljete mene.

— Vas?

— Sigurno. Dajte mi nekakav dokument kojim me ovlašćujete da vodim ranč, papir koji će priznati u banci i pustite me da radim. Protiv vas je organizirana zavjera i to vrlo lukava.

— Ne razumijem vas — rekao je Neal namrštivši se.

— Vi ste organizirali vigilante da bi pohvatali kradljivce. Međutim, dok vi niste bili s njima, maknuli su Gida Blakea. Kažete da je bio bogat rančer. Što je sada s njegovim posjedom?

— Što je sada? Vodi ga njegova kćerka.

— Može li?

— Ha, to ne znam — priznao je Neal.

— Vrlo je mlada.

— Vjerojatno je i njezin predradnik u odboru za zaštitu. Kladio bih se u to. Netko, vrlo lukav, odlučio je poslužiti se vigilantima da se dokopa vašeg i Blakeovog ranča. Prema onome što sam načuo dok su vas vješali, žrtava će biti još. Vas nema i oni će jednostavno zauzeti vaš ranč. Kladio bih se da nemate nekog čvrstog nasljednika, kojega bi se oni trebali bojati.

— Čovječe, čini se da imate pravo — reče Neal mrko. — Tko bi to mogao biti? Tko ih vodi?

— Vjerojatno su taj plan skovali dvojica ili trojica. Kad svrše s poštenima, možda će se istrijebiti međusobno. Postoji li netko dovoljno snažan da ih može zaustaviti?

Neal je klimnuo.

— Možda Tris Stevens. Dugo je bio šerif, ostario je, ali je još uvijek oštar. I Ben Otten nije čovjek koji će se lako predati. Blake, Otten, Nevers i ja imamo već rančeve. Lee Fox je čvrst, ali siromašan. Nas četvorica osnovali smo odbor za zaštitu a ja sam, na neki način, bio vođa.

Nastavili su se penjati.

— Prihvaćate li moj prijedlog? — upitao je mladić. — Vratite li se na ranč, ubit će vas, to je sigurno. Pošaljete li mene, zadat ćete im teške glavobolje. Neće znati što se dogodilo s vama, da li ste mrtvi, ili ste se čudom spasili.

— Bit će im jasno da sam živ ako vas šaljem da upravljate imanjem.

— Ne. Na papiru će stajati datum od prije nekoliko tjedana.

— Što bi ih moglo spriječiti da vas ne ubiju? Upast ćete ravno u stupicu.

— Neće biti prva. Snaći ću se.

Nastavili su šutke. Nebo je posivjelo, zatim se zarumenjelo, a onda je izašlo sunce. Joe Neal je razmišljao. Prošao je šezdesetu, ali je mogao u miru proživjeti još koju godinu. Želio

je zadržati ono što je mukotrpno ste-
kao, a znao je da tu bitku ne može
izvojevati sam. Ovaj mladić... usprkos
izgledu, ulijevao je povjerenje.

— Ne znam tko ste — progovorio je
napokon rančer. — Prema onome što
vidim mogli biste biti skitnica i to bez
sedla.

— To i jesam. Upravo sam pobjegao
iz zatvora.

Neal je zahihotao:

— To se zove hladnokrvnost, čovje-
če. Priznajete da ste pobjegli iz zat-
vora, a predlažete da vam ponudim
svoj ranč.

— Zatvorili su me u Meksiku. Revo-
lucija je propala, a ja sam bio pukov-
nik u pobunjeničkoj vojsci. Uхватili
su me i namjeravali staviti pred zid.
Pobjegao sam i preko Hermosilla pre-
bacio se ovamo.

— Kako se zovete?

Mladić je zastao, obrizao znoj s lica
i zagledao se sugovorniku u oči.

— Ja sam Utah Blaine.

— Vi... — Joe Neal se ukočio i zapa-
njeno pogledao svog spasioca. — Utah
Blaine, onaj revolveraš?

— Da, baš onaj.

Starac je spustio glavu razmišljaju-
ći. Mnogo je priča bilo povezano s tim
imenom. Smatrali su ga ravnim Wesu
Hardinu, Clayu Allisonu i Earpovima.
Pričalo se da je u dvobojima ubio dva-
desetoricu protivnika. Ali, bio je poz-
nat i kao izvrstan predradnik.

— Niste li vodili jedno krdo za Joh-
na Slaughtera — upitao je.

— Da. A drugo za Piercea.

— U redu, Blaine. Pogodba je sklop-
ljena. Što tražite zauzvrat?

— Opremu i stotinu mjesečno. Hilja-
du dolara za troškove, ali ću vam polo-
žiti račun o njima. I na kraju, ako to
raščistim, dobit ću pet stotina grla iz
vašeg stada.

— Blaine, ako to sredite dat ću vam
hiljadu goveda. I, ako zaželite, stalan
posao. Ja znam cijeniti dobre ljude i
ako vas je upošljavao stari Shanghai
Pierce, morate biti dobri. Potpisat ću
dokumenat kojim vas imenujem svo-
jim upraviteljem i ovlašćujem da iz
banke podizete novac za isplatu ljudi
i za ostale potrebe.

Sunce je tek izašlo kad su ugledali
zgrade Sostenesova ranča. Pola sata

ležali su u zaklonu i promatrali ali
vidjeli su samo starog, visokog Petea
Sostensa i njegova dva sina. Napokon
su se odlučili i krenuli prema zgrada-
ma.

Prvi ih je opazio stari Pete:

— Što se dogodilo? — upitao je. —
Izgubili ste konje! Jeste li ranjeni?

Ušli su u kuću. Tamo je Neal ukra-
tko objasnio i upitao:

— On će me zamjenjivati, ali najpri-
je se moramo izvući odavde. Možete li
nas odvesti do željezničke stanice u nat-
kritim kolima?

— Naravno, senor Neal. Želite li još
štogod, samo recite.

Četiri dana kasnije Neal i Blaine
našli su se u El Pasu i tamo potpisali
dokumente. Rančer je pružio ruku
novom upravitelju:

— Da imam sina, Blaine, on bi to
uradio za mene.

— Svakako, Neil — odvratio je mla-
dić. — Uradit ću to za vas, ali i za
sebe. Vi želite povratiti ranč, a ja bih
i sam htio steći mali posjed.

Blaine je naučio da nikada ne treba
puno obećavati. Pred njim je bila akci-
ja, ali je on bio spreman. Ugodna je
bila težina revolvera, saznanje da u
putnoj torbi ima još dobrog oružja, a
u posebnoj navlaci novu vinčesterku.

Mjesto u koje se zaputio zvalo se
Red Creek. Do tamo je mogao vlakom.
Od Red Creeka nije bilo daleko do
njegovog ranča.

II

Točno u podne vlak se zaustavio
pred malom, drvenom stanicom. Utah
Blaine skoči na nogostup i uputi se
prema teretnom vagonu da izvede
svog konja. Na Nealov savjet kupio
ga je u El Pasu.

Bio je to snažan pastuh crne glave,
grive i repa. Čim je ugledao njegove
snažne i žilave noge, odmah ga je od-
lučio kupiti.

Privezao je konja za staničnu ogra-
du prebacio mu preko leđa novo sed-
lo, zauzdao ga, gurnuo vinčesterku u

navlaku i uzjahao. Polako je krenuo cestom tražeći javnu staju, svjestan da je odmah postao meta mnogih radoznalih pogleda.

Mjesto se sastojalo od redova zgrada s obje strane jedne jedine široke ulice. Gotovo pred svim kućama stajale su grede za vezivanje konja. Nasuprut staji nalazila se malena zgrada banke, odmah do nje kovačnica i, opet preko puta, veliki »general store«, prodavaonica snabdjevena svom mogućom robom koja bi mogla zatrebati stanovnicima Red Creeka i okolnih posjeda. Bilo je još nekoliko gostionica i radionica, a ostale su zgrade služile za stanovanje.

Blaine je povjerio svoju životinju vlasniku staje i izišao da popuši cigaretu. Dvojica muškaraca sjedila su na klupi, do valova za vodu. Lijeno su raspravljali ne pogledajući prema njemu, ali je Blaine znao da su svjesni njegove prisutnosti.

— ... bori se mjesecima — kazivao je jedan — a mi to znamo. Nitko ne može prešišati Lud Fullera; ne vjerujem da će itko i pokušati.

— Nisam baš sasvim siguran — primijetio je drugi. — »Spojeno 46« najbolji je ranč u ovom kraju. Bolji nego »Bar B« ili bilo koji drugi. Ne bi mi bilo krivo da se dokopam jednog komadića.

Utah Blaine je nepomično stajao pred širokim vratima staje, visok i snažan, širok u ramenima, ali uska struka i žilav poput lava. Nosio je crni sombrero široka oboda i niske krune, sivu, vunenu košulju pod crnim kaputom, a revolver je gurnuo za pojas hlača.

Koraknuo je prema cesti, ne gledajući dvojicu muškaraca, i kratko rekao:

— Ako vam netko kaže da je »Spojeno 46« napušten posjed, ne vjerujte ni jednu riječ. Joe Neal neće prepustiti nikom ni pedlja svoje zemlje.

Ne čekajući da vidi djelovanje svojih riječi, prešao je preko ulice. Čak je kroz jake donove čizama mogao osjetiti toplinu nabijene, prašnjave zemlje. Neka je kvočka kokodakala i kopkala po prašini uz rub ceste, a onda su prošla malena, lagana kola. Par živahnih konja vrlo dobro je tjerala neka mlada djevojka.

Blaine je odbacio cigaretu u prašinu i ušao u hladnu prostoriju banke. Za jakom žičanom ogradom sjedio je čovjek snažno građen, sa slamno žutom kosom. Na maloj je pločici pisalo: »Ben Otten«.

— Gospodin Otten? Ja sam Blaine, upravitelj ranča »Spojeno 46«. Ovdje su moji dokumenti.

Otten se trgnuo kao da je tog časa primio pljusk.

— Vi ste... što?

Njegov je glas bio tako oštar da su i blagajnik i dvojica građana iznenadeno podigli glave.

Blaine je gurnuo papire pred Ottena.

— Pročitajte i sve će vam biti jasno. Gospodin Neal je otišao na kratko putovanje. Ja ću upravljati rančem.

Ben Otten se zamišljeno zagledao u hladne zjenice posjetioca. Nije se mogao snaći. Već se danima raspravljalo samo o zagonetnom nestanku Joea Neala i mogućim posljedicama. Gotovo je svatko s pohlepom pomišljao na kilometre najboljih pašnjaka. Ni Ben Otten nije bio izuzetak. Jer, Joe Neal je bio mrtav, u to su svi bili uvjereni.

Tijelo doduše nije nađeno, ali se proširio glas da su ga vigilanti smaknuli kao i Gida Blakea. O tome se nije govorilo otvoreno; nitko nije znao tko je sve u tom »odboru za sigurnost«.

Najprije su dvojica kockara odvučena iz grada i linčovana. Ostali su upozoreni da napuste grad. Taj je pothvat naišao na opće odobravanje. Međutim, pokušano linčovanje i smrt Gida Blakea potresli su stanovnike Red Creeka. Pa, ipak, nije li on zaista mogao biti umiješan u krađu stoke? Nakon toga je nestao Joe Neal, a jedini čovjek koji je javno zatražio da se istraže okolnosti tog događaja, bio je noću ubijen s leđa.

Odmah zatim došlo je do još jednog ubojstva. Žrtva je bio jedan Nealov kauboj, nepokolebljivo privržen svom poslodavcu. O razlozima tog ubojstva više se nitko nije usudio ni nagađati.

Bez obzira na sve to Ben Otten je često razmišljao o napuštenim pašnjacima i trideset tisuća grla stoke koja je tamo lutala. Znao je da Lud Fuller smatra kako je on prvi na redu kad dođe do podjele a Nevers, ne govoreći

nikome ništa, poduzima i konkretne akcije. Otten je saznao da je Nevers pustio nekoliko stotina grla svoje stoke na pašnjake Nealovog ranča, a u stražarskim kolibama na granici Neversova ranča, koje su obično nastavale samo po jednog jahača, sada je bilo po nekoliko kaubojja spremnih za akciju. Nitko neće dobiti napuštene pašnjake bez borbe. To je Otten dobro znao.

A sada se pojavio i ovaj stranac.

Otvorivši omoćnicu od jakog papira bankar je pronašao njemu upućeno pismo u kojem je stajalo da je Michael J. Blaine imenovan upraviteljem ranča sa punom ovlasti da potpisuje čekove za kupovinu hrane i ostale opreme potrebne za uspješno vođenje ranča.

Bila je tu i sudski ovjerena punomoć i drugi papiri koji nisu dopuštali sumnje u Blaineova prava. Osim toga Otten je izvršno poznavao Nealov potpis i znao da nije krivotvoren. Joe Neal je bio živ, iako je na papirima stajao datum star nekoliko tjedana.

— Čini se da je sve u redu, ali ja još uvijek ne razumijem... gdje je, Joe?

— Ostavio sam ga u El Pasu, ali sada je već otputovao. Rekao je da se želi odmoriti od rada i malo provesti. Bit će odsutan nekoliko mjeseci, možda i godinu dana.

Otten je zamišljeno žvakao ostatak ugašene cigare:

— Znae li u što se upuštate?

— Otprilike.

— Dozvolite da vam kažem ovo... imat ćete malo prijatelja u ovom kraju. Neala su voljeli, ali su mu i zavidjeli. Kad je nestao, svi su počeli razmišljati kako da se dočepaju djelića njegovog ranča. Neki su to odlučili vrlo čvrsto i zadavat će vam neprilika.

— Navikao sam na neprilike — rekao je Blaine mirno — ali ih sam ne tražim.

Između papira potražio je jedan koji mu je davao pravo da namješta i otpušta kauboje i kupuje stoku.

— Pročitali ste? — upitao je Blaine. — Bit ću vam zahvalan ako pomognete da se to sazna u mjestu. Sutra ujutro poći ću na ranč. Nadam se da neće biti gužve.

— Bit će.

Blaine je bez odgovora krenuo prema vratima i naglo zastao. Djevojka koja je maločas vozila kola ušla je razmaknuvši oba krila vrata. U pokretu je skinula rukavice. Bila je malena i nježna, vrlo lijepa, zlatnoride kose i plavih očiju.

— Ben, imaš li vijesti iz glavnog grada? — upitala je povišenim, ostrim glasom. — Kada će poslati nekoga da pronađe očeve ubojice?

— Čekaj, Mary, ti znaš da ne mogu poslati ljude čak na drugi kraj države zbog naših sitnih trzavica. Svima je žao zbog onoga što se dogodilo Gidu, ali požurivanje nema smisla.

— Još nešto. Pronađi mi novog predradnika. Miller je sve nepodnošljiviji. Sada čak svojata ranč. Kaže da žena ne može upravljati posjedom.

Otten je ustao. Tek se sada moglo zamijetiti kako je snažno građen. Lice mu je bilo potamnjelo i čvrsto. Opažalo se da je prije svega vlasnik ranča, a tek onda bankar. Nije znao kakav bi stav zauzeo.

— Mary, ne postoji zakon po kojemu žena ne bi smjela posjedovati i upravljati rančom. Ali, to neće biti lako. Morat ćeš se boriti baš kao i ovaj čovjek, Blaine.

Djevojka se naglo okrenula i prvi put pogledala Blainea u lice.

— Blaine? Za vas još nisam čula. Za što se to vi borite?

— On je Nealov novi upravitelj, Mary. Upravo je stigao iz El Pasa.

— Joeov upravitelj? — odmahнула je glavom. — Ne vjerujem. Što će Joeu upravitelj? Uostalom, ti znaš dobro kao i ja da je Joe mrtav. Ako ovaj čovjek tvrdi da ga je Neal imenovao upraviteljem, onda laže.

Utah se smiješio, ali se to dalo naslutiti samo po blagom nabiranju njegovih obraza:

— To su teške riječi, gospodice. Joe Neal je živ, a ja sam upravitelj njegovog ranča.

— To je nemoguće.

— Žao mi je što vam protuslovim, ali istina je.

— Ali, meni su rekli... — naglo je ušutila, ali je onda ipak nastavila — da su ga vigilanti ubili.

— Živ je i ja sam njegov zamjenik.

Slegla je ramenima.

— Možda jeste. Odjašite i kažite to Ludu Fulleru. Ako se živi vratite u grad, bit ću sklona da vam povjerujem.

— Hvala gospođice — nasmiješio se. — Bit će mi prijatno susresti vas kad me ne budete smatrali lažovom. Za ostale mi nije stalo, ali ne volim da me lijepa djevojka tako malo cijeni.

Klimnuo je i izašao. Otten je gledao za njim i nehotice se nasmiješio. U tom je čovjeku bilo nešto čvrsto... podsjećao ga je na nešto. U času kad je prestao govoriti i okrenuo se da izađe... Nije li ga to podsjetilo na nešto, u nekom drugom stočarskom gradiću, u nekó drugo vrijeme? Ali sjećanje je bilo vrlo nejasno a i Mary Blake mu se već obraćala pitanjem.

— Tko je to, Ben? Odakle je došao?

Otten je sakupio dokumente i ugrao ih u omotnicu.

— Joe Neal je živ, ...odnosno bio je to u času kad je potpisivao ove papire. Nitko na svijetu ne može oponašati Nealov užasni potpis. A svjedoci su vrlo ugledni i poštteni ljudi koje osobno poznajem.

— Ali, tko je on? — ustrajala je.

— Zove se Michael Blaine. Vjerujem da moramo čekati da ćemo uskoro saznati tko je zapravo. Ovdje imena ne znače mnogo, Mary. Jedino djela. Vidjet ćemo kakav trag ostavlja za sobom.

— Vrlo neznatan, rekla bih, nakon što sretno Luda.

Gurajući papire u omotnicu Otten se opet pozabavio nejasnim uspomena-ma. Ne znajući zašto, primijetio je:

— Nemojte biti sigurna u to, Mary. Ne ocjenjuj čovjeka prije on što se pokaže na djelu. Mislim da imam pravo kad tvrdim da je taj čovjek omirisao dosta barutnog dima.

Barutni dim! To je to! Dan kad je u Abilenu Hitchcock ubio Phiea Coea. Ali, zašto se sjetio baš tog dana? Blaine nije bio Hitchcock, a Coe je poginuo.

U banci je bilo ugodno, ali je vani vrućina postala paklenska. Utah je polako koraćao ulicom napola spuštene kapaka ne bi li oči zaštitio od sunca. Dvojica besposličara koje je susreo ispred ataje sada već zacijelo raznose

glas po mjestu. Mora da ga promatra već mnogo skrivenih očiju. Nije očekivao da će ga netko prepoznati. Red Creek nije bio prolazan gradić već mjesto gdje se dolazi da bi se ostalo. Da su čuli za Utaha Blainea, to je bilo normalno. Ali vidjeli ga još sigurno nisu.

Noseći preko ruke torbe sa sedla, ušao je u hotel. Činovnik za tezgom pogledao ga je ispod oboda svog zelenog štitnika za oči.

— Sobu?

— Dobru sobu.

— Broj dvanaest, zadnja vrata, gore na katu.

Blaine je privukao otvorenu knjigu i sigurnom rukom upisao »Michael J. Blaine, El Paso, Tex«.

— Hoćete li se dulje zadržati kod nas, gospodine Blaine? — upitao je čovjek.

— O tome postoje različita mišljenja — nasmiješio se Blaine. — Odat ću vam tajnu... ostat ću znatno dulje nego što bi neki htjeli.

Podigao je svoje torbe i krenuo prema stepenicama. U sobi je odložio revolver na stol, svukao kaput i košulju i počeo se prati. Odjenuvši se ponovo sjetio se djevojke. Bila je stvarno, prirodno lijepa. Sjetio se njenih optužbi i nasmiješio se. Imala je vatrenu i odlučnu narav.

Prišavši prozoru ugledao je čovjeka kako izlazi iz saluna na suprotnoj strani ulice i zastaje pred hotelom promatrajući prozore. Bio je visok, lako pognut, obuven u čizme neuobičajeno visokih potpetica. Zbog njih mu je hod bio čudan, izgledalo je da se ne smije zaustaviti jer bi inače pao u prašinu. Međutim, on je zastao baš na sredini ulice i čudna izraza na licu promatrao hotelske prozore.

Blaine ga je prestao promatrati i otvorio torbu. Izvukao je iz nje širok pojas sa dvije navlačke i dva nova, izvanredna revolvera. Bilo je to oružje proizvodnje Smith & Wesson, tip Russians 44. Pregledao je punjenje, provjerio okretanje bučnjeva, kratko se poigrao s njima, izveo prebacivanje iz jedne na drugu ruku, zavrlio ih i spustio u navlake. Iznenada se trgnuo i revolveri su se ponovo našli u rukama.

Polako i zamišljeno spustio ih je na mjesto. Onda je kožnim vrpčama pripasao navlake uz nogu. Usprkos vrućini, na koju kao da je bio neosjetljiv, navukao je svoj crni kaput.

Netko zabubnja na vratima.

— Udite — reče Blaine — nije zaključano.

Vrata se naglo otvoriše i udariše o drvenu stijenu. Na pragu je stajao čovjek s ulice. Bio je čak i viši od Blainea, ali mu je donja čeljust labavo visjela, obrazi su bili upali, a rame na pogrbljena. Oči su mu čudno sijevale:

— Nećete uspjeti! — prosikta. — Kažem vam da se držite dalje od »46«.

— Imate li neka prava na taj posjed? — upita Blaine ljubazno.

— Ne tiče vas se! Nećemo dozvoliti da stranci zabadaju nos u naše poslove.

— Moj posao nije zabadanje nosa — objasnio je Blaine. — Ja samo moram upravljati tim rančom do povratka vlasnika. To i namjeravam.

— Koješta! — koraknuo je u sobu. — Ne pokušavajte zavaravati mene. Lee Fox nije ničija budala. Neal je mrtav i vi to prokletu dobro znate. Ne žalim za njim. Došao je prvi u ovaj kraj i ugrabio najbolje. Sada, kad ga više nema, pruža se prilika i nama ostalima. Vjerujte mi, ja ću uzeti svoj dio.

— Fox — rekao je Blaine tiho — bez obzira što vi priželjkivali ili se nadali, ja sam jedini upravitelj ranča »46«. Zato vas upozoravam i to neću više ponoviti, da ne želim vidjeti na svojim pašnjacima vašu stoku. Svaki metar zemlje bit će čuvan i branjen. Nadam se da ste shvatili.

— Mislite? Prokleti bili, vi... — u tom je času zapazio ispod krajeva kaputa remenčice koji su učvršćivali navlake uz nogu. Zastao je, a njegov se glas čudno izmijenio. — Revolveraš, ha? Ili ih nosite samo za pokazivanje? Bolje za vas da ne blefirate jer će vas netko izazvati.

— Fox — glas je bio miran i podrugljiv. — Katkad i blefiram, ali ne uzmičem pred izazovom. Ako mi ikada vi ili bilo tko drugi stane na put, morat će se dokazati revolverom.

Pastuh je nemirno i nestrpljivo kopao slamu kad je Utah rano ujutro došao u staju. Životinja željna kretanja spremno je primila sedlo. Blaine ju je izveo i pojahao prema restoranu koji je zapazio prethodnog dana.

Iako je bilo rano pred lokalom bijahu privezana dva konja. Njihovi vlasnici upitno su ga pogledali kada je ušao. Jedan od njih bio je vitak mladić otvorena pogleda. Klimnuo je glavom u znak pozdrava.

— Vi ste Blaine, zar ne? — upitao je pružajući ruku. — Ja sam Ralston Forbes, vlasnik mjesnih novina.

— Prvi put čujem da tu postoje i neke novine — rekao je Blaine rukujući se. — Primete li oglase?

— Vidi se da se ne razumijete u izdavački posao — nasmijao se Forbes. — Oglasi daju novinama životnu energiju.

— Onda uvrstite jedan za mene. Napišite samo da je Mike Blaine preuzeo vođenje ranča »spojeno 46« i da, dok je Joe Neal odsutan, vodi sve poslove.

Forbes se nasmija.

— Da mi nije potreban dolar, koliko će to stajati, objavio bih tu novost kao vijest, a ne kao oglas. Jer, to je najgora novost za naše rančere u posljednjih nekoliko godina. I svi su oni voljeli Joea, ali još više njegove pašnjake. Vi znate što to znači u zemlji gdje nezauzeti posjed može svatko prisvojiti.

— Znam — rekao je Blaine. Bio je svjestan tihog upozorenja u mladićevu glasu. Primijetio je i to da drugi čovjek do tog časa nije progovorio, iako je to Forbes možda očekivao. Ali, nisu dugo čekali.

Bio je to nizak, čvrsto građen i zbiten muškarac, vrlo rumena lica na kom su se živo isticale metalne sive oči.

— Samo se zabavljajte, dok možete — rekao je. — Neće dugo potrajati.

— Svatko to gleda na svoj način — slegnuo je Blaine ramenima.

— Ovdje ne. Ovdašnji ljudi ne vole da im dolaze stranci i upetljavaju se u posao. Joe Neal je obješen. Nabili

su mu omču na vrat prije nepuna dva tjedna.

— Jeste li vi prijatelju bili prisutni? — upitao je Blaine mekim glasom.

Glava se naglo okrenu, a oči opasno bljesnuše:

— Ne. Ali znam da je obješen — nožem je razmazao komad maslaca po vrućem kolaču. — Vjerujem da je to istina. Momak koji mi je ispričao, morao je to sigurno znati.

— To zacijelo nije bio Lud Fuller, zar ne?

Ovog puta čovjek nije podigao glavu.

— Što vas je navelo da spomenete Luda? On je bio Nealov predradnik.

— Znam. A znam i to da je on bio na mjestu vješanja. — Blaine je mirno napunio svoju šalicu kavom. — I, prijatelju, ovo sam spreman izjaviti pod zakletvom.

Obojica su ga iznenađeno pogledali. Zakleti se mogao samo čovjek koji je prisustvovao činu, čovjek koji se nalazio u neposrednoj blizini.

Niski čovjek nervozno je trgnuo ramena i natrpao usta kolačima. Kad je opet mogao govoriti, promumljao je:

— Odjašite na ranč i ispričajte sve to Ludu. Bit će dobro da pri tom držite revolver u ruci. Lud je brz.

— Stvarno? — nasmiješio se Blaine. — Poznavao sam nekoliko vrlo brzih pokornika.

Rals Forbes ga je iznenađeno i oštro pogledao i onda udario o stol otvorenim dlanom.

— Pamćenje me izdaje, što je to sa mnom! Vi ste Utah Blaine!

Drugi je muškarac ispustio vilicu i otvorio usta. Duboko je uzdahnuo, a onda obilazio suhe usne. Iznenađena je u želucu osjetio čudnu prazninu. Bio je tvrd čovjek, ali je znao da se ni izdaleka ne može mjeriti s Utahom Blaineom. Nije to mogao ni Lud Fuller. Možda su mu se jedan ili dva čovjeka na cijelom tom teritoriju mogla suprotstaviti s nekom nadom u uspjeh.

— Pogodili ste — rekao je Utah.

Ustao je, a Forbes ga je ispratio do vrata. Onda reče:

— Usput, Blaine, ako ostanete, mogli biste mi učiniti veliku uslugu. Na va-

šem ranču ima mali posjed. Tamo živi djevojka, Angela Kinyon. Joe je dozvoljavao da tamo prebiva, a nadam se da ćete i vi.

— Sve će biti onako kako je to uređio Joe Neal. Ranč je još uvijek njegov.

Forbes ga je zamišljeno pogledao:

— Da objasnim... Angie je žena na mjestu. Život joj prije nije bio lak ali vrlo je ženstvena, pametna i fina osoba. Neće vam smetati svojim prisustvom.

— Ostat će.

— I pazite na svaki svoj korak, Utah. Čak ni vi ne možete zaustaviti gomilu kad krene. Nema čovjeka u okolini koji se ne sprema da skoči i prigrabi dio Nealovog ranča, ako se ukaže prilika. I prigrabit će. Čak da je i Neal živ, teško bi ih više mogao zaustaviti. Dugo su čekali takvu priliku i sada će svaki izgovor biti dobar. Bila bi potrebna jaka, borbena četa da zadrži ranč i stoku. Jedan čovjek ne može napraviti ništa.

— Može li se ikome na ranču vjerovati?

— Sumnjam. Na »46« naći ćete se sasvim sami.

Izjahavši iz grada, uputio se do vrha Tule Mesa. Tamo je zastao i smotao cigaretu pažljivo promatrajući krajolik oko sebe. Poznavanje terena odlučuje ponekad o životu i smrti, a on je bio i odviše profesionalac da bi to zanemario.

Put ga je odveo niz obronak u crnogoričnu šumu. Projahao je kroz mnoge čistine obrubljene potocima, kroz šumarke bjelogorice i napokon uz rub velikih pašnjaka. Gotovo neočekivano, na ravnici, pod krošnjama golemih sikomora ugledao je zgrade ranča.

Glavna je zgrada bila lijepa, velika i vrlo stara. Postrance bila je nastamba za kauboje, a straga ograda za konje. Kad je Blaine prijahao, jedan čovjek izađe i osloni se na dovratka kaubojske kladare. Među usnama mu je visjela ugašena cigareta. Blaine je skrenuo konja prema njemu.

Bio je to krupan čovjek, povelika trbuha, ali su mu i grudi bile razvijene i mišićave. Nije se brijaio nekoliko dana a to je pojačavalo okrutnost koja je izbijala iz njegova pogleda.

Blaine je bez poziva sišao s konja pustivši krajeve uzda na zemlju.

— Jeste li vi Fuller?

— Što hoćeš? — upitao je muškarac. Blaine se nasmijao.

— Zovem se Blaine. Ja sam novi upravitelj imanja. Ako si ti predradnik, onda moramo porazgovarati o poslu.

Fuller je bio zapanjen. Od svega na svijetu to je najmanje očekivao. Trebalo je neko vrijeme da shvati značenje tih riječi, a onda je pobjesnio:

— Slušajte stranče, ne znam što vam se pobrkalo u glavi, ali ako ste to zamislili kao šalu, gadno ste se prevarili!

— Nije šala, Fuller. Neal me je imenovao upraviteljem. Posjetio sam banku i Otten se slaže da su moji papiri u redu. Sada se odjeni i na posao, izuzev ako daješ otkaz i odlaziš.

— Vraga odlazim! — zaurao je Fuller. — Neal je mrtav i sve je to neka prijevarena.

Blaine ga je hladno pogledao.

— Ne, Lud, Neal nije mrtav. Živ je i dobro se osjeća. Zar ti ovo izgleda kao potpis mrtva čovjeka?

Gurnuo je pismo Fulleru pod nos i ovaj je protiv volje spustio pogled. Iako je od bijesa jedva gledao, odmah je prepoznao Nealovo škrabiranje.

— Nećete uspjeti s tom prijevarom! — rekao je promuklim glasom.

— Nema nikakve prijevare, Fuller, bar ne kod mene — odgovorio je mirno Blaine. — Dobio sam posao i došao da ga obavim. Od sada ćeš raditi po mojim zapovjedima.

— Vraga ću! — zarežao je Fuller. — Ja sam ovdje bio gazda i ostat ću. U cijeloj toj priči nešto nije u redu.

— U pravu si. Nije u redu kada se predradnik okrene protiv svog poslodavca i pokuša ga objesiti, samo zbog toga da bi mu oteo ranč. A sada utvrdi u glavu ovo — ili ćeš slušati moje zapovijedi ili odlaziš s ranča. I to odmah.

Fuller je bio izvan sebe od bijesa. Nije se mogao pribrati da bi trijezno razmislio, pa ga je nagon tjerao da odmah napadne protivnika. Usprkos činjenici da je sam navukao omču na Nealov vrat, znao je da potpis nije kri-

votvoren. Ali, to ga je još više razjari-
lo.

Iz brvnare su počeli izlaziti kauboji. Prije nekoliko minuta Fuller im je stavio do znanja da seli u glavnu zgradu. Nitko nije ništa primijetio. I sami su željeli ponešto zaraditi pri diobi bogatog posjeda. Svaki je od njih razmišljao kako da odvoji nekoliko desetaka goveda, proda ih i nestane. Gotovo sve te ljude zaposlio je Fuller, a Neal se je sljepo pouzdao u svog predradnika. Samo je Rip Coker najzad progovorio:

— Ja ne bih toliko žurio, Lud. Što ako se stari iznenada pojavi?

— Neće.

— Čini se da si u to siguran. Možda si se i sam pobrinuo šta se ne vrati.

Fuller bi ga najradije ubio, ali se suzdržao osjećajući da bi Coker mogao biti opasan protivnik u borbi revolverima. Kad bi ga uhvatio u šake, problema ne bi bilo. Još nikada nitko nije nadjačao Fullera u tučnjavi. Ali se žilavi Coker držao na sigurnoj udaljenosti. Fuller se naprosto okrenuo, izišao i nabasao na stranca.

Kauboji su se izvukli iz brvnare da bi mogli bolje pratiti razvoj situacije. Među njima je bio i Coker pa je, najviše zbog njega, Fuller glasno ponovio:

— Joe Neal je mrtav. Ja preuzimam ranč.

Blaine je odmahnuo glavom.

— Zap mi je što rušim tvoje snove, Fuller. Vraćaj se u kladaru ili odlazi zauvijek — onda se okrenuo prema sedmorici kauboja. — Ja sam Blaine, novi upravitelj ranča. Već sam pokazao Fulleru papire, a vidjeli su ih i u gradu pa znaju da su ispravni. Ako bilo koji od vas želi napustiti ranč, neću ga zadržavati. Tko želi ostati, može. Razmislite. Vidjet ćemo se u blagovaoni.

Mirno im je okrenuo leđa i pošao blagom uzbrdicom prema kući.

Fuller ga je gledao izbuljenih očiju.

— Hej! Ti! — viknuo je.

Blaine je nastavio istim tempom. Stigavši do kuće, otvorio je vrata i ušao.

Rip Coker je zahihotao.

— Čini se da si ipak trebao poslušati moj savjet, Lud. Skočio si pred rudo.

— To mu neće uspjeti! — rekao je Fuller kroz zube.

— Mislim da mu je već uspjelo — primijetio je Coker. — Ne pokušavaj mu se protiviti, Lud. Nisi ti njegove kategorije.

Fuller je bio suviše bijesan a da bi ga slušao. Ljudi su se počeli polako vraćati prema nastambi. Nisu bili zadovoljni razvojem događaja. Neki su već trošili i zaduživali se u gradu računajući na dobitak od krađe goveda. Sada je s time bilo svršeno.

Samo je Coker ostao na mjestu. Promatrao je kuću i počeo se tiho smijati. Bilo mu je drago da je netko sredio Fullera. Ali, što će se dogoditi kasnije?

Bistriji od Fullera, Coker je bolje ocijenio stanje na tom području. Fuller je mogao prigrabiti ranč, ali ga nije mogao i zadržati. Bio je samo jedan od vukova koji su željeli zariti zube u ranč. A Fullerovi zubi nisu bili dovoljno oštri, a i mozak mu je bio suviše ograničen. Netko će ga u toj igri nadmudriti i savladati.

Coker je promatrao Fullera kako ulazi u kaubojsku nastambu i malo kasnije opet izlazi.

Fuller se ogledao tražeći nekoga na kome će iskaliti bijes i onda opet izišao. Pošao je prema oboru. Odjahat će preko k Neversu. Potražiti će Millera na ranču »Bar B«. Nešto se mora poduzeti i to odmah.

Coker ga je promatrao dok je uzjahao, a onda krenuo prema kući. U tom je času Blaine otvorio vrata i stupio na prag. Sada su se oba revolvera dobro vidjela.

— Zovem se Coker — rekao je kauboj naglo. — Četiri mjeseca sam ovdje, došao sam posljednji.

— Dobro, Coker. U čemu je stvar?

— Mislim da vas očekuje gužva.

— Očekivao sam je.

— Sami ste.

— I to znam — podsmjehnuo se Blaine. — Prijatelju, reci mi nešto što još ne znam.

— Ja sam uvijek bio lud — izjavio je Coker i izvukao kesu s duhanom. Nije podizao glave. — Eto, sada kažem... da sam na vašoj strani.

— Zašto?

— Možda zato jer volim neizvjesnost — nasmijao se Coker. — Možda zato jer ne volim biti u bandi. A možda i zato što želim biti uz onoga koji se ne boji gomile.

— Svi ti razlozi meni odgovaraju — rekao je Blaine i pružio ruku. — Drago mi je da si uza me, Coker. Ne moram te upozoravati. Ovdasnje stanje poznaješ bolje od mene.

— Vjerojatno — Coker je pokazao prema sjeveru. — Tamo ima tridesetak rančera, gladnih zemlje. Zilaviji su od dona na mojim čizmama, a svaki je ponekad prisvojio nekoliko tuđih grla. Onda imate veliki ranč »Bar B«. Vlasnik je, ubijen, a predradnik Clell Miller uvjeren je da posjed treba pripasti njemu. Računa i na komad ovog ranča, jedan pojas zemlje uz rijeku. Opasan je. U svoje vrijeme bavio se mutnim poslovima i brz je na revolveru.

— Dalje.

— Ben Otten, na primjer, pošten i otvoren, ali i on gladan zemlje. Ako počne grabež, pridružiti će se.

— Ostali?

— Najgori su Fuller, Miller i Nevers.

— Što je sa Lee Foxom?

Coker je oklijevao.

— Nije mi jasan. Podmukao je. Nitko ga ne smatra brzim i opasnim, ali je prošle godine podivljao u salunu i izrešetao dvojicu.

— Ima li još opasnih?

— Rink Witter, možda. On je Neversova desna ruka.

— Za njega sam čuo. Tko vodi one na sjeveru?

— Ortmann, opasan i tvrdokoran tip. Imat ćete pune ruke posla, Blaine. Ne bih ni za što na svijetu propustio da vidim što će se dogoditi.

IV

Mary Blake je bila izvan sebe. Njezin je predradnik bio stvarni gospodar ranča. Nije ga mogla otjerati: znala je da naprosto ne bi htio otići. Preostalo joj je jedino da puca na njega iz kuće, ali to nije mogla.

Osjećala se izgubljenom. Znala je da su dva ili tri kauboja uz nju, ali što Kelsey i Timm mogu protiv cijele Millerove bande. Nije mogla tražiti od njih da ginu u neravnopravnoj borbi.

Kad se vratila iz grada, susrela je Millera.

— Već ste stigli? — upitao je izvještajem ljubaznošću. — Da li vam je Otten našao nove ljude?

Osjetila je izrugivanje i zaželjela mu uzvratiti.

— Joe Neal je živ.

Millerovo lice obli rumenilo.

— Što ste to rekli? Zar se pojavio u gradu? — u njemu je rastao bijes. — Prokleti Lud, zar ništa nije mogao obaviti kako treba?

— Ne. Ostao je u El Pasu. Poslao je novog upravitelja; zove se Blaine.

— Blaine — Millerovo lice poprimilo je oštar izraz. — Jeste li saznali ime... kako ga zovu?

— Zašto? — upitala je iznenađeno — Michael, čini mi se.

— Visok? Širokih ramena? Zelene oči? — ispitivao je Miller u napetom iščekivanju.

— Daaa. Opis je točan. Tko je on?

— Tko? — Miller ju je pogledao kao da je nikada prije nije vidio i onda se počeo čudno smijati — Utah Blaine, eto tko je on. Najopasniji revolveraš iz Neucasa, čovjek koji je očistio i smirio Altu. Ubio je dvadeset ljudi možda i trideset. Gdje li je Neal njega našao?

Miller je bio neobično uzbuđen. Blaine je izvanredno brz... ali i on je. Kad bi mu se posrećilo da ubije Utaha Blainea! Okrenuo se i bez riječi otišao, suviše uzbuđen da bi mogao razgovarati.

Mary je ušla u veliku dnevnu sobu ukrašenu navajo-tepisima. Tamo ju je dočekao Tom Kelsey.

— Gospodice, rekao je užurbano — vjerujem da Miller namjerava odvesti nešto stoke. Sakupio je oko stotinu grla u Canyon Creeku.

— Gdje je Timm?

— Pazi na njih.

— Hvala, Tom. Ali mi ne možemo poduzeti baš ništa. Morat ćemo dopustiti da ih odvedu. U ovom času nismo dovoljno jaki za sukob.

Čovjek je gužvao šešir u nemoćnom bijesu. Bio je potajno zaljubljen u tu djevojku i nije mogao mirno promatrati kako Miller gospodari njenim posjedom kao svojim. Ali, znao je da je Mary u pravu.

— Pođi po Timma, molim te, i dovedi ga ovamo. Od sada će jedan od vas dvojice neprekidno biti uz mene. A ti ćeš onda odjahati na »46«. Tamo je Utah Blaine.

— Utah... Što će on tamo?

— Objasnila mu je.

— Reci mu da ga želim vidjeti... tako da to nitko ne sazna.

U to je vrijeme Lud Fuller tjerao svog zapjenjenog konja prema ranču »Veliko N«, Russa Neversa. U njemu je gorio čudan plamen mržnje i bijesa. Nije bio kadar razmisliti i shvatiti kako je moguće da je Neal živ, ali je prihvaćao to kao činjenicu. Stara mržnja, mržnja izrasla iz zavisti prema svima koji su u bilo čemu nadmoćni, opet se razbuktala. Na Blainea nije ni pomišljao.

Nevers je bio pred kućom kad je Lud dojahao i izgubljenih očiju rekao:

— Neal je živ! Nije mrtav! Poslao je čovjeka...

— Zaveži budalo! — Neversov glas bio je oštar.

— Znam sve o tome. Ali, ne znam zašto si ovdje umjesto da prikupljaš svoje proklete vigilante i objesiš ga.

— Neala? — upitao je Fuller glupo.

— Ne! ludače! Blainea — zarežao je krupni predradnik. — Nemoj stajati ovdje poput budale. Počni raditi! Ako bude imao samo nekoliko dana na raspolaganju, sve će nas srediti. Objesi ga! Objesi ga odmah! O njemu kruže takve priče da će te zbog toga i nagraditi. Brže!

Lud Fuller je prevalio pola puta na trag prema ranču, kada se, napokon, počeo ljutiti na Neversa.

Svi su već bili za stolom kad je ušao Utah Blaine. Bio je zabavljen novostima koje je saznao pregledajući Nealove poslovne knjige i razgovarajući s Tomom Kelseyem. Poći će na razgovor s Mary Blake, iako je znao da mu ne može puno pomoći. Pa, ipak, četvorica, to je bolje od dvojice.

Lud Fuller je već gutao komade mesa: donja mu se vilica pokretala brzo i neumorno.

— Lud — rekao je Blaine. — Na ovom posjedu treba mnogo toga popraviti. Uzmi četvoricu ljudi i pođi na Squaw Peak. Tamo zacijelo ima naše stoke. Sve što nosi naš žig, neka se prebaci na ovu stranu rijeke.

Fuller je htio ljutito prigovoriti. Squaw Peak je bio daleko prema sjeveru. Odjaše li onamo, neće imati prilike da prikupi vigilante. Ali, čemu da prigovara, zapovijed je bila logična. Naseljenici su uvijek krali stoku na sjeveru.

— Zar napuštamo te pašnjake? — pokušao je biti podrugljiv.

— Ništa ne napuštamo. Povlačimo stoku dok ne nađemo vremena da Ortmannu damo pouku koju će upamtiti — odgovorio je Blaine.

Svi su šutjeli jer nikome nije bio nepoznat slučaj Alto, divljeg, rudarskog gradića u kome su tri šerifa ubijena u roku od tri dana, a onda je dojahao Utah Blaine i preuzeo posao. Prve noći ubijen je vođa najgore grupe i njegov pomoćnik, dvojica su završila u bolnici razbijenih glava, a dvadeset dvojica razbijaju nabijena su u dvije male ćelije. Utah Blaine je za nekoliko dana smirio grad od sedam tisuća stanovnika: dvije tisuće rudara i pet tisuća onih koji su nastojali doći do zlata; grad u kome su poginula šezdeset dvojica prije no što je i jedan građanin umro prirodnom smrću.

— Coker — nastavio je Blaine — popraviti ćeš one polomljene grede na oborima i vratu sjenika. Vi ostali odjahat ćete južno do Skeleton Ridgea. Uradit ćete isto što i Lud sa svojima. Prebacite svu stoku natrag, preko rijeke.

Završio je s jelom i ispio šalicu kave. Naglo je ustao i nabijajući šešir na glavu rekao:

— Ja sam ovdje nov. Ja vama, a i vi meni. Ako bilo koji od vas namjerava početi s nekim trikovima, samo naprijed. Ali, zapamtite dobro: svaku neravninu izravnat ću vrlo grubo. Radite svoj posao i nećete imati nikakvih nepravilika.

V

Otpравivši Fullera, Nevers je smjestio osedlao konja i krenuo na »Bar B«. Međutim, već na pola puta susreo je Clella Millera.

— Lud je sasvim pobudalio — prasnulo je Nevers. — Neal je živ, a kada se pojavio taj Blaine, dotrčao je k meni, umjesto da nešto poduzme.

— A što ćeš ti poduzeti, Nevers?

— Neću dozvoliti nikome da preotme »46«.

— Vjeruješ li da je Neal živ?

— Odakle da to znam? — opsovao je Nevers. — Ako jest, treba što prije umrijeti. Ali, to nije tvoja briga, Clell. Ti nastoj maknuti Blainea. Neal je moj.

Miller ga je zapanjeno pogledao. Znači, tako je to. Nevers je uvijek uživao ugled solidnog građanina... Sada je otkrivao pravo lice.

— Gdje je Rink? — upitao je nemarno.

— Ne brini za Rinka — odbrusio je Nevers. — On radi svoj posao.

To je to! Rink je zadužen za starog. Pravi čovjek za mučka ubojstva. Malen, zao i nepogrešiv. Ako pronađe Joea Neala, sigurno je da će ranč »46« ostati bez vlasnika.

— Dobro — rekao je Miller — ja ću se pobrinuti za Blainea.

— Nikakvih gluposti Clell. i nikakvih dvoboja i izazova. Idi čemo na sigurno. Navalit ćemo zajedno: ti, ja i Lud... svi.

— Otten?

— Ne, on se kloni prljavog posla, ali kasnije bi se ubacio — nasmijao se Nevers. — To mu nećemo dozvoliti. Bilo bi najbolje da nas dvojica podijelimo te pašnjake.

Miller je zamišljeno klimnuo:

— Kako bi bilo da Blainea natjeramo na Ortmanna? Neka se poubijaju međusobno.

— To ne bi bilo loše, iako bi predugo trajalo — rekao je Nevers. — Ti, Clell, prikupi svoje ljude, a ja ću u međuvremenu pokušati nahuškati Ortmanna. Ako ne uspije, udarit ćemo obojica u isto vrijeme. Pustit ćemo lju-

de unutra, rastjerati mu stada i kauboje, odvojiti ćemo ga od ostalih i ubiti.

— Što ćemo s Mary Blake? — upitao je Miller.

— Nije opasna, ostavi to za kasnije.

— Dvojica kaubojica su uz nju, Kelsey i Timm.

— Ubij ih. Sredi to još noćas, Clell, ne odgađaj.

Vraćajući se na ranč, Miller je zaključio da je Neversov savjet dobar.

Oslobodivši se Fullera i ostalih kaubojica, Blaine je povjerio ranč Cokeru i odjahao na sastanak s Mary Blake. Kelsey mu je opisao put do mjesta sastanka — pokraj male kolibe, pa uz rijeku do mjesta nazvanog kozji logor.

Jašući u tom smjeru, Blaine se dosjetio da bi ta kućica mogla pripadati Angie Kinyon. Kada je stigao do nje i vidio da je sva okružena cvijećem, bio je u to uvjeren. Mjesto je bilo vrlo lijepo, nad brvnarom se nadviјala golemu bijela stijena, a nedaleko, među golemim stablima, vijugao je potok. Bilo je i nešto obrađene zemlje — a sva je bila u ogradi.

Na vrata je izišla mlada žena tamne kose i velikih, crnih očiju. Blaine je skinuo šešir i predstavio se.

Odmjerila ga je brzim pogledom i rekla:

— Nisam znala da na ranču postoji upravitelj.

Sjašio je i objasnio, uživajući u prijatnoj hladovini.

— Prekrasno ste uredili ovo mjesto. Mora da ste dugo ovdje.

— Tri godine. Odavde je 1860. Joe Neal počeo graditi svoj ranč.

— Već tada? — začudio se Blaine — Kako je izlazio na kraj s Indijancima?

— Pregovorima, kada je mogao, a inače borbom. Dva puta napustili su ga svi njegovi ljudi, osim jednoga. Njih su dvojica ostali i izdržali.

— Tko je bio taj? — upitao je Blaine.

— Moj otac — odgovorila je Angie i pokazala mu mali humak među sikomarama. — Tamo leži.

— I vi ste, znači, cijeli život proveli na ranču? — začudio se Blaine.

— Moja je majka umrla u Teksasu prije no što smo sa Joeom krenuli na Zapad. Ovdje sam odrasla i sve preživ-

jela. Prve su godine napadi bili vrlo česti. Druge godine bilo ih je samo tri. Onda su nastupile godine mira, sve dok Apači nisu toliko zamrzili bijelce da su ih željeli sve poubijati.

— Nikada niste napustili tu zemlju?

Opet ga je brzo pogledala.

— Cini se da vam nisu pričali o meni?

— Ne... ništa. Samo me je Forbes obavijestio da živite ovdje.

— Upoznali ste ga? — lice joj se ozarilo. Zar je bila zaljubljena u tog čovjeka? — Upoznali ste jednog od najboljih ljudi u Red Creeku.

Blaine nije ništa odgovorio; razmišljao je o sastanku na kozjem logoru.

— Moram dalje — rekao je.

— Utah — naglo je položila ruku na njegovo rame — budite vrlo pažljivi. Nikome ne smijete vjerovati.

— Jednog saveznika već imam, a Mary Blake mi nudi još dvojicu provjerenih kaubojica...

— Mary! — rekla je i suviše naglo. — Nje se čuvajte. Sebična je i razmažena.

— Ne znam — namrštio se. — Izgleda da samo želi obraniti svoj ranč.

— Nije vam se svidjelo što sam rekla — klimnula je djevojka ozbiljno. — Možda sam trebala reći nešto lijepo. Nešto što bi bilo pametnije za mene, ali vama ni od kakve koristi. Mary je lijepa i draga, ali za nju, kao ni za njena oca, ne postoji ništa na svijetu izuzev ranča »Bar B«. Ona je i jaka, svi je potcjenjuju. Da bi sačuvala ranč, ona će lagati, ukrasti i ubiti.

Popeo se u sedlo.

— Katkada nema drugog izlaza.

— Upamtite što vam kažem — podigla je glavu. — bude li morala vas izdati da bi spasila »Bar B«, učinit će to bez oklijevanja.

— Hvala na upozorenju — rekao je i okrenuo konja. — Ipak mislim da pristrogo sudite.

— Možda — njene oči su bile tamnije i dublje no prije. — Ne bih to rekla nikom drugom, Utah Blaine! Ali, vi radite za Joea Neala. Znajte... kad svi budu protiv vas, a to će biti uskoro... onda dođite k meni. Ja ću ustrajati uz vas, kao što je moj otac uvijek stajao uz Joea Neala.

VI

Mary Blake je nestrpljivo čekala na mjestu gdje je nekad obitavao neki kozar. Kolibica je bila vrlo trošna i malena. Iza nje se nalazio kameni tor i zaklon od granja.

Čim je ugledala Blainea prišla je brzim koracima.

— Zakasnili ste. Razgovarali ste s onom djevojkom?

— S Angie? Jesam.

— Vrlo je lijepa — rekla je Mary kratko. Utah se nasmiješio. Netrpeljivost je bila obostrana.

— Da — odgovorio je. — Da čujem vaš prijedlog.

— Vjerojatno već pretpostavljate. Imam dvojicu dobrih ljudi; nijedan nije revolveraš, ali neće ustuknuti. Uz vas je i ime koje ulijeva strah, a moglo bi nekoga i privući. Zajedno bismo se lakše borili.

— Imam još jednog čovjeka — priznao je. — Ripa Cokera.

— Izvrsno — rekla je razvedriviši se.

— On je ustrajan borac. A možemo naći još ljudi, ovuda se vucara dosta revolveraša.

— Ne uzimam takve borce.

— Zar nisu svi takvi? Niste li to i vi? — uzviknula je oštro. Onda je zavrtila glavom i opustila ruke. — Oprostite, Utah. Vrlo sam nervozna i često gubim kontrolu.

— To je razumljivo — rekao je mirno. — Kao što i sami kažete zajedno ćemo se lakše boriti. Neka »46« bude naša baza, tamo se možemo utvrditi.

— I napustiti »Bar B«? Ni govora! Mislila sam da ćete vi doći na moj ranč.

— Dobro — rekao je pomirljivo, pokušavajući shvatiti i njezin položaj. — Pokušajmo nešto drugo. Pođimo zajedno u grad i nagovorimo Ottena da pređe na našu stranu.

— Od toga nema ništa. Otten će ostati neutralan dokle može, a onda će se pridružiti njima — prišla mu je bliže. — Utah pomozite mi. Na svom ranču nalazite se između dvije vatre, a kod mene se neprijatelj može pojaviti samo s jedne strane.

— Sutra ću poći do Ortmana i nagovoriti ga da se drži izvan svega. Onda ću se pozabaviti ostalima.

Odmaknula se i nasmiješila:

— Znam da vas ne mogu nagovoriti... vi ste vjerojatno u pravu. Ali ni Timm ni Kelsey ne mogu se oduprijeti Milleru. Tako ga se bojim... i ostalih...

— Mislite li da bi mogli napasti? — upitao je Blaine.

— Sigurno... da, mislim da bi — znala je da laže, možda je opasnost za nju dolazila jedino od Millera. Čak joj ni Clell, usprkos pòkvarenosti, nikada nije uskratio poštovanje. Lagala je, i to uspješno. Vidjela je da se Blaineovo lice iznenada smrklo. Bio je zgodan, opasan, prvi čovjek kome se zaista divila.

— Smiješno je da se vi i Coker brinete sami o sebi, u pustoj kući, ovdje bismo Maria i ja mogle brinuti o vama. Osim toga, i sami znate da je ludo razdvajati snage.

— Najprije ću posjetiti Ortmana — rekao je. — Tada ću zajedno s Cokerom doći k vama.

VII

Slijedećeg jutra Blaine i Coker jahali su duž Tule Mese i to je pružilo priliku da se još jednom prouči teren. Obojica su šutjeli, pažljivo promatrajući okolinu. Tek kada su izbili na širok kolni put, Coker je progovorio:

— Ako se nešto dogodi Nealu, što će biti s vama, Blaine?

— Zašto brinuti? — odgovorio je Utah. — Nealu se neće ništa dogoditi.

— Ne bih bio baš tako siguran. Onaj Nevers prava je zmija s poštenim licem. Ako nasluti gdje bi mogao pronaći starog Joea, ubit će ga.

Konji su skrenuli u ulaz širokog kanjona. Istog časa ugledali su brvnare.

Bilo ih je dvadesetak, ali je samo polovina bila nastanjena. Ostale su bile dotrajale. Jedna dugačka, dobro održavana imala je visok nogostup i trijem pa se moglo pretpostaviti da je

neka vrsta konačišta ili krčme. Nekoliko besposličara sjedilo je u najrazličitijim položajima.

— Dobar dan, ljudi — rekao je Blaine. — Gdje bih mogao naći Ortmanna?

Jedan od njih lijeno je okrenuo glavu.

— Unutra.

Utah je skočio s konja. Coker se sagnuo i tiho rekao: ostat ću i pripaziti na vaša leđa.

— Pripazi na svoja — nasmiješio se Blaine i skočio na trijem.

Unutra su bila trojica muškaraca, a jedan od njih bio je Lud Fuller. Blaine je naglo zastao.

— Što radiš ovdje, Lud?

— Ja? — Fuller je bio zapanjen i zbunjjen. — Tražim krave.

— Onda pođi natrag, do mosta. Tamo ćeš naći nešto naše stoke. Ne ovdje u gostionici.

Blaine se okrenuo i pogledao velikog čovjeka koji je sjedio na tezgi. Coker mu je već rekao da Ortmann uvijek sjedi na tezgi jer ne postoji stolica u koju bi se mogao smjestiti. Bio je to najveći čovjek kojega je Blaine ikada susreo, širokih ramena, golemog grudnog koša i snažnih ručeta. Bio je znatno viši od dva metra, a čitavo je tijelo bilo u skladu s visinom.

— Ti si Blaine — rekao je Ortmann mirno.

— A ti si Ortmann — klimnuo je Blaine, ne pružajući ruku. — Ortmann, ja ratujem. Neal je otputovao i mene imenovao zamjenikom. Čini se da svatko čeka priliku da otrgne komad od »46«.

— Uključi i mene — izjavio je Ortmann. Njegovo široko lice bilo je uokvireno kratkom bradom, a vrat mu je bio pravi stup od mišića koji je izlazio iz košulje od domaćeg platna.

— I tebe — klimnuo je Blaine. — Ali ja namjeravam pobijediti, Ortmann, a što manje bude mrtvih to bolje. Rekli su mi da ste ti i tvoji momci tvrda družina.

— Tražiš li našu pomoć?

— Ne treba mi pomoć. Tražim da ostaneš izvan svega toga. Ne miješaj se dok ne sredim račune s drugim rančevima. Ne želim imati za leđima neprijatelja, dok sam u sukobu.

— To je pametno — Ortmann je podigao čašu koja je među njegovim prstima nalikovala na igračku. — Pametno za tebe. Ali ne i za mene. Ovo su javni pašnjaci. Dok ih čovjek upotrebljava, ima na njih puno pravo. Kad oduстане, useljava se onaj koji je sposoban obraniti zemlju. Ja i moji momci hoćemo travu i zemlju za oranje. Ona je tamo i čeka nas.

— Ne — odgovorio je Blaine mirno. — Nitko neće dobiti ni metra te zemlje bez Nealove ili moje dozvole. Nitko. Nadam se da ćeš to reći svima koji čekaju grabež. »46« ostaje u jednom komadu.

— Ne odustajem — rekao je Ortmann i osovio se na noge. — Moji momci i ja upast ćemo čim za to bude vrijeme. Ti si gotov. I »46« je gotov. Vuci će ga raznijeti.

Blaine je slegnuo ramenima.

— Ako hoćeš rat, neka bude, Ortmann. Ali, on će početi — ovog časa.

Gorostas je iznenađeno zatrepao očima. Čovjek pred njim ili je bio beskrajno hrabar ili lud. U blizini je bilo najmanje dvadeset Ortmannovih ljudi, a on ga ipak izaziva.

— Nadaš se da ćeš me ubiti tim revolverom? — upitao je gorostas položivši ruke na bokove. — Možda, ali kugla me ne može spriječiti da te prije toga ne satrem.

Blaine se suho nasmijao i okrenuo glavu prema vratima:

— Rip! — viknuo je. — Dodi, pridrži mi kaput dok skinem malo sala s ovog velikog bika.

— Vi ste ludi! — viknuo je Fuller zapanjeno.

— On će vas smrvti.

— Nadaj se — odgovorio je Blaine. — Tebe ću srediti kasnije.

Coker je upao u prostoriju i prihvatio Blaineov kaput i revolvere.

— Moja bi te kugla zaustavila, Ortmann. Ti si laka meta i ne mogu te promašiti, čak i da hoću. Ali, mislim da nisi loš čovjek; zato ću te samo premlatiti, da te naučim pameti.

— Premlatiti? — zinuo je Ortmann. — Mene?

— Nisi nepobjediv momče — nasmijao se Blaine. — Kladim se da se u životu nisi potukao ni desetak puta, prevlačiš si da bi te netko izazvao. A

ja sam prošao stotinu bitaka. Dođi! Smekšat ćemo malo to brdo od mesa.

Ortmann je odskočio u stranu neočekivanom spretnošću, ali ga je strašna ljevica pogodila u usta i raskrvarila ih. Slabiji bi se čovjek srušio, ali Ortmanna to nije potreslo. Udarilo je u prazno i primio nekoliko tvrdih, bolnih udaraca u trbuh. Poskočio je naprijed, ali samo zato da bi primio jak udarac u sljepoočicu.

Zastao je i zaklimao glavom:

— Čovječe, ti zaista znaš udarati — onda je opet napao.

Ortmann je uputio dva brza udarca lijevom pa desnom. Utah je izmakao prvom, ali ga je drugi dohvatio posred grudi i poslao na pod. Zatim se bacio na njega, ali Blaine više nije bio tamo. Otkoturao se u stranu i brzo skotio na noge. Našao se međutim, u stupici između tezge i napadača. Uspio je uputiti dva kratka, jaka udarca u Ortmanov trbuh, a onda ga je gorostas pograbio za rame, okrenuo i zavilao kroz prostoriju.

Blaine je poletio do pomoćnih vrata koja su se širom otvorila. Pao je na drveni nogostup i otkotrljao se u prašinu. Ortmann je iskočio iz krčme nogama naprijed, da bi čizmama polomio Blaineova rebra, ali je promašio. Kad je lupio o zemlju i za časak izgubio ravnotežu, Blaine ga je dočekao i udario posred nosa. Uzviknuvši od bola, Ortmann je zateturao natraške.

— Kako ti se to sviđa, veliki prijatelju? — zadahtao je Blaine.

Ortmann se iznenada odbio laktovima od stijene i bacio se prema Blaineu. Umjesto da ga izbjegne, Utah se sagnuo, podmetnuo leđa i kada se gorostas našao iznad njega, naglo se uspravio. Gorostas je pao poput posječena stabla. Zemlja je zadrhtala od udarca.

Blaine je odstupio da predahne. Grudi su mu se brzo nadimale a listovi na nogama podrhtavali dok je stajao i promatrao kako Ortmann ustaje. Opet su se našli oči u oči.

Ortmann se nasmiješio:

— Dođi i bori se mali, ako još imaš snage.

Izmijenili su nekoliko bezopasnih udaraca. Ortmanove su usne bile ote-

žene i krvave, a na Blaineovoj sljepoočici iz duboke zarezotine tekla je krv.

Izenada Blaine je poskočio naprijed, pograbio rukom ostatke protivničke košulje, povukao ga k sebi i zadao mu ljevicom strašan udarac u bregu.

To je potreslo Ortmanna, iako ga nije oborilo. Zgrčio se od bola, Blaine je to iskoristio i zadao mu seriju udaraca u glavu. Nije mu ostalo mnogo snage i udarci nisu bili jaki, ali su sasvim onesposobili gorostasa. Lice mu se pretvorilo u krvavu masku.

Blaineovi udarci postali su još slabiji, a Ortmann je još uvijek stajao pozivajući jedva razumljivim glasom protivnika na borbu. Očajan zbog svoje nemoći, Utah se sagnuo i zaletio u Ortmanna i udario ga glavom u grudi. Tek tada se gorostas zanjihao i cijelom dužinom pao na leđa.

— Gotov si, Ort — promucio je Blaine promuklo. — Ne možeš podignuti šaku. Jak si, ali nisi nepobjediv. Te moraš priznati.

Ortmann je otro okrvavljenе kapke i zatreptao očima:

— Vrag me odnio ako nisi u pravu — polako se podigao na sve četiri, a onda se njišući uspravio. — Ni ti ne izgledaš baš lijepo. Ako imaš snage, dođi unutra da nešto popijemo.

Zajedno su oteturali u krčmu. Tamo je Ortmann pronašao bocu i napunio dvije velike čaše.

— Pijem — nazdravio je Blaine — u čast najjačeg protivnika koga sam ikada susreo.

Ortmann je podigao čašu i nasmiješio se koliko su mu to dozvoljavale rasječene usne. Popili su piće koje je palilo izranjena usta, a onda se Blaine naglo okrenuo Fulleru:

— Lud, otkazao ti je, gubi se! Do zalaza sunca pokupi svoje stvari i bježi što dalje. Pokušao si objesiti Joea Neala, a ovdje si i meni radio o glavi. Ako te sretnem nakon zalaska, ubit ću te.

Fullerovo lice iskrivilo se u ružnu grimasu:

— To su preteške riječi za čovjeka koji nije naoružan. — Ruka je pala na držak revolvera. — Najradije bih..

— Zašto ne, Lud? — rekao je iza njega Rip Coker — Ako želiš umrijeti,

samo povuci to svoje gvožđe. Blaine nije naoružan, ali ja jesam.

Lud Fuller je časak nepomično stajao. Onda je teško opsovao, okrenuo se i izišao iz krčme.

Povratak na ranč bio je dugotrajan. Blaine je primio nekoliko strašnih udaraca i bol ga je dva puta prisilila da zaustavi konja. Coker se neumorno ogledavao i žalio što Fuller nije izvukao revolver.

— Dok god je živ, opasan je. Opasan jer je kukavica. Taj će napasti i s leđa.

VIII

U to vrijeme na ranču »Bar B« Timm je nemirno koračao kroz veliku zgradu očekujući povratak Kelseya. Kuća je bila suviše prostrana da bi je jedan čovjek mogao braniti. Prije u kaubojskoj nastambi, orila se pjesma. Netko je donio mnogo jakog pića i opio kauboje.

Timm je upravo ispijao kavu, koju mu je pripremila Maria, kad je izvana čuo udarce kopita. Potrčao je prema vratima i otvorio. To je bila Mary.

— Hvala bogu — rekao je s olakšanjem. — Sretan sam, što ste napokon stigli. Zabrinut sam za Toma, još uvijek ga nema.

— Clell je s onima preko?

— Ne. Odjahao je i nisam zamijetio da se vratio — nemirno je pogledavao prema prozorima. — Jeste li razgovarali s Blaineom.

— Da. On je uz nas. Rip Coker je na njegovoj strani.

— Tko zna što je s Tomom?

Timma nije mogla utješiti ni ta dobra vijest.

— Sve će biti u redu, ne brini.

— Ne, ne. Nešto mu se dogodilo, go-spodice. Da nije, on bi već bio ovdje.

* * *

Tom Kelsey ležao je licem prema zemlji, poprijeko na puteljku. U njegovu tijelu bile su tri olovne kugle, a ruka je još uvijek dodirivala ispušteni revolver.

Njegov je konj stajao samo nekoliko koraka dalje, želio je prići i njuškom okrenuti svog gospodara, ali ga je zastrašujući miris krvi odbijao. Životinja se polako povlačila i, došavši do dobre trave, počela pastiti.

O izlasku sunca Utah Blaine i Rip Coker svratili su do kuće osamljenog traperera koji se usput bavio hvatanjem divljih konja i kroćenjem. Povjerili su mu svoje životinje i osedlali odmorne.

— Dobro pazite na mog pastuha — upozorio je Blaine. — Vratit ću se po njega.

Nastavili su lakim galopom. Stvari su se počele brže odvijati i trebalo je držati korak s događajima. Nije bilo vremena za gubljenje. Još je bio dan kad je Blaine naglo zaustavio konja i povukao revolver:

— Konj bez jahača — promrmljao je.

Rip je istrgnuo vinčesterku iz navlake i onda su pješice pošli naprijed. Ugledali su tijelo na putu, i dok je Blaine pretraživao okolicu, Rip se spustio na koljena.

— Kelsey! — rekao je. — Prorešetali su ga. Nije mi jasno kako je još uvijek živ.

Ne prilazeći, Blaine je brzo počeo sakupljati suho granje i začas zapalio malenu vatru. Iz komada kore napravio je posudu u kojoj je donio vode i počeo je zagrijavati. Coker je bio dovoljno hladnokrvan da bi se još mogao čuditi nevažnim stvarima:

— Do vraga, kako to da kora ne izgara? Nikada nisam vidio drvenu posudu na plamenu.

— To je stari indijanski izum — objasnio je Blaine. — Voda upija svu toplinu. Treba samo paziti da plamen ne prijeđe visinu vode.

Pomoću noževa skinuli su odjeću s Kelseya i otkrili rane. Ni jedna nije bila laka. Dva su metka prošla kroz želudac, a treći samo malo ispod srca. Nije bilo nikakve nade da će preživjeti. Ipak, Blaine je oprao ivice rane i pokušao ih previti. Kelsey se napokon pomaknuo i otvorio oči.

— Blaine... Blaine... moram ga naći... Blaine.

— Tu sam, Tom — rekao je Utah. — Tko te je ranio?

— Blaine... bježi, svi bježite. Miller kaže da je Neal mrtav. Ubili su ga.

IX

Sada tragaju... za vama.

Coker je opsovao i nagnuo se nad ranjenika:

— Tom... jesi li siguran u to?

— Rink...

— Rink ga je ubio?

— Da...

— Neversov plaćenik — rekao je Coker mrko. — Blaine, sada više nemate nikakvih para, nemate u čije ime voditi — ranč. Doći će kao skakavci. Nas će nemilosrdno progoniti.

— Tom — rekao je Utah naginjajući se nad ranjenika. — Je li ti to učinio Miller?

— Daaa... pustite me, gotov sam... bježite.

To su mu bile posljednje riječi.

Utah je skočio na noge.

— Ubili su dobrog i poštenog čovjeka. Krenimo, Rip. Timm je sam s Mary. Uzet ćemo Tomovo oružje, trebat će nam.

Otišli su ostavivši tijelo napokopano. Jahali su obuzeti mislima, a onda je Coker upitao:

— Ne odustajete?

— Naravno, ne.

Coker se nasmijao.

— Još uvijek imate jednog suborca. Vi preuzmite Rinka, Millera hoću za sebe.

Rink Witter je našao Neala na malo željezničkoj raskrsnici Congress Junction. Našao se tamo na putu prema El Pasu, baš kad je Joe Neal sišao s jednog vlaka natovarenog stokom.

Witter je sjašio i pošao drvenim trijemom prema rančeru. Neal ga nije zamijetio sve dotle dok mu nije prišao na sedam-osam metara.

— Zdravo Joe — rekao je ubojica i pucao mu tri puta u želudac. Onda je prišao umirućem starcu, izbio mu iz ruke revolver koji je ipak uspio izvući i prostrijelio ga između očiju. Mirno se vratio do svog konja i odjahao natrag na »Veliko N«.

Vijest se proširila munjevito, poput prerijskog požara. Neal je mrtav a Blaine nema nikakvih ovlasti. Nema više čekanja i ljudi su kao po dogovoru krenuli u otimačinu. Nevers je

odmah sakupio svoje ljude. Želio se naći usred »46« sa dovoljno naoružanih ljudi prije no što stignu ostali. Tada on može diktirati uvjete.

Otten ga nije zabrinjavao, iako je uživao velik ugled na tom području. Bankar će radije primiti »poklon« od nekoliko kvadratnih kilometara pašnjaka no da se upušta u otvorenu borbu. Ortmann je bio tvrdi orah, ali uz pomoć Fullerovih i Millerovih ljudi lako će ga obuzdati. Onaj koji je Neversa najviše zabrinjavao bio je Lee Fox. Njegova se zemlja zavrila kao klin između Neversova posjeda i ranča »46«. A Fox je bio toliko lud i čudan da nitko nije mogao ni pretpostaviti njegove postupke. Ako ga opet obuzme ubilački bijes, pašnjaci će začas biti zaliveni krvlju.

Utah Blaine je ujahao među zgrade »Bar B« ranča i rekao Cokeru:

— Odmah ćemo obračunati s onima u kaubojskoj nastambi.

Skočio je s konja, a Coker, ugledavši Timma na vratima glavne zgrade, vikao:

— Timm, ostani na svom mjestu. Nas dvojica obaviti ćemo ostalo.

Blaine je u spavaonici zatekao samo petoricu kauboj. Jedan je bio mrtav pijan i hrkao na svom ležaju.

— Obračun, ljudi! — objavio je Blaine reskim glasom. — Rink Witter je ubio starog Neala. Vaš predradnik je ustrijelio Toma Kelseya. Sada je na vama da odlučite na čijoj ste strani. Ako niste uz nas, ovog časa ćete odjahati, ili povucite oružje.

Ljudi su šutjeli. I sami su živjeli od borbe i mogli su procijeniti čovjeka koji je stajao pred njima. Ako netko zapuca u ovoj tijesnoj prostoriji, nastat će pravi pokolj, a nitko nije htio umrijeti. Svakom se činilo da Blaine gleda baš u njega.

— Odjahat ćemo — rekao je čelavi kauboj. — Ne bih rekao da se bojimo, ali ne vidim za što bi se borili. Možemo li uzeti oružje?

— Naravno — nasmijao se Blaine. — Nikada ne pucem u nenaoružanog čovjeka, a neke od vas ću možda ipak morati ubiti. To će se dogoditi ako ijednoga sretnem istočno od Cooper Creeka.

— Utah Blaine je meka srca — promrmljao je Coker. — Ja vam ne bih dao prilike da se izvučete, pokvareni lupeži.

— Ti ćeš već dobiti svoje — rekao je čovjek bez kose. — Nisi ti baš tako brz.

— Hoćeš li me iskušati? — upitao je Coker. — Najbolje odmah sada.

Čovjek se ugrizao za usnu. Jedan po jedan izišli su iz nastambe, vukući za sobom pijanoga. Utah i Coker promatrali su ih dok su uzjahivali. Mary i Timm izišli su iz kuće.

— Utah, došli ste! — uskliknula je djevojka. — Bila sam tako zabrinuta.

— Jeste li vidjeli Toma? — javio se Timm.

Blaine je oklijevao, osjetivši koliko ima bojazni u tom pitanju.

— Tom se neće vratiti — rekao je tiho. — Clell Miller ga je ubio.

— Znao sam to — promrmljao je Timm. — Tom je bio dobar čovjek, baš dobar — drhtavim prstima prošao je kroz kosu. — Već osam godina radimo zajedno. Ja... — iznenada je uzviknuo. — Da sam bar revolveraš!

— Ne brini — tješio ga je Coker — Miller je već osuđen.

Utah je prišao djevojci.

— Mary, s oklijevanjem je svršeno. Započela je bitka i možda će se odvijati u pokretu. Pođite u Red Creek ili još bolje, do mormonskog naselja. Tamo ćete biti na sigurnom dok se sve ne završi.

— Što će biti s vama, Utah? — upitala je. — Svi će biti protiv vas, a ni autoritet Joea Neala ne može vam više pomoći.

O tome je već razmišljao. Što zapravo brani i za koga? Da ima ljude, mogao bi ranč osvojiti za sebe. Ali nije imao ni ljudi ni novca da ih plati.

— Bježat ćemo — rekao je. — Najprije ću ih pokušati zadržati, a ako ne mognem, bježat ćemo.

— Dolaze jahači — javio se Coker nepokolebivo mirnim glasom. — Prilična gomila, koliko mogu ocijeniti. Timm se već sklonio iza kamenog bunara.

— Dobro — rekao je Blaine i prišao vratima. — Ne pucaj dok oni ne započnu. A onda nemoj promašiti.

— Ja?

Blaine je polagano izišao pred kuću i pošao u susret jahačima. Noć je bila sviješla.

— Dovoljno ste blizu, stanite!

Zaustavili su konje. Moglo ih je biti dvadesetak.

— To ste vi, Blaine?

— Naravno. Koga si očekivao? Ti si taj koji je ubio Joea Neala?

Svi su šutjeli. Onda Nevers reče svladavajući bijes:

— U redu, u redu. Neal je mrtav. Time prestaje potreba da se ovdje zadržavate.

— Ne bih rekao. Da je Neal živ, mogao bi mi otkazati. Ali, kako stvari stoje, ne može. Dobio sam zadatak i namjeravam ostati dok ga ne izvršim.

— Ne budi lud! — prasnua je Nevers. — Ovdje imam dvadeset boraca! Odmah ću zauzeti ranč.

— Ne bih se u to kladio. Nevers — odgovorio je Blaine tiho. — Kad završiš s poslom, imat ćeš uza se vrlo malo živih. A onda te ja čekam.

— Ne, ako umreš.

Blaine je podigao glas:

— Ljudi, vi ste uz tog zločinca? Hajde da vidimo koliko u njega ima hrabrosti. Izazivam ga na dvoboj, ovog časa, ovdje na mjesecini. Može između vas izabrati još jednog pomoćnika, koga god želi.

Nevers to nije očekivao, a ni želio. Imao je dovoljno živaca za mnoge prljavštine, ali ne i za otvoren sukob s Blaineom. Bez obzira na pomoćnika bio je siguran da će Utah ispaliti prvi i da će kugla biti namijenjena njemu. Ali je znao da čovjek zapada oprašta svom vođi mnogu prljavštinu, ali nikada kukavičluk. Grozničavo je tražio izlaz.

— Što je Nevers? Još nisi spreman na smrt? — nasmijao se Blaine. — Možda imaš šanse, moje ruke nisu u najboljem stanju... jučer sam njima prebio Ortmannov brolj!

— Što taj budali! — uskliknuo je netko iz grupe.

Odnekud iz mraka javio se glas Ripa Cokera:

— To je istina ljudi. Vidio sam svojim očima. Utah je odjahao ravno u Ortmannov brolj, izazvao ga i pretukao.

Među jahačima začu se šaputanje i komešanje. Onda se Coker opet javio svojim ravnodušnim glasom:

— Gospodo, jeste li već jednom odlučili umrijeti? Ova koltova sačmarica polomila mi je ruke.

U stvari, Coker je bio naoružan karabinkom, ali došljaci to nisu mogli znati. A koltova sačmarica imala je bubanj koji je nosio četiri naboja sa desetinama olovnih kugli.

— Slažem se, Rip — javio se Timm s druge strane. — Vraški je teška. Jedva čekam da povučem obarač.

Nevers je oklijevao. Znao je da su ljudi iza njegovih leđa također izgubili samopouzdanje. Zelio je napasti, ali nije bio uvjeren da će izvući živu glavu.

— Dobro — rekao je glasom koji je trebao biti nemaran. — Vratit ćemo se kad svane.

— Zašto ne. Samo dodite — nasmijao se Blaine. — Ima ovdje dovoljno prostora da vas sve ukopamo.

Jahači su počeli okretati svoje životinje, sretni što tama skriva njihova posramljena i prestrašena lica.

— Ostat ćemo ovdje do jutra — rekao je Blaine svojim. — Malo prije zore izvući ćemo se i otići.

— Mi smo otjerali njih — začudio se Rip. — Zašto da onda bježimo?

— Jači su i brojniji — objasnio je Utah — pa ipak, ne mogu prisvojiti ni »Bar B« ni »46« dok god smo živi. Neka im bude za dan-dva. Uzet ćemo ih natrag čim se za to ukaže prilika.

X

Krenuli su prije zore. Mary i debela Maria odjahale su prema mormonskom naselju. Kasnije će preći u Red Creek i pripaziti da ne dođe do neke prevare s dokumentima o vlasništvu. Blaine, Coker i Timm pojahali su prema brdovitom terenu, na jugu, vodeći za sobom tri konja natovarena hranom i municijom.

S vrha Mese mogli su promotriti izduženu dolinu i vijugavo korito rije-

ke. S onu stranu kretalo se nekoliko jahača.

— To su ljudi Lee Foxa — rekao je Coker. — I taj će Neversu kvariti plance.

— Ako se ne varam, Neversov je ranč tamo preko — pokazao je Blaine. — Sakrit ćemo zalihe na tri različita mjesta i odjahati da ga posjetimo.

— To je prava riječ! — uskliknuo je Coker.

Jahali su cijeli dan, polako da ne premore konje. Probijajući se kroz šume i kanjone izbjegavali su strašnu vrućinu. Odspavali su nekoliko sati i pred zoru stigli na domak ranča »Veliko N«.

Tamo su pronašli samo jednog čovjeka, kuhara, koji ih je dočekao s lovačkom puškom u ruci. Ugledavši ga izdaleka, Coker je pojahao u stranu i zaobišao zgrade u velikom luku.

— Gdje je Nevers? — upitao je Blaine dojahavši do kuhinje.

— Što vas briga? — odgovorio je kuhar oštro. — Tko ste vi? — U tom času revolverska cijev zabila mu se u rebra.

— Polako spusti tu sačmaricu — rekao je Coker. — Ti možeš i promašiti, ali ja ne mogu.

To je zvučalo vrlo uvjerljivo i kuhar je spustio pušku, kao da je užarena. — Što ćete uraditi sa mnom?

— S tobom? — nasmijao se Blaine. — Ne ratujemo protiv kuhara. Pribavi nam nešto za jelo. I, kad se vrati Nevers, reci mu da ćemo mu sve spaliti, ako pokuša otkinuti i komadić od »46«.

Nevers je već u to doba bio vrlo nezadovoljan. Kad su u zoru dojahali i oprezno opkolili »Bar B«, otkrili su da su zgrade napuštene. Ni ovdje, ni na »46« za njih nije bilo sigurnosti, sve dok je Utah Blaine živ.

Onda je dojahao Clell Miller, neobrijan, umoran i ljutit. Nevers mu je gotovo pritrčao:

— Gdje je Blaine? Jesi li ga vidio?

— Ne — Miller se umorno spustio na zemlju — niti to želim.

— Što je s tobom? Izgubio si živce?

Miller se naglo okrenuo i zagledao u Neversove izbuljene oči.

— Ne — odgovorio je polako — ali sve mi se to ne sviđa. Prije je izgledalo dobro i pametno, ali sada više ne.

Nevers je ocijenio Millerovo stanje. Nije bilo pametno izazivati ga.

— Što se dogodilo? — upitao je.

— Susreo sam Toma Kelseya, u šumi na »46« — odgovorio je Miller — i ubio ga.

— Oh — čak je i Nevers volio Kelseya, bio je to dobar, marljiv i sposoban kauboj, predradnik kakvog je svaki rančer mogao samo poželjeti. Ipak, Kelsey je priječio zauzimanje ranča »Bar B«.

— Blaine je nestao, zajedno sa Cokerom i Timmom.

— Onda će biti proketo teško — rekao je Miller mrko. — Nevers, odustajmo.

— Odustati? — Nevers se ponovo razbjesnio. — Jesi li lud? To je pothvat koji čovjek može napraviti samo jednom u životu. Uostalom — dodao je — nitko to više ne može zaustaviti. Ako se mi i povučemo, ostali neće.

— To je istina — Miller se zagledao u Neversa i nasmiješio. — Pitam se što te čeka zbog Nealovog ubojstva.

Nevers se trgnuo.

— Ja ga nisam ubio.

— Witter, ali po tvojoj zapovijedi. A što sada? Neal je imao dobrih prijatelja u Phoenixu i Tucsonu. Pričao mi je da je jednom, u gužvi, pomogao čak Virgilu Earpu. A Earpovi nikad ne napuštaju prijatelje.

— Sredit ćemo Blainea na brzinu — rekao je Nevers bijesno — i sve će biti svršeno.

Jedan se kauboj javio s brežuljka:

— Jahači, gazda! Mislili da je to Lee Fox.

— Još i taj!

Lee Fox bio je odjeven u kožu od glave do pete. Grubo je zaustavio konja:

— Zauzeo si »Bar B« Nevers? Dobro. Ja ću zaposjesti »46«.

— Uzet ću »46« i dio »Bar B« — rekao je Nevers mirno. — Ti možeš uzeti ostalo.

Fox se nasmijao na čudan, odvratan način. Neversu se ponovo učinilo da je taj čovjek na granici ludila.

— Što je s Ottenom? Ako ga ne udesiš, preći će Nealovim prijateljima.

Nevers se namrštio. Sve je postalo proketo zamršeno. Možda je čak i Miller izmislio neki trik pa se samo pravi da mu je svega dosta.

— Dobro, Lee. Odjaši na »46«. Kasnije ćemo to srediti.

— Zašto ne sada odmah?

Nevers se razbjesnio:

— Ne budali, Lee, zašto da se međusobno poubijamo? Lud, otvori onu bačvicu viskija. Proslavit ćemo početak operacija.

Fuller je izvršio naređenje. Poslije tučnjave u Ortmannovoj krčmi, to više nije bio isti čovjek. Strahu od Blaineovih revolvera pridružio se i osjećaj fizičke bespomoćnosti, koji je Fulleru do tada bio stran. Nakon što je oborio Ortmanna, Blaine mu je izgledao nepobjediv.

Ljudi su se sakupili oko viskija brbljajući o svemu i svačemu, a netko je spomenuo i tu tučnjavu. Nitko nije znao što se zapravo dogodilo. Onda Fuller reče sumornim glasom:

— Da to nisam vidio svojim očima, nikada ne bih povjerovao.

Svi su se okrenuli prema njemu. Miller je brzo stupio naprijed:

— Ti si to vidio?

— Daa — rekao je Lud protiv volje. — Blaine ga je uništio. Raznio ga je na komade, kao što bi čovjek napravio s ubijenim govečetom. Ortmann je strašan, ali mu se nije mogao suprotstaviti.

U tišini koja je nastala, začuo se miran glas:

— Jeste li me zvali?

Svi su se okrenuli. Bio je to Utah Blaine, uspravan, raširenih nogu, a obod šešira sakrivao mu je oči. Nešto podalje, sa strana, Coker i Timm držali su dvocijevke, koje su uzeli s Neversova ranča.

— Vi? Ovdje? — upitao je Nevers priгуšenim glasom, a lice mu se iznenada zacrvenilo.

— Da, zašto? — Utah je pažljivo promatrao lica jahača i zaustavio se na Fullerovu. Predradnik je probljedio na smrt.

— Smiri se Lud. Još uvijek imaš vremena da nestaneš. Nemoj da te još jednom sretnem.

— Što hoćeš? — upitao je Nevers promuklim glasom.

— Bili ste nam prekrasna meta. Već smo odlučili da vas potamanimo, kad smo vidjeli da otvarate to burence — nasmijao se Blaine. — Nanišanio sam Milleru među oči, ali sam se onda sjetio da sam ga obećao.

Millerovi živci bili su napeti poput struna:

— Obećao? Kome?

— Meni, Clell — nasmiješio se Coker.

— Uvijek sam sumnjao da si tako spretna s revolverom kao što se hvališ. Sa mnom, to će ti biti pravi dvoboj. Ne ubojstvo, kao s Tomom Kelseyem.

Miller je protiv volje skrenuo pogled prema Timmu. Na licu tog čovjeka osjetio je mržnju kakvu do tada u životu nije upoznao.

— Osam godina smo jahali zajedno — promrmeljao je Timm tihim glasom.

Blaine je koraknuo naprijed i uzeo lončić iz Neversove ruke: Bio je još pun, nenačet.

— Ubit ću te Nevers, ali ne danas. Samo smo navratili u posjetu da vas upozorimo, momci.

Okrenuo se i prišao Timmu. Kauboj je otpio gutljaj i vratio lončić. Blaine ga je pružio Cokeru. Revolveraš se nasmijao i ispio do dna. Utah Blaine je okrenuo leđa protivnicima i vinuo se u sedlo:

— Ljudi, ovo se odnosi na svakog od vas. Do zalaska sunca nestanite s oba ranča. Nakon toga, ubijat ćemo gdje god vas sretnemo, a tko ozlijedi nekog od nas, bit će obješen. — Iznenada, u njegovoj se ruci našao revolver. — Iskopčajte pojaseve! Pustite ih na zemlju!

Nitko se nije odupro. Prsti su počeli prtljati oko kopči i revolveri su popadali na zemlju.

— Dobro — viknuo je Blaine. — Okrenite se! Sada trčite, posljednji će dobiti naboj sačme!

Ljudi su pojurili svaki na svoju stranu, očajnički tražeći zaklon. Okrenuvši konje Blaine i njegovi smijući se odjahali su u suprotnom pravcu.

Nevers se zaustavio prvi. Ogledao se i zaurlao:

— Na konje! Na konje!

Dajem pet stotina za Blainea, živog ili mrtvog!

Timm je vodio bjegunce. Dobro je poznavao kraj i birao zabačene puteve i teren na kome kopita nisu ostavljala tragove. Prošli su kroz nekoliko kamenitih klisura i uspeli se uz obronak Turret Pikea, gdje su prije mnogo godina Apači upali u stupicu i bili zarobljeni. Jahali su do nekih vododerina, spustili se njima i nastavili kroz dubok, miran potok.

— Jesmo li daleko od Ottenove kuće? — upitao je Blaine.

— Da opalim, čuo bi, Timm se okrenuo u sedlu i Blaine je oko njegovih očiju opazio bore smiješka. Čini se da je akcija prijala kauboju, kao da je nakon dugih briga i strahovanja opet pronašao sebe. — Hoćemo li tamo?

— Posjetit ćemo ga kad smo već blizu.

— Možda nas Nevers slijedi — upozorio je Coker. — Tada bi to mogla biti posljednja prilika da posjetimo Ottena.

Ugledavši jahače Otten je izašao pred kuću, ali mu se lice smračilo kad ih je prepoznao.

— Što ćete vi ovdje, Blaine. Što brže odete iz ovog kraja, to bolje za vas.

— Nitko me još niotkuda nije otjerao, Otten. Ako je ovo mjesto u kojem moram umrijeti, umrijet ću, ali ću sa sobom povesti i dosta ološa.

— Nemojte tako — rekao je bankar zabrinuto. — Gdje je Mary?

— U mormonskom naselju. Bit će sigurna ostane li tamo. Neal je ubijen a i Tom Kelsey.

— Tom? Žao mi je. A Neal je trebao ostati podalje, kad je već imao vas.

Blaine ga je pogledao u oči:

— Ben, vjerujem da ste u duši pošten čovjek. Nije za vas da se družite s onim ubojicama. Ne možete se častiti na lešini pokojnog prijatelja.

— To su prokleta teške riječi. — Otten je stisnuo zube. — Odakle dolazite?

— Sa ranča »Bar B«. Tamo smo se suočili s Neversom i Foxom i upozorili ih da se moraju povući do zalaza sunca. Nakon toga ubijamo. Ben — Blaine se nagnuo prema bankaru. — Isto kažem i vama. Pridružite li im se,

udesit ću vas. Istjerat ću vas iz ovog kraja.

Ottenovo lice porumenjelo je od bijesa. Glas mu je podrhtavao tako je jedva govorio:

— Ti ćeš me istjerati? Ti, bijedni revolverašu. Gledat ću te kako visiš!

— Čuo si upozorenje — Blaine je trgnuo uzde. Do sada još ništa nisi uradio protiv mene, a bolje bi ti bilo da ništa i ne pokušavaš.

Za tri bjegunca život je postao težak. Jahali su satima i oko ponoći našli se kod kolibe lovca Ricea.

— Došao sam po svog pastuha — rekao je Blaine. — I još nekoliko svježih konja.

— Dobro — rekao je lovac. — Odjašite gore, uz klanac i ostavite ove životinje u starom oboru. Tamo ih nitko neće pronaći.

U klanecu su prebacili opremu na svježe životinje.

— Nisi nas vidio — rekao je Blaine lovcu plaćajući mu.

— Nisam se jučer rodio — nasmijao se čovjek.

Četiri dana kasnije trojica jahača umorna, prljava i — iscrpljena okupila su se oko malene vatre u kanjonu Calpen. Timm se jednostavno srušio na zemlju, a Cokerovu glavu obavijao je krvavi povoj.

— Nije lako živjeti s revolverašima, Timm — rekao je Blaine.

Kauboj je podigao glavu i nasmijao se. Višednevna prosijeda brada činila ga je starijim no što je bio.

— Znaš, Utah, godinama se nisam osjećao tako dobro — rekao je. — Jedino što želim to je da mi počnemo uzvraćati udarce.

— To ćeš doživjeti prekosutra — odgovorio je Utah. — Sutra ćemo još malo obilaziti, odmoriti konje i napasti »Veliko N«. Pokazat ćemo im što znači rat.

— To je prava riječ — promrmljao je Rip. — Sit sam bježanja.

Nevers je bio mrtav umoran. Skinuo je odjeću i s uzdahom se spustio na postelju. Kroz drvenu pregradu čuo je kako se kauboji penju u svoje ležaje. Noćas nisu bili razgovorljivi.

Lov koji je počeo živo i uzbudljivo

uskoro je postao zamoran i dosadan a, na kraju, i opasan.

Drugog dana progona stigli su Blainea. Došlo je do pucnjave. Dva Neversova jahača su ranjena, jedan od njih teško. Netko je tvrdio da je na drugoj strani ranjen Coker, ali to nije bilo sigurno. U svakom slučaju, bilo je to prvi i posljednji puta da su dostigli Blainea. Nestao je. Dvadeset četiri sata pokušavali su mu ući u trag i onda su, premoreni, odustali.

Nevers je umorno povukao pokrivač do brade. Blaine mu nije bio jedina briga, imao je problema i s Foxom. Lee se smjestio na »46« i ostavio jednog jahača kod Neversa. I jedan njegov kauboj bio je na »46«. Očekivali su da će i Otten poslati čovjeka u znak da i on želi dio zemlje.

Nevers se iznenada probudio. Pred kućom su zabubnjala kopita nekog konja, prasnulo je uže, a onda je nastala opća strka životinja. Netko je tjerao konje!

Uznemireno je počeo tražiti čizme. U susjednoj sobi netko je zapalio svjetiljku. Istog časa odjeknuo je hitac i smrvio cilindar petrolejke.

Zarežavši od bijesa Nevers je dohvatio vinčesterku i pritrčao prozoru. Kugla izvana zabila se u drveni okvir prozora, a kiša stakla obasula je rančera. I kroz prozor druge sobe uletio je metak, odbio se od okrugle gvozdene peći i netko je zaurao od bola. Izvana je odjeknuo snažan povik i još nekoliko hitaca.

Izenenada, yani se rasvijetlilo. Nevers je zatrepao ne shvaćajući, a onda je zaurao. Njegovo mukotrpno prikupljano sijeno gorjelo je! Ispalio je nekoliko hitaca u mrak i onda bosonog istrčao. Napadača više nije bilo. Pridružili su mu se i ostali. Jedan sat bezuspješno su se borili da bi spasili sjenik ali deset tona dragocjene zimske hrane otišlo je u dim. Umorni i garavi ušli su u kuću.

— Ubit ću ga! — zarežao je Nevers. — Gledat ću ga na vješalima.

Nitko nije odgovorio. Nakon iscrpljujućeg jahanja slijedilo je gašenje požara, a ujutro ih je čekalo sakupljanje rastjeranih konja.

— Taj Blaine je prejak za nas — rekao je čovjek koji je prethodnih dana bio lakše ranjen.

— Zaveži! — zavikao je Nevers — zatvori gubicu!

Svi su dugo šutjeli. Onda je ustao Rocky White, protegao se i izjavio:

— Noćas ću spavati vani — izišao je, a nešto kasnije izišlo je za njim još nekoliko ljudi.

Nevers je ružno opsovao, i otišao u svoju sobu. Baciivši se na krevet i dalje je razmišljao o Blaineu koji je nekada bio obična zapreka, a sada postao predmet njegove slijepe mržnje. Ali i za taj je problem postojalo rješenje.

Trebao je pronaći Rinka Wittera i reći mu da sakupi nekoliko profesionalnih lovaca na ljude. Fox, a možda i Otten, sudjelovat će u troškovima. Ustao je, odjenuo se i izišao. U staji iza kuće bilo je nekoliko konja. Osedlao je jednoga i doviknuo nekom kauboju koji je provirio iz spavaonice:

— Vraćam se sutra. Odlazim u Red Creek!

XII

Mary Blake je doputovala u grad samo nekoliko sati ranije. Nestrpljiva i radoznala, nije mogla čekati u mormonskom naselju već je zajedno sa Mariom sjela u poštansku kočiju. Prva osoba koju je toga jutra srela u Red Creeku bio je Ralston Forbes.

— Mary! — začudio se novinar. — Mislio sam da si napustila ovaj kraj.

— Nisam niti namjeravam. Jesi li vidio Utaha?

— Ne, ali sam čuo štošta. Nevers ga je danima slijedio, bez uspjeha. Bilo je i nekih okršaja. Što namjeravaš ti?

— Doručkovati i šutjeti o svojim planovima, nasmiješila se.

— Dođi, doručkovat ćemo zajedno — nasmijao se mladić i uhvatio je ispod ruke. Prešli su cestu i na ulazu u kavau — sreli Ottena. Začudoeno je pogledao djevojku i pozdravio. Onda su zajedno ušli, i zastali, kao udareni gro-
nom.

Utah Blaine, Rip Coker i Timm sjedili su i gostili se obilnim doručkom. Bili su prijavili, neobrijani i iscrpljeni. Utah je prelazio pogledom od Mary do Ottena, ali nije ništa rekao.

— Dovraga, vi stvarno imate petlje — začudio se Forbes.

Blaine je slegnuo ramenima.

— Jeste li vidjeli Ortmanna?

— Ne. Otkada ste ga pretukli, nije se pojavljivao. Zašto ga tražite?

— A zašto bih vam to ispričao dok ste u društvu s mojim protivnikom?

— Zar čovjek nikada ne može u miru doručkovati? — požalio se Otten, zarumenivši se.

— Zašto ste došli ovamo, Mary? — upitao je Utah.

— Nisam mogla samo... htjela bih pomoći.

Nastala je poduža šutnja. Ljudi su jeli i ispijali kavu. Napokon se javio Forbes:

— Recite nešto za moj list.

— Zašto ne — nasmijao se Utah. — Napišite da je Utah Blaine, upravitelj ranča »46« uzeo kratak dopust i odmarao se u brdima, ali će se za nekoliko dana vratiti na ranč. Napišite i to da će svakako doći u grad i prisustvovati sprovodima nekolicine vodećih građana doline i kako se nada da bankar Ben Otten neće biti među njima.

Otten je naglo otvorio usta, ali u tom času izvana su začuli udarce kopita a zatim, korake na drvenom trijemu. Vrata su se naglo rastvorila. Angie Kinyon, zadihana i zažarena od brza jahanja, prešla je pogledom dvoranu:

— Utah! Moraš bježati! — uskliknula je. — Lee Fox ti je na tragu i upravo dolazi. Na ulazu u grad pridružio mu se Nevers. Brzo, bježite, brzo!

Blaine je ustao i dohvatio pojase s revolverima.

— Hvala — rekao je pogledavši djevojku u oči. — Mnogo ti hvala.

Kad su otišli, Mary Blake je pogledala Angie:

— Iznenadila si me, Angie. Inače ne dolaziš često u grad, pogotovo ne u ovo vrijeme.

— Ne dolazim — nasmiješila se djevojka, a njene su misli bile uz jahače koji su bježali iz grada. I Forbes i Mary jasno su to čitali na njenom

licu. — Ali, kada je prijatelj u opasnosti, sve se mijenja.

— Nisam ni znala da poznaješ Utaha — rekla je Mary nemarno.

— Jednom sam razgovarala s njim.

— Jednom? — upitala je Mary podrugljivim glasom. Forbes je iznenađeno podigao glavu i onda se nasmiješio. Djevojka je bila ljubomorna. I Angie je to shvatila i nasmiješila se:

— Zar jednom nije dovoljno?

— Možda — odgovorila je Mary ukočeno — ali, na tvom mjestu bila bih oprezna. Znaš kakvi su ti kauboји lutalice.

— Ne — rekla je Angie hineći ljubaznost. — Ti mi reci, Mary. Kakvi su?

Mary Blake je problijedila i pridigla se:

— Što si htjela time reći? Na što ciljaš?

— Ali, zaboga, Mary — začudila se Angie. — Ni na što ne ciljам. Ali ti si bila tako zabrinuta za mene, a savjet ti je zvučao tako... tako iskusno.

Buka izvana prekinula je razgovor. Lee Fox je ušao široko rastvorivši oba krila vratiju i zastao na ulazu:

— Gdje su? Gdje je Blaine?

Nitko mu nije odgovorio. Lee je dugo promatrao prisutne i onda pokazao prstom u Angie:

— Ti! — viknuo je, a lice mu se sasvim iskrivilo. — Ti si upravo dojahala. Tvoj konj je vani i kupa se u pjenu. Ti si ga upozorila!

— Što ako jesam? — oči su joj zasjale. — Zar sam trebala stajati i gledati kako banda lopova ubija poštenog čovjeka?

— Lopova — vrisnuo je. — Zar nas nazivaš lopovima? A onaj... onaj...

— Zovem vas lopovima — rekla je djevojka mirno. — Ni vi, Fox, ni bilo tko drugi nema pravo ni na komadić zemlje sa rančeva »46« ili »Bar B«. Vodili su ih dobri i poštени ljudi koji su ih i osnovali. A svi vi ostali godinama ste kružili naokolo, kao strvinari, i gledali gdje biste nešto otrgnuli. Niste ih mogli nadvladati pa ste obojicu ubili i sada se natežete nad njihovim leševima. Ako itko ima pravo na tu zemlju, onda je to sada Utah Blaine.

— Utah!? — viknuo je Fox sav izvan sebe. — Kakvo pravo bi on mogao imati?

— On je imenovan upraviteljem zemlje. Nealovom smrću vraća se u vlasništvo države i koristi je onaj koji je prvi zaposjedne, zar ne. Pa lijepo, Blaine ju je u svakom slučaju zaposleo prvi i ni jednog je časa nije namjeravao napustiti. Fox — nastavila je izmijenjenim glasom — zašto se ne urazumiš. Budi zadovoljan onim što imaš i povuci se, dok još imaš vremena.

Fox je poskočio naprijed izbuljenih očiju i podigao ruku.

— Ti... ti...

— Fox! — Forbesov glas bio je oštar poput biča. Fox je naglo trgnuo glavu. Novinar je držao u ruci revolver upeřen u njegov trbuh. — Udari je, i ti si mrtav.

Lee Fox je polako spustio ruku.

— Bilo bi ti pametnije da se u to ne miješaš.

— Fox, zaboravio si da ljudi u ovom kraju vole Angie Kinyon. Udariš li je, tvoji će te ljudi objesiti. Ne bi ti preostao ni sat života.

— Nisam je ni namjeravao udariti — rekao je Fox mekim glasom. — Ali ni ona nema pravo tako govoriti.

— Kad razum nadvlada tvoju pohlepu, vidjet ćeš da je svaka njena riječ istinita — rekao je Forbes mirno. — Uostalom, sve ću to naštampati u sutrašnjem izdanju.

— Uradi to, pa ću ti smrskati onu mašinu i zapaliti kuću — zaprijetio je Fox ponovo pobjesnivši. — Dosta si ti pisao što ti se prohtjelo. Ovdje dolazi novi red. Ili ćeš raditi kako ti kažemo, ili ćeš nestati.

— Pokušaj Fox. Naši građani u mnogome su vam pregledali kroz prste, ali sam siguran da dvije stvari nikada neće oprostiti — maltretiranje poštenih žena i uništavanje slobodne štampe.

Fox se bijesno okrenuo na peti i izišao. Odmah su odjahali. Tek tada se Mary okrenula od prozora:

— Rals, što će biti s tobom? Nemoj im se suprotstavljati. Ti si ovdje sasvim sam.

— Sam? — odmahnuo je glavom. — Ne. U gradu ima bar desetak hrabrih ljudi koji bi me podržali, da zatražim. Kovač Ryan, Jordan, onaj što izrađuje čizme... i dosta drugih.

Samo sat kasnije u Red Creek dojahao je Rocky White i ispričao svakome, tko je želio slušati, o noćnom napadu na »Veliko N«.

— Da je Utah običan ubojica, Nevers bi već odavno bio mrtav. Kažem vam, u tom čovjeku ima nešto tajnovito — završio je priču.

— Što će sada tvoj gazda? — upitao je Otten.

— Poslao je onog gada Wittera da pronađe nekoliko profesionalaca. Nudi hiljadarku za Utaha i pet stotina za drugu dvojicu.

— Poludio je. Prevršio je svaku mjeru. Kada se za to dočuje, poslat će ovamo savezne šerife.

Kauboj je ustao i pokupio svoje stvari:

— Bilo bi već i vrijeme — rekao je. — Ne želim biti u to umiješan.

Odlazak Rockyja Whitea izazvao je nemir među kaubojima. Nekoliko najpoštenijih je otišlo, neki bez pozdrava ne tražeći posljednju plaću. Međutim, došla su petorica novih, a svi su bili profesionalni revolveraši.

Lov na Blainea postao je intenzivniji i sve bolje organiziran. Sve više izvora bilo je pod stražom, pazili su na Riceovu kolibu i obor za konje. Pa, ipak, Blaine je uzvraćao udarce. Jedne noći dojahao je do Foxove kuće i pronašao tamo samo dva stražara. Zavezalj su ih, rastjerali konje, uništili rezervoar za vodu i zapalili štagalj.

Clell Miller i Timm izmijenili su nekoliko metaka iz velike udaljenosti pa su obojica promašili. Slijedećeg je dana Rip Coker dočekaio indijanskog tragača, kojega je Nevers zaposlio. Indijanac je čitao tragove. Iznenada je postao svjestan nečijeg prisustva, podigao glavu i ugledao Cokera koji je mirno sjedio na svom konju. Podigao je pušku, ali ga je Cokerova kugla pogodila u grlo.

Forbesove novine izišle su s golemim naslovom:

BEZAKONJE I PLJAČKA U DOLINI RANČERI NEVERS, FOX I OTTEN POKUŠALI OTIMAČINU KOJA JE DOVELA DO UBOJSTAVA

Slijedeće noći u štampariju je provanilo nekoliko muškaraca i toljagama uništilo jedan stroj. Onda je pucajući upag Forbes i rastjerao ih. Izvan sebe

od bijesa ujutro je poslao po primjerak tog izdanja guverneru pokrajine, sjedištu saveznog šerifa i novinama u El Pasu, Santa Feu i drugim obližnjim gradovima.

O Blaineu se nije moglo saznati ništa. Ljudi su pričali da je on ubio indijanca i da je pri tome ranjen. Međutim, iduće je večeri Rip Coker dojahao u grad.

Bilo je vrlo kasno, pred zatvaranje, kada je ušao u Verde Saloon i pošao ravno do bara, ne obazirući se na prisutne. Od zapanjenog barmena zatražio je piće, iskapio ga i okrenuo se. U dvorani je bilo još pola tuceta ljudi.

— Priča se da je Utah ubio indijanskog tragača. To je bilo moje djelo. Slijedio nas je kao šakal pa sam ga dočekaio.

— Rip, bolje bi bilo da odeš. Cle te traži.

— Traži me? Gdje je?

— U svojoj sobi, preko u hotelu. Ali bolje... — barmen je ušutio. Na vratima saluna stajao je Clell Miller.

— Tražiš me, Rip?

Millerovo lice bilo je oštrije, bore na njemu dublje no prije. Očigledno je mnogo pio. Ne toliko da bi izgubio sigurnost, ali dovoljno da povрати nekadašnju grubost.

— Vidio sam te kad si dojahao — nastavio je — pa sam sišao da porazgovaramo.

— Tražim te, Clell — Coker se odmaknuo od bara. Lice mu je bilo umorno od jahanja i slabe ishrane, ali smiješka nije nestalo. — Hoćeš li sada?

— Zašto ne.

Povukao je nevjerovatno brzo, brže od Cokera i pogodio ga iznad kopče na pojasu. Rip je pao pored bara. Clellov hitac je promašio, a tada je opalio i Coker. Miller se zavrteo na peti, pao na koljena i opalio. Taj je metak opet pogodio Ripa. Onda je maleni revolveraš spustio oružje niže i sa dva metka pogodio Millera u glavu.

Rip je zateturaio prema vratima praćen pogledima prisutnih. Ali, tek što se našao na trijemu, netko je na ulici zaurlaio:

— Dobivamo pet stotina za tebe, Rip!

Nekoliko je revolvera zatutnjalo. Rip se oslonio na zid i dva puta opa-

lio. I njega su pogađali meci, ali on je drhtavim prstima počeo ponovo puniti revolver.

Opet je zapucao u mrak. Po zidovima saluna osula se kiša tanadi. Onda je Rip pao i pucnjava je lagano jenjavala.

Ljudi su istrčali iz hotela, a među njima bili su Forbes, Mary i Angie. Rink Witter se progurao kroz gomilu:

— Maknite se! Ako taj gad nije mrtav, odmah će biti.

— Makni se oдавде, ubojice! — zurlao je Forbes. — Dosta si gadosti počinio u ovom kraju!

Witter je nešto zaustio, ali videći ostala lica opsovao je i onda ušutio. U to je pristigao liječnik i kleknuo do Cokera. Ovaj se, na opće zaprepaštenje, počeo tiho, promuklo smijati:

— Rink, Rink, ti si mrtav čovjek. Čekaj da Blaine sazna za ovo. Skinut će ti skalp.

— Zaveži! — zareža Witter i počeo se probijati iz gomile.

Barmen se nagnuo nad ranjenika:

— Sinko, možeš zadovoljno na onaj svijet. Vodiš sa sobom još trojicu.

— Nije loše — prošaptao je Coker.

Doktor je ustao:

— To ne razumijem. Raznijeli su ga na komade, a još je živ. Po svim pravilima morao bi biti mrtav. Kamo ćemo ga smjestiti?

— U moju sobu, doktore — rekla je Angie. — To nije običan čovjek. Možda će se ipak izvući.

Već u rano jutro vijest se proširila dolinom. O dvoboju u salunu i zasjedi šestorice revolveraša, o tome kako je ranjeni Coker ubio dvojicu i još uvijek se grčevito bori za život, iako je pogođen sa jedanaest metaka!

XIII

Kada se Utah Blaine vratio sa izviđanja, našao je samo zabrinutog Timma.

— Dok sam spavao, Rip je nestao. Zabrinut sam...

Blaine je umorno mahnulo glavom. Lice mu je bilo obraslo četverodnev-

nom bradom, a oči su mu gorjele od umora i nespavanja.

— Prokleti ludak — rekao je umorno — traži gužvu. Osedlaj da ga potražimo.

— Ne — rekao je Timm. — Ako je živ, živ je. Ako ne, onda je ionako prekasno. A ti si tako umoran da te može oboriti i dijete. Lezi i spavaj.

Tek što je spustio glavu na sedlo. Blaine je zaspao. Timm je zaklimao glavom i izišao među stijene, na mjesto odakle je mogao promatrati oba prilaza stijenama. Nije bilo vjerojatno da će ih netko pronaći u ovom zabačenom kraju ali sve je moguće. I Timm je bio premoren i pospan.

Daleko dolje, blizu obale rijeke, apački je tragač podigao ruku i pozvao Rinka Wittera da pride.

— Jedan konj — rekao je Indijanac — Vrlo umoran. Ovdje prešao.

— Velik konj? — upitao je Witter s mnogo nade.

— Uh-huh, vrlo velik.

Blaineov pastuh bio je veći od konja koji su se upotrebljavali u pokrajini Red Creek. Witter je zamišljeno promatrao kamenitu padinu ispresijecanu klancima. I Blaine i konj mora da su bili iscrpljeni. Nisu mogli biti suviše daleko. Budući da je Utah pokušavao sakriti trag, vjerojatno se uskoro namjeravao zaustaviti.

— Hajde da pretresemo one klance lijevo — rekao je: — Imam čudan predosjećaj...

Nekih osam kilometara dalje Timm je sjedio na toplom suncu. Bio je umoran, a sunce je tako prijatno grijalo. Srndač je tiho provirio na čistinu i počeo piti iz potoka. Timm se promeškolio, ali nije otvorio oči.

Posljednji dani sasvim su ga iscrpili, a nije više bio mlad ni izdržljiv kao njegovi drugovi. Pokušao je podići kapke, ali nije išlo. Glava mu je pala na grudi i odmah je zaspao.

Rink Witter je sa svoja četiri čovjeka pažljivo pretražio nekoliko klanaca na južnoj padini. Nije mu se žurilo, znao je tko mu je protivnik, i nije smio pogriješiti. Ne našavši ništa, pošao je na sjevernu stranu. U dva su klanca naišli samo na divljač, ali kad su ušli u treći, Indijanac je podigao ruku u znak upozorenja. Na

pješčanoj obali potočića bili su jasni i svježi tragovi velikih, okovanih kopita.

Svi su zauzdali konje. Apač je pripalio cigaretu i zapitao:

— Misliš li da su daleko?

Rink je zamišljeno gledao uz klanac:

— Ovaj kanjon oštro zavija na oko tri kilometra odavde. Mislim da se ulogorio baš na tom zavoju. Jedna nadvihta stijena pruža zaklon, ima dobre vode i dosta drva za vatru. Ako krenemo tiho i oprezno, možemo ih iznenaditi. * * *

Timm se užasnuto probudio. Mora da su prošli sati od kada je zaspao jer je sunce bilo već nisko na zapadu. Htio je ustati, ali je u tom času ugledao Wittera i njegove pratiocice.

I oni su njega vidjeli. Apač je prvi opalio. Kugla je odbila nekoliko krhotina s kamena za kojim se krio Timm. U istom je času opalio i on. Timmov bi metak sigurno dokrajčio Rinka, da njegov konj nije naglo podigao glavu i dobio metak među oči. Životinja se srušila kao pokošena izazvavši metež među ostalim jahačima. Ali Apač je opet opalio i oborio Timma. Međutim, on se odmah okrenuo i počeo puzati.

Utah se naglo probudio iz dubokog sna. S ležaja se bacio u zaklon i tek tada shvatio da se bitka vodi negdje dolje, u kanjonu. Brzo je bacio sedla na leđa životinja i pritegao kolane. Natovarilo je i zalihe. Sve je bilo gotovo za nepunu minutu.

Onda je prepoznao hitac Timmove vinčesterke i pomislio da je sve u redu. Međutim, njihov se položaj nije mogao držati dulje od nekoliko minuta; samo dotle dok ih počnu zaobilaziti kroz šumu. Ostavio je konje privezane u grmlju i potrčao prema kanjonu. Odmah je ugledao Timma. Klečao je iza zaklona s uperenom puškom. Košulja na njegovim leđima bila je okrvavljena, to je Utah odmah zamijetio.

— Čuvaj se prijatelju — prošaptao je kliznuvši u njegov zaklon.

— Zaspao sam! — priznao je Timm. Zapanjen veličinom svoje pogreške.

— Ionako ih ne bi vidio sve dok ne prođu zavoј — nasmiješio se Blaine. Apač je ustao, i Blaineov mu je metak istog trenu prosvirao rame. Onda

je opalio u jednu kosu stijenu od koje se kugla odbila ravno u zaklon napadača. Odgovorili su kišom olova.

Utah je pogledao Timma. Bio je teško ranjen, ali se još uvijek mogao kretati.

— Počni puzati — rekao je. — Konji su osedlani.

Utah se premjestio u lijevo, opalio i vratio se na pola puta da pošalje još jedan metak prema napadačima. Svoje je protivnike mogao smjestiti procijeniti. Ovo nisu bili obični kauboji, s kojima se mogao i našaliti, već izvježbani borci, razbojnici, iskusni i opasni.

Izenada je jedna kugla udarila o stijenu ispred njega. Ocijenivši smjer iz kojeg je došla, ugledao je na obronku veliku stijenu koja je tamo doklizala i zaustavila se. Iznađ nje je bila gomila krša. Pažljivo je nanišanio na mali kamen ispod stijene i opalio.

Kamen se razbio. Blaine je nanišanio još jednom i kad je hitac odjeknuo, čitava je gomila stijena zatutnjala niz obronak.

Odozdo su se čuli krikovi. Dva su čovjeka iskočila iza svojih zaklona bježeći pred lavinom. Blaine je hladno nanišanio i jednoga pogodio u prsa, a drugoga, vjerojatno, u koljeno. Kamenje je tutnjalo niz padinu i zatrpalo korito potoka.

Iskoristivši trenutak zabune kod protivnika, Utah je napustio zaklon i potrčao uz klanac do konja. Timm je sjedio u sedlu i naslonio glavu na konjski vrat. Utah se vinuo na pastuha i poveo Timmovog konja. Potjerao je životinje korakom između golemih stijena koje su najavljivale kraj kanjona. Izišli na visoravan gusto obraslu grmljem. Sjene su bile teške i tamne, a uskoro se trebala spustiti i noć. Kretali su se prilično brzo iako se Utah stalno osvrtao pazeći da mu ranjenik ne ispadne iz sedla.

Sada su se već penjali kroz strmu borovu šumu i pokušavali zavarati trag. Jahali su satima dok Utah nije, sasvim slučajno, naišao na dubok klanac koji je vodio do nekih spilja. Dali je nije mogao jer se bojao da će mu Timm umrijeti u sedlu.

Kad ga je podigao na ruke, lice kauboja bilo je tako blijedo da se i u tami jasno vidjelo.

— Naletio sam na kuglu, prijatelju — prošaptao je ranjenik i onesvjestio se.

Utah ga je odnio na pripremljen pokrivač. Onda je odveo konje u spilu. Ovdje ih nitko neće pronaći. Zapalio je vatru.

Kad je voda zavrela, otkrio je Timmovu ranu i pažljivo je oprao. Bila je teška i pravo je čudo što je Timm tako dugo izdržao u sedlu.

Napolju je zrak bio vrlo vlažan, osjećao se miris kiše. Utah je slušao udaljenu grmljavinu, sretan što imaju krov nad glavom. Ako padne kiša, izbrisat će njihove tragove. S druge strane, bili su pri kraju sa zalihom hrane i municije, a Timm je bio u takvom stanju da nisu mogli nastaviti put.

Timm je tiho zastenjao. Utah ga sažalno pogleda. Osim zavoja, nije mu mogao pružiti ništa drugo, nikakav lijek... baš ništa.

Onda je iz dubine njegova sjećanja izronila misao. Brzo je zahvatio nekoliko šaka kukuruza iz vrećice s hranom za konje i počeo drobiti zrnje sa dva kamena. Grubo brašno pomiješao je s vodom i tom kašom premazao ranu. Bio je to stari indijanski lijek koji je jednom i njemu pomogao. Kad je završio s poslom, prekrpio je ranu i ustao. Vani je padala kiša. Srećom, iznad ulaza nadvijala se visoka stijena koja je sprečavala ulaz vode u pećinu.

Utah je bolje smjestio konje i onda se vratio do ranjenika. Timm se upravo budio. Utah ga je nahranio kašom od brašna i smrvljenog sušenog mesa. Kauboj je poslušno iako teško gutao. Bio je preslab da bi postavljao pitanja. Čim ga je Utah spustio na ležaj zadrijemao je.

Pobrinuvši se, za konje, Blaine je izmijenio premaz na rani i sam legao. Spavao je do jutra.

Probudivši se, najprije je smrvio preostali kukuruz da bi ranu premazao svježom kašom. Timm je bio pri svijesti i dosta dobro raspoložen.

— Ni moja žena ne bi to bolje premotala — nasmiješio se.

— Nisam znao da si oženjen, Timm.

— Bio sam. Amy je umrla... od kole-re.

Utah je ustao;

— Mogu li te ostaviti samoga? Potražio bih neke trave koje bi pomogle zacjeljivanju rane.

— Samo naprijed — rekao je Timm vedro, ali je onda dodao. — Utah... misliš li da ćemo se ikada vratiti? Misliš li...

— Vratit ćemo se, Timm, i ti ćeš opet dobiti svoje staro mjesto — obećao je Blaine.

— Radije ću raditi za tebe — rekao je kauboj tiho.

Utah Blaine vratio se sat kasnije s rukama punim ljekovitih biljaka; o njihovoj upotrebi naučio je od Indijana.

— Timm!

Nije bilo odgovora. Utah je dotrčao do njega. Timm je bio mrtav. Umro je mirno, sa smiješkom na usnama, vjerovatno u snu.

Umorno je prikupio oružje i municiju. Sada je bio sam, sasvim sam. A negdje u šumama ubojice su njuškale za njegovim tragom.

XIV

Rink Witter je ujahao u grad s dvojicom jahača od kojih je jedan bio ranjen. Još dva konja nosila su leševe.

Ulica se brzo ispunila. Tog su dana bili u gradu i Nevers i Lee Fox. Došao je i Lud Fuller, ozbiljna lica. Posljednjih dana nije govorio ni pio.

Rals-Forbés poveo je Angie koja je stanovala u hotelu.

Onda se kroz gomilu progurao Ben Otten i stao pred Rinka, gledajući ga u oči. Mali ubojica odmahnuo je glavom. Tamna, zategnuta koža na licu nije izražavala nikakvih osjećaja, kada je progovorio:

— Ne, nismo uhvatili Blainea. Nestao je s Timmom, ali vjerujem da je Timm teško ranjen. Slijedili smo ih do Whiterock Mese, ali smo ih izgubili. Pošao je južno, prema Mazatzalsu, ali tamo nije mogao stići s umornim konjima i ranjenikom.

— Izgubio si dvojicu.

Rink se okrenuo prema Forbesu i klimnuo:

— Hvatati Blainea nije kao ići na izlet. Ubili su mi dva čovjeka i jednog konja. I Apač je ranjen. Taj Utah je pravi Indijanac. Ne ostavlja više tragova od vuka.

— Misiš li da si upecao Timma? — upitao je Fox

Witter je klimnuo.

— Mislim.

— Onda je Blaine sam — rekao je Nevers. — Odustat će.

Lud Fuller je zavrrio glavom:

— On neće odustati. Vidio sam kako se borio protiv Ortmanna. Taj ne zna odustati.

Nevers ga je zamišljeno pogledao i krenuo prema hotelu:

— Dođi, Lud, moramo porazgovarati.

Forbes i Angie odvojili su se od ostalih.

— Kako da mu pomognemo? — rekao je novinar bijesno. — Moj stroj će proraditi, ali tek što odštampam jedan broj, opet će ga razbiti.

— Kada bi bar guverner nešto poduzeo!

— Vjerujem da je bacio moje novine i ne pročitavši ih.

Mary Blake izišla je iz hotela odjevena za jahanje, nestrpljivo lupkajući bičem o čizmu.

— On je sam, tamo u šumama. Potražiti ću ga.

— Ostavi ga na miru — rekla je Angie. — Ono što mu najmanje treba jest neiskusna žena, koja će mu navući Wittera na trag.

— Pronaći ću ga. A znam i kako treba sakriti trag.

Iz stanične zgrade izišao je visok čovjek u tamnom odijelu, noseći ovelu kožnu torbu. Zastao je, ogledao se i onda odlučio prići Forbesu i djevojčama.

— Dobar dan — rekao je. — Zovem se George Padjen. Ja sam advokat. Mogu li znati s kim imam čast?

— Ja sam Ralston Forbes i bio sam izdavač, dok mi nisu razbili štamparski stroj. Hej, da vas možda nije poslao guverner?

— Rekli su mi da moram biti vrlo oprezan kad budem razgovarao s ljudima u Red Creeku. No vaše je ime prvo na popisu pouzdanih.

— Pouzdanih? — začudio se Forbes. Onda je predstavio djevojke. Advokat zapita:

— Gdje bih mogao pronaći Utaha Blainea. Na ranču »46«?

Forbes mu je ukratko ispričao događaje posljednjih dana.

— Ne znam kako je s Timmom — završio je. — Coke je još živ, ali je njegova smrt samo pitanje vremena.

— Onda bi moje vijesti mogle biti vrlo važne — rekao je tiho Padjen. — Prije no što se odlučio na povratak Joe Neal je došao u moj ured i sastavio oporuku. Želio je, da ako mu se išta dogodi, njegov ranč preuzme Blaine.

— Što? — uskliknuo je Forbes. — Je li to istina?

— Da.

Forbes ga je pograbiо za ruku.

— Brzo. — i odvuкао ga u svoju štampariju. Tamo je svukao kaput i dok je Padjen govorio, Forbes je brzo slagao slova u obliku ovećeg letka;

BLAINE NASLIJEDIO NEALOV RANČ!!!

Prije svoje smrti Joe Neal je u El Pasu sastavio punovažnu oporuku ostavljajući ranč sa svom stokom, pokretnim i nepokretnim stvarima Michaelu Blaineu, koji će nasljedstvo preuzeti odmah nakon smrti vlasnika. TO ČINI NEZAKONITIM SVE ZAHTJEVE RANČERA KOJI SU SE UDRUŽILI I UBILI NEKOLIKO LJUDI SA RANČEVA »46« I »BAR-B«.

Prema oporuci Blaine ne smije prodati, pokloniti, niti iznajmiti prava koja nasljeđuje bilo kojem rančeru, koji sada živi u dolini. TIME SVAKI ZAHTJEV NAŠIH RANČERA POSTAJE PROTUZAKONIT I BUDU LI I DALJE USTRAJALI, BIT ĆE SMATRANI RAZBOJNICIMA!

Advokat se nasmijao.

— Podijelite li to, najbolje je da se odmah pripremite za obranu ili napustite grad.

— Razmišljao sam o tome — rekao je Forbes ozbiljno — ali kad sam se već upustio, idem do kraja.

Pograbiо je hrpu letaka i izišao. Padjen je uzdahnuo, pregledao svoj revolver, uzeo preostale letke i izišao za Forbesom.

Angie je polako išla ulicom i razmišljala. Što će se sada dogoditi? I Nevers i Fox otišli su predaleko da bi se mogli povući. Ako pobijede, tražit će obračun za mrtve.

Najgore od svega bilo je što Utah ne zna za razvoj događaja. On luta šumama, možda ranjen, a zacijelo gladan i iscrpljen. Mary ga ne bi mogla pronaći a da Wittera Rinka ne dovede na trag. Ali Angie...

* * *

Utah je pokopao Timma nedaleko od ulaza u pećinu. Završivši s poslom, uzjahao je konja i krenuo u lov na ljude. Krivci za Timmovu smrt bili su osuđeni.

Jahao je vrlo brzo. Vodio je i drugog konja i svakih desetak kilometara mijenjao životinju. Tako je to potrajalo cijelu noć, a onda je rasedla i oslobodio Timmova konja. Zadržao je samo njegovo oružje. Sada je imao čak dvije puške, tri revolvera i jednu dvocijevku.

Ali, bila mu je potrebna hrana. Već danima nije pojeo dobar obrok, a kuća Angie Kinyon bila je udaljena samo nekoliko kilometara. Skrenuo je prema rijeci i nastavio jahati uz obalu, plićakom.

Kuću je ugledao sat nakon svanuća. Iz dimnjaka se izvijao dim. Pred kućom je stajao osedlan konj.

Blaine je sišao s konja stotinjak metara dalje, u borovoj šumici i prišao oprezno, sa dvocijevkom u ruci, pažljivo promatrajući okolinu. Ne našavši nikakvih tragova osim djevojčinih, odlučio se i prišao kući. Vrata su bila otvorena. U odjeći za jahanje, djevojka je užurbano pripremala nešto na štednjaku.

— Imaš li štogod i za mene, Angie?

Okrenula se razrogačenih očiju.

— Utah! Oh, hvala bogu! Ti si ovdje! Nisi ranjen?

— Zar si bila zabrinuta? — nasmijeo se. — Odlaziš?

— U potragu za tobom, Utah. U El Pasu su otvorili Nealovu oporuku. Ostavio ti je ranč. Sve ti je ostavio!

Utah ju je zaprepašteno pogledao:

— Meni? Jesi li sigurna?

Djevojka je razbila još nekoliko jaja i usput ispričala o dolasku advokata Padjena, o Forbesovim lecima

i o Cokerovu dvoboju i borbi za život.

— Doktor kaže da je nemoguće, ali Rip je još živ. Danima je u nesvijesti, ali se bori.

— I ti si htjela u šumu da mi ispričaš o toj oporuci? — upitao je gledajući je raznježeno. — Ili postoji još neki razlog?

— Ne, ne... izuzev... Mary je bila vrlo zabrinuta. Htjela je poći u šumu da te traži — oklijevala je. — Ti si zaljubljen u nju, Utah?

— U Mary? — iznenadio se. — Oda-kle ti ta ideja? Angie, imaš li možda kakvu britvu u kući?

— Sačuvala sam, za uspomenu, nekoliko očevih sitnica. Njegovu britvu, revolver...

Dok se brijao, djevojka je izišla, zabrinuto promatrajući okolinu. Onda se vratila i upitala:

— Utah, što će oni sada poduzeti? Misliš li da će te i dalje slijediti?

Okrenuo se. Pogledi su im se sreli. Onda je brzo spustila kapke, a lice joj se zarumenilo.

Utah u trenu zaboravi njezino pitanje. Polako joj je prišao:

— Angie...

Položio joj je ruku na rame.

— Angie, ja mislim...

Okrenula se i pogledala ga velikim, tamnim, preplašenim očima. Obuhvatio ju je rukama, čvrsto privukao, sagnuo se i poljubio. Zadržala je i privila se uz njega. Nisu čuli šumove kopita koji su se približavali. Tek su koraci na trijemu dopri do njihove svijesti. Utah je odskočio od djevojke i okrenuo se prema vratima.

Tamo je stajala Mary Blake gužva-jući šejir nestrpljivo u rukama. Lice joj je bilo rumeno od brzog jahanja. Prelazila je pogledom sa Angie na Utaha.

— Zdravo, Angie — rekla je reskim glasom. — Vidim da si ti stigla prva...

— Ali... tek sam došla kući...

— Bolje ćeš izgledati — rekla je Mary — ako opereš sapunicu s brade. Ili si se možda, počela brijati?

— Oh! — uskliknula je djevojka i potrčala prema zrcalu.

Utah se nasmijao: — Dobar dan, Mary. Kakvo iznenađenje susresti vas ovdje.

— Doživjet ćete još jedno iznenađenje — rekla je suho — ako smjesta ne nestanete. Rink Witter nije daleko iza mene.

— Dolazi Rink?

— Da, ali Nevers će stići prvi. Rink je zaostao jer ide po tragovima, ne očekuje da biste mogli biti ovdje. S njim su Apač i Lud Fuler.

— Koliko ljudi vodi Nevers?

— Pet-šest.

Utah Blaine se nasmijao i dohvatio šešir:

— Vas dvije ostanite ovdje.

Otišao je po konja, doveo ga do kuće i napojio. Kada je daleko u ravnicu ugledao oblacić prašine, vinuo se u sedlo i odjahao do plićaka na rijeci gdje su konjanici obično prelazili. Onda je sjeo na kamen i pušeći promatrao grupu koja se približavala.

Kad je udaljenost iznosila nešto više od stotinu metara, ugasio je cigaretu, kleknuo i pripremio pušku. Preko nišana jasno je prepoznao Neversa i mogao ga je bez teškoće ubiti. Ipak je skrenuo pušku udesno i mušica je pokrila Neversovo uho.

Takav je hitac bio težak, pogotovo ako je jahač bio u pokretu. Ali to Blainea nije zabrinjavalo. Ako se konj pomakne i kugla prosvira glavu, neće biti velike štete. Polako je zategnuo otklonac i opalio.

Nevers je gotovo ispao iz sedla, naglo se primio rukom za glavu i Blaine je jasno čuo njegov krik.

Istoga časa ljudi su počeli nasumce pucati i onda su se raspršili na sve strane tražeći zaklon. I Utah je pucao.

Jednom je čovjeku prosvirao nogu, a drugim je metkom oborio Neversovog konja koji je pod sobom priklješčio jahača. Onda je Utah opet opalio i zasuo mu lice prašinom.

— Nevers, hoće li umrijeti. Zašto uvlačiš druge ljude u svoje prijave poslove? Kako ti se ovo sviđa?

Kugla je zarovala zemlju nekoliko centimetara od Neversova lica. Slijedeća ga je gotovo okrnula. Blaine je čekao zatišje, a onda je viknuo:

— Ljudi, ne miješajte se u to; svi ćete izginuti. Neka netko pomogne ranjeniku, neću pucati!

Jedan je kauboj iskočio iz zaklona, pritrčao ranjeniku i počeo ga vući.

Blaine nije pucao. Čuo je kako Nevers viče:

— Sada, vi glupani, šćepajte ga!

Utah se nasmijao:

— Uvijek si slao druge, kad je bilo opasno. Ljudi, tko se približi obali, gotov je.

Nevers je šutio. Nije se mogao izvući ispod konja bez tuđe pomoći, a Blaine ga je mogao ubiti, kad mu se prohtije.

— Ti si poslao ljude koji su ubili Timma — rekao je dovoljno glasno da svi čuju. — Postavio si zasjedu Cokeru i platio ubojice da me ulove. Sudjelovao si u vješanju Joea Neala, i trebao bih te napuniti olovom.

Nevers se nije javljao. Sada mu je već bilo jasno da ga Blaine ne namjerava ubiti. Iako je bio užasno prestrašen, sjetio se da je Rink Witter negdje u blizini, da će čuti pucnjavu i shvatiti što se događa.

Blaine je opalio još jednom, a onda se provukao kroz grmlje i potrčao prema divali u kojoj je ostavio pastuha. Držeći se pješćanog spruda pojahao je uz rijeku i prešao je na mjestu koje nisu mogli vidjeti. Onda je krenuo u smjeru iz kojeg je očekivao Wittera. Jašući kroz rijetko drveće, iznenada je začuo uzvik. Stotinjak metara daleko jahala je grupa od dvanaestak ljudi! Jedan pogled bio je dovoljan. To su bili Fox i njegovi. Opalivši da ih uspori, Blaine je skrenuo životinju i jurnuo naprijed. Nije očekivao Foxa, ali nije namjeravao izmijeniti svoje planove.

Pod snažnim kopitama pastuha na sve strane su letjeli komadići zemlje i trave. U punom galopu stigao je navrh brežuljka i s druge strane ugledao tri jahača, koji su dolazili prema njemu. Njihovo je iznenađenje bilo potpuno.

Utah Blaine je podbo konja i jurnuo ravno na njih. Nisu se mogli okrenuti niti skrenuti. Prebacivši uzde u lijevu ruku, Blaine je izvukao revolver i počeo pucati.

Jedan je vrisnuo i podigao ruke. Tada ga je Blaine oborio. Konji su rzali i propinjali se, podižući oblak prašine. Teži i brži pastuh, rušio je sve oko sebe. Blaine je ugledao iskrivljeno lice Rinka Wittera, koji je očaj-

nom brzinom posegnuo za revolverom. Zamahnuo je i udario ga revolverskom cijevi po licu. Witter je odletio u prašinu, a pastuh je već grabio prema rijeci.

Odjeknuo je pucanj i osjetio je bol među rebrima. Zastenjao je, ustalio se u sedlu i skrenuo konja uz rijeku. Jahao je kroz gustiš do kamenita tla, tamo je skrenuo i pojahao prema ravnicima. Pastuh je jurio lako i bez napora. Blaine je prešao presušeno korito, pronašao tvrd teren i učinio sve što je bilo moguće da sakrije tragove.

Dva puta je morao stati. Jednom da bi premotao ranu, a drugi put da se napije. Rana je bila opasna, izgubio je puno krvi. I sedlo i leđa konja bili su okrvavljeni. Skrenuvši prema zapadu jahao je u smjeru ranča »46«. U pokretu je napunio pušku i revolver. Grlo mu je bilo suho, a horizont se pred njim zamaglio i umirio. Bilo je užasno vruće.

Odjednom se našao na vrhu brežuljka, pred njim je bila kuća okružena golemim stablima. Da li je to oblačić prašine pred kućom? Ili mu je pogled već bio zamućen? Skrenuo je konja među drveće.

Svi su mu sada bili za petama. Znađu da je ranjen i doći će kao psi po krvavom tragu. Nije se namjeravao utvrditi u kući. Trebalo mu je samo hrane za bijeg. Namjeravao se snabdjeti kod Angie, ali su progonitelji došli neočekivano brzo.

Angie... kako su tamne bile njene oči. Kako meke i tople njene usne. Nikada prije nije poljubio takva usta. Trgnuvši se iz sanjarenja, shvatio je da se već nalazi među zgradama. Sišao je. Koliko je još imao vremena? Deset minuta? Pola sata, sat?

Neće pretpostavljati da je pošao ovamo. Nikada to neće pretpostaviti. Morat će to otkriti tek kad pronađu tragove.

Vrata su se na kući širom otvorila i jedan je čovjek sišao niz stepenice. Utah je zažmirkao. Ugledao je Luda Fullera.

— Svi misle da sam glup — glas mu je bio promukao. — Dobro sam izračunao! Neprimjetno sam se odvojio. Znao sam da ćeš doći ovamo! Znao sam i da si teško ranjen. Kako se

sada osjećaš? Lud Fuller ubit će Utaha Blainea!

Utah se zanjihao i pred njegovim očima protivnik se rasplinuo u nejasnu priliku. Tog čovjeka mora ubiti. Mora. A Fuller je već držao revolver u ruci. Ni sada se nije usuđivao natjecati s Blaineom u brzini.

Utah Blaine je raširio noge i učvrstio se.

— Lud si, Fulleru! Trebao si otići.

Snaga njegova glasa iznenadila je nekadašnjeg predradnika. Namrštio se i podigao oružje.

Nije ni vidio Blaineovu ruku. Čak ni Utah nije znao da je povukao. Godine provedene u vježbi, hiljade puta ponovljen pokret. Ruka je sama podigla oružje, izravnala ga i opalila.

Dva su metka pogodila vrećicu za duhan koju je Fuller nosio u džepiću prsluka, u visini srca. Dok je padao listići duhana letjeli su na sve strane.

Ne gledajući ga, Blaine je ugurao nove metke u bubanj i onda otišao u kuću. Pronašao je neku vreću i u unutra nabacao hrane. Pronašao je i nešto municije i ubacio je također u vreću. Onda je skinuo povoj, oprao ranu i opet je zavio. Osjećao se vrlo slabim jer je rana bila teška. Pa, ipak, ljudi su i s mnogo težim ranama nastavljali boriti se i preživljavali. Nitko ne zna koliko olova može čovjek podnijeti, ako je u njemu jaka volja za životom. Sa žaljenjem je rasedlao pastuha i iz malenog stada konja u oboru, izdvojio velikog, snažnog vranca.

Nekako se uspeo u sedlo i onda je bilo lakše. Skrenuo je prema zapadu, sjetivši se da rijeka polako zavija na sjever. Tamo će je preći i naći se na kamenitom terenu pogodnom za skrivanje. Nespretnim, teškim pokretima privezao se za jabuku sedla, bojeći se nesvijesti.

Prevalivši oko pet kilometara od kuće došao je do rijeke i prešao je. Odmah se našao na drugačijem terenu. Tek što je okrenuo životinju prema jednom klancu, onesvijestio se.

Kad je otvorio oči, shvatio je da leži na vratu konja koji je i dalje mirno uporno koračao.

— Ti si dobar, pametan momak — promrmljao je vrancu i pokušao ga pogladiti. Sunce je bilo već vrlo nisko,

preostalo je još pola sata dnevnog svjetla. Sjene su bile duge i tamne, kraj je tonuo u sivilo. Glava ranjenika bila je teška, rana je boljela, ali je večernja svježina ulijevala snage. Na nebu su se pojavile zvijezde. Konj je grabio i dalje mirnim i sigurnim korakom.

XV

Ben Otten je drijemao u svojoj stolici. Banku je zatvorio već prije nekoliko sati, ali je još uvijek sjedio u uredu, nemiran, gladan i zabrinut.

Advokat Padjen je još uvijek bio u gradu; čini se da nije ni namjeravao otići, prije no što se susretne s Blaineom...

Letke koje je Rals Forbes lijepio po zidovima uništili su Neversovi ljudi, ali je već cijelo mjesto brujalo o oporuci. Forbes se sa svojim štamparam utvrdio u tiskari. Dovukli su hrane i municije i obojica su imali teške sačmarice. Nisu namjeravali dozvoliti da opet unište štamparski stroj.

Mary se vratila u grad donoseći vijesti o sukobu. Onda je došao i Rink Witter s razbijenim nosom i zatražio pomoć liječnika. Zajedno s ostalima sudjelovao je satima u bezuspješnoj potrazi. Kada su se napokon sjetili da pogledaju na »46« pronašli su samo hladnu lešinu Luda Fullera.

Clell Miller... Lud Fuller... Tom Kelsey... Timm — razmišljao je Otten. — I još koliko drugih?

Tog su jutra u banku svratili Nevers i Fox i pozvali ga da se izjasni. Nije mogao zaniijekati da je bio uz njih od prvog dana, iako ne otvoreno. Prešutno se slagao sa svime što su poduzeli. Došlo je vrijeme da aktivno uđe u igru. Bio im je prijeko potreban. Ako i dalje bude oklijevao, smatrat će ga neprijateljem.

A nagrada za savezništvo mogla je biti velika. Ogromno prostranstvo dvaju rančeva s dobro navodnjenim pašnjacima. I najmanje pedeset tisuća grla stoke, koja je bila spremna za prodaju. Ni jedan ranč u bazenu Ton-

to nije mogao ponuditi takva stada trgovcima.

Uspije li plan o otimačini, sva trojica bi postali pravi bogataši. Ako se udruži s Neversom i Foxom, Otten je mogao očekivati da će dobiti četiri puta više pašnjaka no što je sada imao.

Između njega i bogatstva stajao je jedan čovjek. Kada bi Utah Blaine nestao, svaki bi otpor vjerojatno zamro. Napokon ni Blaine nije imao nasljednika. Poslije njegove smrti zemlja bi opet postala opće vlasništvo i pripala bi onome tko je zaposjedne.

Tu je bila i Mary Blake. Nju bi bilo teško ukloniti silom jer bi ubojstvo žene izazvalo prosvjed stanovnika doline. Međutim, djevojku se moglo zavarati obećanjima. Kad bude očajna i bez sredstava, mogli bi je otpraviti s nekom manjom svotom novca. Jer, na svom bankovnom računu, imala je još samo tri stotine dolara.

Za Ottena je preostalo samo jedno rješenje: Rink Witter.

Nervozno je trljao bradu. Velik, sočni zalogaj bio je već spreman za podjelu. Pred njim je stajala teška odluka. Kad jednom otvoreno stane uz Neversa i Foga, više nema uzmaca. Otten se pribojavao ludog, nepredvidivog Foga. Ali, ta bi ga ludost mogla stajati i glave... a i Neversa.

Ben Otten se naglo uspravio. Nevers i Fox mrtvil To bi značilo... usne su mu se rastvorile. To bi značilo da se on, Otten, može dokopati cijelog tog golemog zalogaja!

Ali, tko može sa sigurnošću pretpostaviti da će ona dvojica umrijeti? Jasno, dok se Blaine bori, svašta se može dogoditi. Ako pogine, preostaje još i Rink Witter. Za novac... za pozamašnu svotu u gotovu... Rink je poznavao samo vjernost novcu.

Polako je ustao i počeo hodati prostorijom. Da, bilo je vrijeme da i on stupi u akciju, da krene... ali pažljivo. Ben, rekao je samom sebi, vrlo, vrlo pažljivo.

Okrenuo je kvaku, izišao i zaključao za sobom vrata. Ulica je bila u tami, samo su svjetla saluna podrhtavala. Štamparija je bila također neosvijetljena. Možda je Rals Forbes još uvijek ležao u mraku sa spremnom dvocijevkom. Tko zna što će opet odštampati.

Otten je morao priznati da je mladić izuzetno hrabar. Naime, u svemu tome on nije imao nikakva vlastitog interesa.

Umorno je mahnuo glavom i ušao u salun. Čovjek oslonjen na tezgju okrenuo se i mahnuo u znak pozdrava. Bio je to Hinkelmann, vlasnik trgovine.

— Ben, što ti misliš o svemu ovome? Više ne znam tko je kriv, a tko prav.

— I ja sam time razbijao glavu — priznao je Otten. — Neversa odavno poznajem i nikada nije prema meni nepošteno postupio.

— Da — rekao je trgovac preko volje — to je istina.

— Plaća svoje račune i vjerujem da se razbjesnio kada je ovamo došao stranac, još k tome na zlu glasu, i hoće prigrabiti najbolju zemlju u dolini. Uostalom — dodao je slegnuvši ramenima — zakon je na strani Blainea... samo ako nije u dosluhu s tim svojim advokatom. Napokon, Rink je ubio Neala, ali tko zna za čiji račun.

— Pa taj radi za Neversa — primijetio je Hinkelmann nesigurno.

— Zar se kod čovjeka kakav je Rink ikada može znati od koga je primio novac... katkada se pitam da li on uopće želi uhvatiti Blainea. Čudno je da jedan čovjek sam tako dugo izmiče potjeri.

Kada je Otten malo kasnije izišao iz saluna, bio je zadovoljan. Prvi je korak bio učinjen.

* * *

Sama u svojoj drvenoj kući, Angie se nemirno okretala u postelji, širom otvorenih očiju. Negdje vani, u noći, njezin je čovjek jahao sam, ranjen...

Njezin čovjek?

Da. Priznala je sebi, ona ga voli. Ma što da se dogodilo, da umre negdje u šumi, da pogine u dvoboju nasred prašnjave ceste, da odjaše i pronađe neku drugu ženu — on će uvijek biti njezin. Tako joj je govorilo srce. Nije bilo niti je moglo biti drugoga, to je znala od časa kad je prvi puta razgovarala s njim ispod sikomore.

Nemirno se pomakla, slušajući izvana šum lišća. Napokon, ne mogavši izdržati u postelji, ustala je i pripalila svjetiljku. Gdje je sada?

Vijesti putuju začuđujuće brzo u stočarskim predjelima, gdje su ljudi stalno na konjima. Angie je znala sve što

su znali i drugi. Čula je da je ubijen Lud Fuller, znala je detalje kratke, ogorčene bitke koja je prethodila ranjavanju Utaha Blainea. Pričalo se da je poput ludaka dojurio među Witterove razbojнике i Rinku udarcem smrvio nosnu kost. Čula je da je mali revolveraš izvan sebe od bijesa i mržnje i prijeti kako će Utah Blaine polako umirati, kad ga on uhvati.

Pričali su da je na Blaineovu tragu bilo dosta krvi. Da je uzeo namirnice na ranču »46« i tamo zamijenio konja. Kad bi barem ona znala gdje ga može naći. Ali, bilo je ludo tražiti ga tamo gdje ga izvježbani tragači nisu mogli pronaći. A Utah zna gdje se ona nalazi. Bude li mu potrebna, doći će k njoj.

Ujutro će otići na »46« i uzeti iz obora velikog pastuha kojega je Blaine tamo ostavio. Dovesť će tu snažnu, pouzdanu životinju ovamo, njegovati je i hraniti da bude spremna kada se Utah vrati.

Pred jutro se vratila u postelju i zaspala. Nadošla je oluja, gromovi su odjekivali tamnim klancima, a kiša je punila presušena korita.

Ujutro se Angie pokušala zabaviti različitim poslovima, pripremila je hranu i kavu i ostavila je na mjestu gdje bi je on lako pronašao, ako dođe. Onda je prebacila kišnu kabanicu, osedlala konja i odjahala prema ranču »46«.

Nije se bojala neprilika. Kauboji su vjerojatno sasvim napustili ranč i u zgradama zacijelo nikoga nema. Povest će pastuha i što prije se vratiti kući.

Kiša je šibala, u mlazevima, udarajući o zemlju. Do ranča nije bilo daleko, ali je teren bio klizav pa je Angie zadržavala kobilu u hoduu. Voda se slijevala s oboda širokog šešira, a dlaka životinje bila je mokra i tamna. Na svakom uzvišenju Angie je zaustavljala konja i promatrala okolinu, iako je kiša ograničavala vidljivost. Sve su jaruge i presušena korita bile ispunjene vodom, tako da je često morala skretati s puta.

Kad je napokon ugledala zgradu, zastala je preplašena i iznenađena. Pred kućom je stajao osedlan konj. Onda je iz staje izišao čovjek ogrnut

kabanicom i poveo konja unutra. Iz daljine ga nije mogla prepoznati.

Srce joj je počelo brže udarati. Oklijevala je. Nitko ne bi smio znati za njeno prijateljstvo s Blaineom, niti da je ona odvela pastuha. Ako posumnja u nj, stalno će je držati na oku.

Držeći se drveća polako je obišla zgrade, promatrajući ih. Tko god bio tamo, prije ili kasnije će izaći iz staje i ući u kuću. U mislima ga je pratila kako rasedlava konja i struže s njega vodu. Morao se pojaviti svakog trenutka.

Zaustavila se pod velikim starim stablom koje je pružalo kakvu-takvu zaštitu od kiše. Munje su prestale parati nebo, samo je negdje iznad vrhova Hardscrabble i Whiterocka potmulo tutnjalo. Pažljivo je i dugo promatrala, ali bezuspješno. Napokon je čovjek izašao iz staje i pošao prema kući. Bilo je jasno da traži tvrdi teren i obilazi stazu, kako ne bi ostavio tragova. Niti ga je prepoznala niti je mogla zaključiti da li je s njim sve u redu, ili je možda ranjen.

Pastuh je bio u oboru s nekoliko drugih konja i okretao rep prema vjetru, pognute glave. Ako je čovjek u kući bio Utah Blaine, morala ga je vidjeti i razgovarati s njim. Ako ne, željela se povući neprimijećena, ali ne bez pastuha. Osjećala je da će je Blaine prije ili kasnije potražiti. A tada njegov konj mora biti spreman.

Tko god bio čovjek u kući, njegov je oprez dao naslutiti da nekoga očekuje i da pazi na okolinu. Zato je Angle sjašila, ostavila kobilu u gustišu i prikrala se staji sa stražnje strane. Provirila je kroz razmaknute daske i njeno je razočaranje bilo veliko. Nije mogla vidjeti žig na konju, ali to nikako nije bio veliki vranac na kome je pričalo se, Utah pobjegao.

Otvor obora bio je okrenut prema kući i nije imalo smisla pokušati nešto s one strane. Kad bi bar mogli odmaknuti jednu grednu drugom kraju obora, koji je bio zaklonjen stajom.

Oblice su bile povezane raskvašćenim, kožnim remenjem. Angle je potražila džepni nožić i tiho zvižnula. Vranac je smjesta podigao glavu i nagnulo uši. I tada, na djevojčino iznena-

đenje, došao do ograde i radoznalo pružio njušku prema njoj. Pogladiła je veliku glavu i tiho mu tepala. Vidjela je Blainea kada je pastuhu davao kruha pa je i sama ponijela jedan komad. Konj je zahvalno uzeo poslasticu i dozvolio joj da navuče oglav. Onda je nožićem počela rezati debelo remenje.

— Ja to ne bih uradio — rekao je čudno blagi glas.

Brzo i prestrašeno okrenula je glavu. Tik iza nje, s revolverom u ruci, stajao je Lee Fox i sa zanimanjem je promatrao. Njegove velike oči čudno su gorjele iznad izbočenih jagodica na mrtvački mršavom licu. Oči luđaka.

XVI

Veliki vranac bio je sve nemirniji. U njegovu je sedlu bio jahač, ali se ponašao čudno; uzde već odavno nisu bile zategnute. Nagon je tjerao životinju da krene prema kući ali jahač je dao drugi pravac i ona se i dalje poslušno kretala u tom smjeru, pomalo skrećući udesno.

Utah Blaine je otvorio oči. Njegovo se tijelo ukočilo od bola i kiše. Uspravo se i ogledao. Onda je sijevnula munja i on je shvatio zašto se konj zaustavio. Na uski puteljak svalio se usov. Pokušao je glasno izgovoriti: — Dobro momče, pokušat ćemo s druge strane — ali, iz njegova je grla izašao samo promukli šapat.

U glavi su mu udarali teški batovi, ruke su bile ukočene, a dlanovi okrvavljeni od tvrdih uzda, koje je omotao oko šaka prije no što se onesvijestio.

Staza je bila široka samo pola metra, ali se vranac uspio okrenuti kopčajući prednjim nogama po kosini. U času kada se spustio na sve četiri i primirio, iznad njihovih glava začula se promukla tutnjava. Preplašen, konj je pojurio naprijed, a Blaine je skliznuo iz mokrog sedla. Iako napola onesviješten, uspio je izvući noge iz stremena prije no što je pao na put.

Tutnjava je postala zaglušna; kamenje, zemlja i granje padali su preko

njega u brzicu. Pokušao se pridignuti ali se jedan kamen odbio od padine i pogodio ga u glavu. Lavina je prestala, a onda je počela padati strašna kiša. Malo dalje stajao je vranac i zabrinuto promatrao jahača. Plašio se uske i klizave staze i nakon nekoliko minuta okrenuo se i otišao. Iza njega je ostao ranjenik, napola zakopan zemljom i blatom.

Kad su ga probudile krupne kapi, Blaine se s naporom podigao na ruke i koljena i počeo polako puzati stazom. Kad se izvukao, nekako je ustao i nastavio teturajući, pužući, padajući i ustajući sve do velikog bora, gdje se svalio na debeo sloj iglica.

Polako je sjeo, pregledao ranu i ustanovio da opet krvari. Opipao je glavu. Kosa je bila oblijepljena blatom i krvlju, rana od udarca kamena nije bila velika, ali je strašno boljela. Sjetio se revolvera i sa strahom opipao futrole. Bili su na mjestu.

Držeći se za stablo nekako je uspio ustati. Ogledao se, ali kako u tami zamijetiti crnog konja. Bio je suviše slab i glava ga je toliko boljela da se nije ni zabrinuo. Kiša je odjednom prestala i to je pružalo priliku da se zapali vatra.

Doteturao je do nekog trulog trupca, pomaknuo ga i pod njim pronašao suhog lišća i grančica. Kada se vatra razgorjela odlomio je s trupca zaobiljen komad kore i iz najbliže mlake zagrabio vode. Skupio je i nešto kamenja i položio na njega drvenu posudu.

Dok se voda zagrijavala, pregledao je ranu. Živo meso bilo je rdavo crveno i otečeno. Zaklimao je glavom, skinuo maramu s vrata i osušio je iznad vatre. Onda je izvukao desni revolver i počeo ga čistiti. Vadio je metke i pažljivo ih brisao. Kada je završio s tim, zavrELA je i voda.

Blaine je uzeo zapaljenu grančicu i zašao u grmlje. Sreća ga je poslužila pa je već nakon nekoliko mučno pređenih metara pronašao biljku koju je tražio. Nesigurnim prstima natrgao je lišća i vratio se vatri.

Metak je prošao ispod najnižeg rebra na desnoj strani. Nije, na sreću, slomio nijednu kost, ali je rana bila velika i Utah je izgubio vrlo mnogo krvi. Pažljivo je vrućom vodom oprao

ranu, koliko je to mogao od strašnih bolova, a onda je na krpu namrvio lje-kovitog lišća i previo ranu. Završivši s tim poslom osjećao se nekako bolje, iako je znao da za to nema nikakva razloga. Nije kišilo i on je legao na mokru zemlju i odmarao se desetak minuta. Onda je očistio i drugi revolver te ugasio vatru. Nije znao gdje se nalazi ni kamo će poći, ali, ako se vranac vratio na ranč, ovo je mjesto bilo vrlo opasno. Pođu li po tragovima konja, lako će ga pronaći.

Prešao je brzicu na širem mjestu gdje voda nije bila suviše jaka, pridržavajući se za grane koje su se nadvijale nad koritom. S druge strane prolaz kroz kanjon bio je širi i lakši. Nastavio je naprijed pokušavajući u tami otkriti neku pećinu ili kakav drugi dobar zaklon. Ostavljao je potok i penjući se među drveće išao sve više i više. Bilo je napornije, ali i daleko sigurnije. Nakon nekog vremena pričinilo mu se da se zvuk vode mijenja od šuma u tutnjavu koja je svakim korakom postajala sve jača.

Prihvaćajući se za drveće stigao je na malenu zaravan. Bio je tu napola srušeni obor i niska koliba izgrađena od debelih trupaca. Nešto podalje, činilo se, iz žive stijene izvirao je debeli mlaz vode.

U oboru je bio konj... njegov vranac. Drugih znakova života nije mogao zapaziti. Izišao je i pažljivo, koliko su mu to dopuštala otupljena čula, pošao prema kući. Nigdje znaka koji bi najavlji-vao prisustvo živog čovjeka.

Crni konj je podigao glavu, opazio ga i blago zarzao. Prišli su jedan drugome i Utah mu je skinuo sedlo i uzdu.

Počelo se daniti.

Konj se sam vratio u ogradu gdje je trava bila dobra i visoka, a Utah je podigao gredu jer nije želio opet ostan-ti bez njega. Onda je pošao u kuću. Otkinuo je letvu kojom su vrata bila zatvorena i ušao.

Bilo je već dovoljno-svjetla i u unutrašnjosti. Sve je prekrivao debeo sloj prašine. Bilo je tu šest ležajeva na kat, nekoliko klupa, stolica i stol. Na ognjištu je bilo pripremljeno drva, nešto posuda i tanjura.

S puškom preko koljena sjeo je da razmisli. Da se vranac vratio na ranč, njegov trag u blatu bio bi vrlo jasan. Ovakvo je bilo drugačije. Prijašnje tragove sprala je kiša koja je te noći obilno lijevala. Ako i pođu u potragu, nema posebnog razloga koji bi ih skrenuo na ovu stranu. Koliba nije bila u upotrebi bar nekoliko godina i vjerovatno nitko i ne zna za nju. Možda je samo Joe Neal, vlasnik ranča znao za njeno postojanje, ali Utah se, za nekoliko dana druženja s tim čovjekom, uvjerio da je bio šutljiv i zatvoren.

Zaključivši da se nalazi u relativnoj sigurnosti, Utah je polako očistio dio kolibe, pronašao i oprao lonac i postavio kavu. Hrane je bilo dosta u vreći koju je natrpao na »46« pa je pripremio obilan obrok. Odmorivši se nekoliko sati, pošao je da obiđe okolicu. Nešto dalje, u jednoj udolini, pronašao je još jednu brvnaru koja je bila u boljem stanju, a i ogradna je bila čitava. Osim toga, dalje od bučnog izvora, bilo je mnogo mirnije.

Vrativši se, prenio je svoje stvari i odveo vranca u drugi obor. Onda je polako i temeljito uklonio svaki trag svog boravka u prvoj kolibi. Bio je to velik napor i kad je završio, bio je sasvim iscrpljen. Zavivši se u napola osušene pokrivače, odmah je zaspao.

Kad se probudio, ustanovio je da je vani tamno i da je prespavao dobar dio dana. Opet je počela padati kiša pa je izišao i poveo vranca pod nadstrešnicu. Onda je nešto pojeo, skuhao kavu i uskoro opet zaspao.

Probudio se naglo i podigao na laktove. Lice mu je bilo mokro. Kiša je opet lijevala, a krov je propuštao na nekoliko mjesta. Srećom oko ognjišta je bilo suho. Zapalio je vatru i skuhao kavu.

Osjećao se mnogo bolje. Izgled rane bio je ružan, ali meso nije bilo tako upaljeno. Stavio je novi povoj i sjeo da razmisli o svojim namjerama. Bio je ranjen i iscrpljen. Imao je municije i hrane, ali ne bi se mogao odvažiti na pucanje, kad bi zatrebalo divljači. Vjerovao je da je tog časa siguran, ako se to uopće može biti dok je za petama takav lovac na ljude kao što je Rink Witter.

Osim krova, brvnara je bila vrlo solidna i u njoj bi mogao izdržati dugu opsadu. Međutim, ako potpale kućicu, bila bi to smrtonosna klopka. Nije smio dozvoliti da ga u nju uhvate. Odlučio je da će se odmarati još dva dana i nakon toga nastaviti put.

Trećeg je dana osedlao konja i poveo ga u klanac iza brvnare odakle je namjeravao krenuti. Onda se vratio prema prosjeklini u stijeni. Upravo je smotao svoje pokrivače kad je začuo konje.

— Kažem ti da je to ludo! — čuo je Neversov glas. — Nikada ne bi stigao ovamo gore!

— Dobro! — odgovorio je Apač. — Onda neka Nevers kaže gdje je!

— Gazda! — uskliknuo je netko uzbuđeno. — Vidim tragove! Netko je bio ovdje!

— To mora biti on! Pregledajte sve naokolo!

Utah Blaine je skočio naprijed. Ispustio je smotak i pušku i iskočio na čistinu s izvučenim revolverima.

— Sigurno, ovdje sam! — viknuo je.

Počeo je pucati s oba revolyera. Kauboj na šarenom konju dobio je prvi metak posred grudi. Dok je Nevers panično skrenuo među drveće i naslijepo pucao preko ramena, Blaine je oborio i drugog jahača. U drvo neda-leko od njega zabilo se tane, ali on se nasmijao i viknuo:

— Dođi Indijance! Ovdje te čeka hiljadu dolara!

Nagnut na vrat svoga konja tragač ga je natjerao na Utaha, ali ovaj se nije maknuo. Stojeći čvrsto, raširenih nogu opalio je dva puta i s oba metka pogodio Apača u glavu. Preostao je još jedan progonilac, ali tome je bila glavna briga kako će što prije nestati s poprišta. Blaine je dohvatio smotak pokrivača i pušku te se vinuo na jednog od konja koji su ostali bez gospodara.

Minutu kasnije zamijenio je životinje.

Međutim, sada više nije bježao. Nastavio je jahati u krugu i uskoro se našao na klisuri koja se nalazila nad poprištem sukoba. Tri su čovjeka pala na zemlju, a dvojica živih motala su se među njima. Dok je Blaine proma-

trao scenu, iz grmlja je izašao Nevers pripremljena i hrana. Utah je zaključio da je djevojka napustila kuću prije više od jednog dana.

Dvojica su bila zacijelo mrtva, a treći možda samo ranjen, ali sigurno onesposobljen za borbu. Blaine je odlučio da odnos snaga još malo izmijeni u svoju korist. Kleknuo je, prinio kundak obrazu i nanišao na Neversa.

Nije ga želio ubiti. Nije bilo pravo da taj čovjek koji je počinio toliko prljavštine pogine naglo i ne znajući što se s njim događa.

Utah je opalio tri hica, brzo jedan za drugim. Od prvog metka Nevers je poskočio naprijed, od drugog je zateturao i pao. Čovjek do njega obima se rukama uhvatio za trbuh i smotao na zemlju. Preostala dvojica pojurila su prema grmlju. Pucajući za njima Blaine je slučajno pogodio kundak puške jednog bjegunca.

Dok je punio vinčesterku, vidio je kako Nevers pokušava otpuzati prema grmlju. Poslao mu je metak koji mu se zabio ispred nosa i viknuo:

— Stani, prokleta svinjo! Lezi dolje i uživaj!

Iz grmlja je prasnula puška i Blaine je najvećom brzinom poslao tri metka, jedan na mjesto gdje je vidio plamćak, a druga dva lijevo i desno. Dopunio je magazin vinčesterke i polako sišao prema konju, uzjašio i krenuo natrag, prema ranču.

Nije bio u najboljoj formi, ali ni tako slab da se ne bi mogao boriti. U jedno je bio sasvim uvjeren, s bježanjem je gotovo.

Utah Blaine je jahao brzo, ne mareći za tragove, orijentirajući se prema poznatim vrhovima. Konj je bio odmoran i sit te se nije lako zamarao. Nakon nekoliko sati, našao se na mjestu s kojega je mogao vidjeti brvnaru Angie Kinyon.

Hoće li Angie biti tamo? Nasmiješio se, prvi puta nakon toliko dana. To će biti iznenađenje za djevojku. A i njemu će mnogo značiti.

Sišavši u ravnicu, obišao je kuću i budući da nije zamijetio nikakvih znakova života, prišao bliže. Sjahao je i oslobodio kožne petlje svojih revolvera. Prišao je kući sa stražnje strane, obišao je i ušao unutra.

Brvnara je bila prazna, peć hladna. U loncu je bilo mnogo kave, bila je

Obuzeo ga je nemir. Okrenuvši se, pogledao je prema kukama gdje je visjelo oružje njena oca. Nije bilo ni puške ni revolvera. Pogled mu je pao na kalendar. Kao i mnogi drugi koji žive sami, daleko od ljudi, Angie je križala protekle dane. Sada je sasvim sigurno znao da je odjahala prije otprilike dan i po.

Utah Blaine je izašao i počeo tražiti tragove. Bili su isprani kišom, ali na jednom mjestu pronašao je prilično jasne otiske kopita. Bili su usmjereni prema ranču »46«.

XVII

Iako se na smrt preplašila, Angie je uputila Foxu miran i hladan pogled. Ali, taj je mir bio samo hinjen. Fox je uvijek postupao nepredviđeno i podmuklo. A sada, činilo joj se, došao je do prelomnog trenutka kada je bolest svakoga časa mogla nadvladati razum.

Ipak, ona je znala da je Foxov otac bio marljiv i pošten rančer, a majka hrabra žena koja je neumorno podizala djecu i brinula se o kućanstvu. Možda je nešto tog poštenja naslijedio i Fox.

— Želim ovog konja — rekla je tiho.
— Pripada Utahu Blaineu.

— Zbog toga sam ovdje — rekao je gledajući je nastranim pogledom. — Vratit će se po njega.

— Ne vjerujem. Da sam to očekivala, ne bih ja došla po njega. Povest ću tog pastuha kući i pobrinuti se za njega. To je i suviše dobar konj da bi smio ostati ovako napušten.

Fox je klimnuo, ali nije mogla znati što time misli. Onda je iznenađeno upitao:

— Što vam on znači? Što Utah Blaine vama znači?

Nije bila navikla na laži. Pogledala ga je u oči i iskreno rekla:

— Volim ga. Ne znam voli li i on mene. Nismo imali vremena da to raz-

jasnimo. Ali ja ga volim na način na koji je vaša majka voljela vašeg oca. Svim srcem.

U njegovim očima zapazila je divljenje, a onda je iznenada prasnuo u smijeh.

— On je sretan čovjek, Angie. Vrlo vrlo sretan. Ali, hajde da izvedemo pastuha kroz vrata, šteta je rušiti ogradu.

Nije mogla povjerovati ušima. Njena iskrenost otkrila je trag humanosti u tom nastranom čovjeku. Ušao je u ogradu i uhvatio lasom pastuha. Kada joj je pružio povodac opet se nasmijsao i rekao:

— Kad nema vranca, nema razloga da ovdje čekam Utaha. Odjahat ću — zamislio se. — Reci mu, djevojko da sam na tvojoj strani. Nevers i njegovi razbojnici ne smiju nauditi, ovakvoj ženi.

Izveo je konja i uzjahao. Onda je iznenada opet progovorio:

— Znači čula si za moju majku? Nikada kasnije nisam susreo ženu koja je toliko vjerna svom mužu. Drago mi je da joj u tome slični bar jedna. Blaine je vrlo sretan čovjek... hoćeš li ga zaboraviti kad pogine?

— On neće poginuti! Ne sada... ne od ruke ovih koji ga proganjaju!

Fox je slegnuo ramenima. Izraz njegova lica i pogled činili su se prilično normalnima.

— Možda, ali sve je protiv njega. Nevers se više ne može zaustaviti, a i Othen se izjasnio. Ovdje mu nitko neće pomoći. Ostat će živ samo ako odmah pobjegne.

— On to neće.

— Ne neće.

Bez pozdrava je odjahao u smjeru Red Creeka.

Uzdahnula je osjetivši iznenadno olakšanje. Hoće li zaista otići u grad ili će napraviti veliki krug i pratiti je izdaleka. Vrlo vjerojatno, nije li rekao da je na njenoj strani? Čovjek Zapada, čak i kada je lud, najviše od svega cijeni poštenu ženu. Možda će ubiti njenog muža, brata i sinove ali prema ženi odnosit će se s poštovanjem.

Iako je vodila pastuha, natrag je jahala brže i lakše jer je kiša prestala. Kada je prešla rijeku, s mnogo je

nade pogledala kuću, ali tamo nije bilo nikoga.

Smjestivši životinje u obor, ušla je u kuću. Ništa nije bilo izmijenjeno. Tek kada je prišla ogledalu da počestlji vlažnu kosu; pod češljem je pronašla komadić papira. Nasmiješila se i prije no što je pročitala kratku poruku:

«Ostani ovdje. Otišao je na »46«. Vraćam se kasnije».

— Daj da to vidim!

Nije čula korake ni bilo kakav drugi šum. Okrenula se, prestrašena i ugledala pred sobom Rinka Wittera. Ispružio je ruku prema njoj.

Iako je čula za njegova zlodjela i vidjela ga u Red Creeku, nikada se nije našla tako blizu tom strašnom čovjeku. Oči su mu bile blijedoplave, koža tanka i zategnuta, a kosti na glavi malene i nježne, gotovo kao u djeteta. I prema njoj ispružena ruka bila je nježna i nalikovala na žensku. A njegovi su revolveri bili obješeni vrlo nisko, revolveri čiji je pucanj bio posljednji zvuk u životu mnogih.

Rink Witter je bio lovac na skalpove u šesnaestoj, plaćenik u stočarskim okršajima u osamnaestoj i dobro plaćeni ubojica u službi kockara u dvadesetoj godini. Nepobijeđen u dvobojima, jednako je rado ubijao iz zasjede. Pričali su da je Witter to više uživao i postajao hladnokrvniji što je bitka bila opasnija. Prošao je kroz sve i sva, bio je svašta, ali prije svega ubojica. Čovjek koji nije očekivao milosti, ali je nikome nije ni pružao.

Nije bilo izlaza. Ako mu ne da papirić, on će ga uzeti. Bilo je bolje ne suprotstavljati mu se, smisliti nešto, dobiti na vremenu. Pružila mu je poruku.

Proučavao ju je punu minutu i tek onda pročitao.

— Hoerner — rekao je okrenuvši se — ti ostani ovdje. Reci ostalima da pođu na »46«, Blaine je krenuo onamo. Ako ga ne nađu ili izgube trag, neka nastave u Red Creek. Neka se ne vraćaju ovamo.

Izgužvao je papirić i ispustio ga na pod.

— Skuhajte nam kave — rekao je, uzeo njenu pušku i revolver i izišao.

Pošla je do ormara i izvukla mlin te polako počela mljeti. Pokušala je hladnokrvno razmisliti i pronaći neki izlaz. Bilo bi najgore da se prepusti panici. Dok je god mogla sačuvati mir, postojala je i mogućnost da Utahu bude od koristi.

Pripalila je vatru i pristavila vodu. Utah će biti oprezan. I suviše je iskusan da bi tek tako pao u zamku. Morala se tome nadati. Onda se zapitala kako to da ga nije susrela vraćajući se s pastuhom. Nije mogla znati da su se mimoišli za samo nekoliko stotina metara.

• • •

Utah se tog dana osjećao mnogo bolje. Rana je doduše pekla, ali on se mogao kretati puno lakše i brže. Kada je stigao u šumu iznad zgrade ranča »46« proučavao ih je prilično dugo i pojahao dolje, tek kad je bio siguran da nema nikoga. Upravo kad je izjahao iz grmlja, ugledao je tragove, male tragove čizama Angie Kinyon. Pošao je za njima, pronašao mjesto gdje je zastala iza staje i zatim prišao ogradi obora. Na remenju je mogao vidjeti malene zareze kad je pokušala odmaknuti gredu. Vidio je i tragove Lee Foxa, ali ih odmah nije prepoznao.

Nije bilo borbe... zajedno su pošli do vrata... muškarac ih je otvorio i izveo pastuha.

Čitao je tragove kao što drugi ljudi čitaju stranicu knjige, brzo točno i bez poteškoća. Nije vidio samo ono što su pokazivali već je zamišljao nevidljivu radnju, pokrete i namjere.

Ovdje je djevojka pojahala... čovjek je krenuo prema svom konju... visok čovjek ili neki s dugim nogama. Ne Witter. Niti Nevers. Zamijetio je golem raspon koraka i sjetio se Leea Foxa.

Ne upuštajući se u razmišljanje o tome što bi to moglo značiti, čitao je dalje. Djevojka je krenula kući vodeći za sobom pastuha. Kako to da nije pronašao njene tragove idući ovamo? Možda zato što ih nije ni tražio.

Zastao je razmišljajući o Foxu. Iako je moralo doći do konačnog sukoba, nije mu se žurilo da susretne tog čovjeka. Najprije je trebalo obračunati sa Neversom i Witterom. Možda je Fox bio jedini koji je u svojoj ludoj hra-

brosti, mogao ostaviti dosadašnje saveznike.

O Benu Ottenu nije brinuo. Uvijek se držao po strani i Utah nije mogao pretpostaviti da je bankar napokon smogao hrabrosti i otvoreno se umiješao u igru. I da je postao i te kako opasan.

Bježanja više nije bilo. Zakon je bio na njegovoj strani i on je odlučio da ide do kraja. Odjahat će ravno u Red Creek i dati svima na znanje da je preuzeo posjed. Ako žele sukob, imat će ga.

Jahao je polako, ne umarajući vranca. Bilo je vruće, a vjetrić je podizao samo oblačiće prašine koju su iskapa la kopita. Iskrivio je nos zbog mirisa znoja, krvi i prljavštine, koji su njegovu odujehu pretvorili u tvrd oklop. Činilo mu se da ga taj miris prati oduvijek, da nikada nije bio čisto izbrijan, da je uvijek bio gladan i vapio za gutljajem svježeg, hladnog vode.

Jahao je kao i uvijek oprezno, neprekidno se okrećući i motreći okolinu. Pa, ipak, svaka izdržljivost ima granicu. Kapci su postajali sve teži, glava se spustila na grudi. Borio se sa snom, ali je znao da će izgubiti. Skrenuvši s puta u jarugu, jahao je sve do neke dolinice obrasle travom. Zavezao je konja tako da može postati, izuo čizme i legao u travu. Istog je časa zaspa.

•

Witterovi razbojnici došli su do zgrade ranča, tek što ih je Blaine naustio. Srećom, tragovi ih nisu zanimali, bili su gladni, umorni i nezadovoljni svojim zadatkom. Skuhali su kavu, pripremili obrok iz obilnih zaliha nađenih na ranču i tek tada odlučili nastaviti prema gradu.

— Čuj Turley — rekao je jedan koga su nazivali Todd. — Ti bi mogao ostati ovdje, možda se momak vrati.

Turley nije imao ništa protiv. Bio se zamorio od jahanja. Sakrio je konja i smjestio se u kući iza prozora tako da je mogao sve vidjeti, a da ga nitko ne zamijeti.

Stvari su napokon počele dobivati svoj pravi oblik, razmišljao je Todd jašući prema gradu. Rink je sjedio u kući one djevojke. Turley na »46«, a

Neverst je istjerivao Blainea iz šume. Pokrivene su sve važnije točke i Utah nema kuda.

Todd je promatrao tragove pred sobom, pitajući se da li pripadaju Blaineu. I, kada ih odjednom više nije bilo nastavio je mirno naprijed, uvjeren da je protivnik već u gradu. Ali kada su revolveraši ujahali u Red Creek i malko se raspitali, saznali su da nitko nije vidio Utaha Blainea. Todd se tada javio Ottenu.

Bankar je bio vrlo zadovoljan razvojem događaja. Ušao je u igru u pravom trenutku, a sada je pothvat već bio pred završetkom. Fuller i Miller već su mrtvi, a Fox i Nevers brzo će za njima. Plijen će ostati samo jednom čovjeku — njemu.

— Dobro si se sjetio što si Turleya ostavio na »46« — rekao je Toddu. — Ako Blaine svrati onamo, gotov je.

Bankar je izvukao iz džepa šaku kovanog novca i odbrao zlatnik od dvadeset dolara.

— Popij nešto na moj račun — nasmijao se. — Ali ne suviše, dok sve to ne završi.

Todd je zadovoljno gurnuo zlatnik u džepić prsluka. Već je bio na vratima kad je Otten dodao tišim glasom:

— Bilo bi dobro, Todd, kada ne bi zaboravio odakle je došao taj zlatnik. Mislim ako ti je stalo do još takvih.

Revolveraš je odgovorio ne okrenuvši se:

— Ja nisam zaboravljiv, gospodine Otten, posebno kada je u pitanju novac — tek se tada okrenuo. — I onaj momak vani, Peebles, i on je koristan čovjek.

Otten je izvukao još jedan zlatnik.

— Za njega. Očekujem da ćete me izvještavati o promjenama — oklijevao je, ne znajući koliko smije reći. — Ostanimo u vezi nas dvojica. U borbi kao što je ova nikada se ne zna koliko će onih kojima treba isplatiti ostati na životu.

Revolveraši su otišli, a bankar je ostao razmišljajući jesu li njegove aluzije bile shvaćene. Todd je izgledao prilično bistar i spreman da se proda. U svakom slučaju četrdeset dolara bilo je dosta malo, ako je time osigurao buduću suradnju. A to bi moglo biti odlučujuće. A bilo je i bolje no

imati posla s Rinkom Witterom. Kad god bi susreo pogled tog revolveraša, nešto ga je zazeblo oko srca.

Blaine je naglo otvorio oči. Prvo što je ugledao bio je par golemih nogu, zatim koljena i na kraju pušcanu cijev uperenu otprilike u njegovu glavu. Podigavši pogled prepoznao je Ortmana.

Začudo veliki se čovjek prijateljski smiješio:

— Čovječe, ti spavaš kao što se i boriš.

— Odakle si iskrsnuo? — upitao je Utah oprezno sjedajući. Izenadilo ga je prisustvo čovjeka na kojega je potpuno zaboravio u ovim danima borbe za život. Bilo bi bolje da nije. Morao je i te kako razmišljati o njemu.

— Malo sam se ogledavao naokolo — objasnio je gorostas i odmaknuo cijev puške. Onda je počeo kopkati po džepovima za duhanom. — Našao sam te kako spavaš i odlučio da malo pripazim na tebe. Neversovi ljudi su prošli nedaleko oдавде prije manje od dva sata.

— Ovdje si dva sata?

— Tri, otprilike. Pustio sam te da se naspavaš. — Blaine je tražio svoj duhan i počeo motati.

Kad je liznuo papir, podigao je pogled.

—Što namjeravaš, Ort? Na čijoj si strani?

Ortmann se nasmijao. Jedno mu je oko još uvijek bilo podliveno krvlju.

— Ništa ne namjeravam. Samo mi je palo na pamet da bi bilo šteta kad bi stradao momak koji je sposoban mene prebiti.

— Hoćeš li reći da si uz mene? — upitao je Utah s nevjericom.

— Naravno — gorostas se izvalio u travu i naslonio glavu na dlan. — Prokletstvo, ja se nikada i nisam borio protiv tebe. Trebao mi je komad dobre zemlje i mislio sam da ću ga uzeti kada se »46« raspadne. I drugi koji su uz mene misle tako. Ali, samo su petorica ili šestorica stvarno željela zemlju da bi na njoj radili. Ostali su htjeli zaraditi. Za tebe sam čuo da si revolveraš i dvojica pa sam te zato

odbio. Ali kada si mi se suprotstavio golim šakama, bolje sam te procijenio.

Blaine je ustao, nabio šešir i pružio ruku:

— Ti si najveći veliki čovjek koga poznajem.

Gorostas je šutio dok je Utah razmišljao. Napokon reče:

— Slušaj sada pažljivo. Primam tvoju pomoć, ali samo tvoju. Čemu da ljudi ginu ako to nije potrebno, a kadkada previše pomagača samo stvara zbrku. Ti i ja već smo snažna četa. Ipak ... u koliko se ljudi možeš pouzdati?

— Kao što sam rekao ... pet ili šest. Farmeri sa Istoka, jedan zidar, Irac i slično.

— U redu— Blaine je odbacio opušak. — Kad bitka završi, svaki od vas sedmorice dobit će stotinu šezdeset jutara zemlje ... dobre zemlje. Ta će zemlja pripadati ranču. Dobit ćete sjeme, a posao će biti vaš. Pola ljetine dat ćete ranču. Ako nakon pet godina još uvijek budete na zemlji ona postaje sasvim vaša.

Ortmann je duboko uzdahnio:

— Čovječe, to je poštena ponuda. Više no poštena. Ljudi će i te kako pristati, ali odabrat ću samo najbolje — ustao je i podigao pušku. — U redu, Utah, kamo sada?

— U Red Creek, naravno. Najprije u Red Creek.

XVIII

Protiv Ralsa Forbesa i njegove štamparije nitko nije ništa poduzimao. Red Creek je drijemao s jednim okom uvijek otvorenim. Sve je bilo mirno i tiho, ali nije bilo građanina koji nije osjećao da se kuha nešto što bi svakog časa moglo provreti. Mnogi su doselili iz Teksasa ili Novog Meksika i bili prekaljeni u bitkama.

Dolazak Todda i Peeblesa nije ostao neprimijećen. Obojicu su tražili u drugim državama, obojica su bili vjerni samo onom tko je plaćao i jedini zakon koji su poštivali bio je zakon revolverške cijevi.

Iz svoje hotelske sobe advokat Padjen je promatrao ulicu. Naučen brzom prikupljanju informacija lako je upoznao stanje u gradu. Bio je unaprijed i dobro plaćen da osigura Blaineovo preuzimanje posjeda i nije namjeravao napustiti Red Creek prije no što to vidi svojim očima.

Sjedeći u velikom naslonjaču gledao je kako se dvojica desperadosa zastavljaju pred bankom i Todd ulazi. Zadržao se prilično dugo, a kada je izašao gurnuo je zlatnik u ruku svom drugu, koji se zadovoljno iskesio. Obojica su odmah krenula prema salunu.

Već danima se mladi advokat kretao među građanima s mnogo lukavosti i diplomacije odgovarao na radoznala pitanja, bez rezerve podržavao Blaineovo pravo, a davao na znanje da protivnici zakona ne mogu na kraju dobro proći. Razmišljajući o tim razgovorima, advokat se nasmijeshio. Sve više građana počelo se pribojavati posljedica Neversove i Foxove pohlepe. Ustao je zamorivši se od razmatranja i ukočio. Na cesti su se pojavila dva nepoznata jahača.

Blainea je vidio samo jednóm, u El Pasu, ali ga je smjestio prepoznao iako je bio prljav i obrastao. Drugi čovjek bio je tako golem da je to mogao biti samo — Ortmann.

Brzim je koracima izašao iz hotela i presjekao cestu prema javnoj staji, pred kojom su došljaci upravo zaustavili konje. Blaine ga je ugledao i odmah prepoznao.

— Da li je istina da mi je Neal ostavio ranč? — upitao je bez pozdrava.

— Da. Ali pazite kuda se krećete ili nećete ništa naslijediti. Preko u salunu su dvojica Witterovih ljudi, Todd i Peebles.

— Nije to bog zna što — promrmaljao je Ortmann. — Na koja vrata ja ulazim?

— Pokušat ćemo ih zarobiti — rekao je Blaine razmislivši. — Bilo je već i previše ubijanja.

— A gdje ćete ih zatvoriti — upitao je Padjen praktično. — Čovječe, ja sam ovdje da izmirujem, ako je to moguće, ali kad ti je zvečarka za petama zgazi joj glavu prije no što te ujede.

— Naravno — složio se Ortmann.

Utah se namrštio i upitao:

— Angie Kinyon je u gradu?

— Ne — odgovorio je advokat. — Ne vidam je već danima.

Da li se vratila na ranč? Ako jest, gdje je Rink Witter? Utah je razmatrao mogućnosti jednu za drugom i bio sve zabrinutiji. Ali trebalo je obaviti i ovaj posao u gradu.

— Vi se vratite u hotel — rekao je Padjenu. — Nema smisla da budete umiješani u to.

— Ali, ja... — počeo je advokat.

— Ne. — odlučio je Utah. — Potreban mi je advokat, i to živ.

Padjen je krenuo preko ceste, ali baš kad se našao na sredini, Todd se pojavio na vratima saluna. Oslonivši se jednom rukom na stup trijema, zabuljio se u Padjena. Urođena okrutnost i cinizam tražili su svoju žrtvu. Jedan gradski advokat koji je donio povoljne vijesti Utahu Blaineu bio je prava meta.

— Til! — viknuo je Todd sišavši na cestu. — Dođi ovamo.

Padjen je osjetio kako mu se zgrčio želudac. Niti je imao revolver uza se niti bi ga znao djelotvorno upotrijebiti. Koraknuo je još dva-tri puta i zastao:

— Što želite? Potreban vam je pravnik?

Todd se nasmijao:

— Što će mi, dovraga, pravnik? Zakon mi je nepotreban. Sukobe rješavam revolverom.

— Zaista. Onda ćete prije ili kasnije zatrebati branitelja, prijatelju — nasmiješio se Padjen — ako vas prije ne uhvati gomila i linčuje.

Todd se namrštio i pošao prema Padjenu. Iza njega su se vrata saluna opet otvorila i na njima se pojavio Peebles.

— Potjeraj ga ovamo, Todd — rekao je. — Udarit ću mu svoj žig.

Padjen je bio blijed, ali nije gubio hladnokrvnost.

— Bolje da ne činite gluposti — rekao je tiho — Benu Ottenu se to ne bi svidjelo.

Todd je preko volje zastao. Taj je čovjek donio vijest o Blaineovu nasljedstvu. S druge strane, bio je to advokat, a Todd je iz vlastitog iskustva zaključivao da su advokati i bandari

veći lopovi od ostalih. Zlatnik je dobro došao i on nije želio uraditi ništa što bi presušilo taj novi izvor prihoda.

— Što vi imate s Benom Ottenom?

Padjen je odmah osjetio zabrinutost u glasu revolveraša i iskoristio je:

— To te se ništa ne tiče. Ako ti Ben namjerava reći, to je njegova stvar. On zna u koga može imati povjerenja. A sada, pusti me da prodem.

Zadržavši dah krenuo je prema ulazu u hotel nastojeći da mu korak bude odmjeran, ne suviše brz. Prešavši nekoliko stepenica ušao je u predvorje i tu se oslonio na zid. Znao je da je upravo izbjegao smrti.

Na cesti sve još nije bilo završeno. Bijesan što je izgubio žrtvu, nejasno osjećajući da je pri tom izigran, Todd se ogledao za novom žrtvom. I tada je, dvadesetak metara dalje, ugledao čovjeka koji je stajao na sredini ceste.

Bio je to visok muškarac odjeven u poderano crno odijelo. Šešir široka oboda bacao je sjenu na gornji dio lica. Nosio je dva revolvera vrlo nisko vezana uz noge. Čizme su mu bile kao i ostalo, uništene vodom i suncem. Todd se nije mogao sjetiti da li je ikada prije vidio tog čovjeka.

Šutljiva se prilika počela kretati. Hodala je polako sredinom ceste, a Todd je oklijevao, nije se mogao odlučiti da započne izazivati. Bilo je u tom strancu nešto što mu se nije svidjelo. Namrštio se pokušavajući prepoznati to lice kada je iza sebe začuo Peeblesa:

— Pazi! — prosiktao je hrapavim glasom. — To je Utah Blaine!

Udarac je potresao Todda i na čas ga je uhvatila panika. Uvijek je znao da nije Blaineove klase. Bio je plaćeni ubojica koji je malo kada izazivao na dvoboj. Nije bio kukavica, naprotiv. Ali, nije bio ni prokleta luda da se da samo ovako ubiti.

Blaine je i dalje prilazio ne govoreći. Todd nije izdržao:

— Tko ste vi? Što hoćete?

— Ti jašeš sa Witterom. Lovio si me. Ja sam Blaine.

Todd je progutao slinu. To je bio znak, dovoljan za svakoga da posegne za oružjem. Iznenada se počeo znojiti. Koga je đavla izlazio na ulicu? Još je

uvijek mogao biti u salunu i mirno piti.

— Ja te ne lovim.

— Ne zaboravljam lica. Prilično si se trudio kada smo se sukobili kraj kuće Angie Kinyon — rekao je Blaine. — Sada više nema odgađanja. Spusti revolvere u prašinu i nestani iz grada idućim vlakom, ili ćeš umrijeti na ovom mjestu.

Eto, i to se dogodilo. Uvijek je na neki način predosjećao da će doći do sukoba koji neće moći izbjeći. Pa ipak, više se bojao omče no kugle. Možda je, u stvari, sretan i završava bolje no što je mogao očekivati.

Blaine je opet progovorio:

— To se tiče i tebe, Peebles. Otkopčaj pojas s revolverom i ravno na stanicu. Tamo ćete ući u prvi vlak koji dođe.

Stojeći malo po strani, Peebles je procijenio da ima izgleda. Ako Blaine opali, pucat će u Todda. U međuvremenu Peebles je mogao pogoditi Utaha i zaraditi hiljadu dolara nagrade.

U trenutku oklijevanja, Todd je shvatio Peeblesove namjere.

— Ne plašim te se, Utah! — odjeknuo je Peeblesov snažan glas. — Ne odlazim niti predajem oružje.

Ruke su mu poletjele prema revolverima.

Todd je osjetio momenat. Trgnuo se. Obje su ruke dohvatile revolvere... osjetio je čvrst, umirujući dodir revolverskih držaka... prsti su se zategli... nešto se zabilo u njegov želudac i načas je povjerovao da ga je Utah udario šakom. Ali, Blaine je bio još uvijek desetak metara daleko. Pred Toddovim očima sve se zanjihalo, zaigralo. Zatvorio je oči i opet ih otvorio. Gledao je u prašinu pod svojim nogama. Kiša tamnih kapi padala je po čizmama i oko njih, krv... njegova krv...

— Ne! — zauriao je iznenada, ali mu je glas odmah prešao u krkljanje. — Molim, nemojte pucati!

Pao je u prašinu — mrtav.

Peebles je opalio naglo, promašio i izgubio živce. Vidio je kako Todd dobiva metak u trbuh i pada. Slijedeći metak ispalit će iza zaklona. Brzo i apretao poput mačke bacio se kroz

vrata saluna, prevrnuo preko glave i dočeka na noge.

Iz pozadine, kroz dvoranu, je dolazio prema njemu Ortmann s dvocijevkom u rukama:

— Zdravo, Peeb! Pucao si na mog prijatelja.

— Nemam ništa protiv tebe! — viknuo je Peebles promuklim glasom. Zurilo mu se, Blaine je možda dolazio, možda je već bio za leđima. Okrenuo je revolver i opalio u Ortmanna. Promašio je i oborio jednu bocu. Onda je primio cijeli naboj dvocijevke posred želuca.

Zateturao je natrag kroz vrata i van na ulicu, kao da ga je gorostas udario šakom. Skotrijao se na daske, a revolver je odletio daleko iz nemoćnih ruku. Oči su se otvarale i zatvara. Bilo je hladno... tako hladno...

Na vratima hotela, Padjen je obrisao znojno čelo. Nije prošlo ni tri minute od njegova opasna susreta, a obojica su izazivača bili mrtvi. Vidio je kako Blaine puni revolver, okreće se i ide niz ulicu.

Ben Otten je sjedio za svojim stolom. Čuo je pucnjavu, no nije ustajao. Bio je i te kako radoznao, ali je odlučio da se ne pokazuje u ovakvim slučajevima. Netko će već dotrčati i ispričati mu.

Ispričao mu je Blaine.

Ben Otten je podigao pogled tek kad su se vrata zatvorila. Utah Blaine stajao je oslonjen na njih leđima.

— Ali... ali... dobar dan Utah! Mogu li vam u čemu pomoći?

— Da. Možete pokupiti svoje stvari i napustiti grad.

— Napustiti grad? — Otten je skočio na noge. — Valjda ne govorite meni, Blaine! Ja... to je moja banka... imam ranč... ja — pogledao je sugovornika i glas mu se pretvorio u tiho mrmljanje.

— Do ušiju ste u blatu, Ben — rekao je Blaine strpljivo. — Samo bi budala započela nešto takva u vašim godinama. Sada vam preostaje samo da uzmete nešto svojih stvari i odete.

Otten je očajnički razmišljao kako bi dobio na vremenu. Mora planirati, nešto izmisliti, izvući se.

— Što se dogodilo napolju? — upitao je. — Tko je pucao?

— Todd i Peebles omirisali su barut.

— Vi... vi ste ih ubili?

— Samo Todda. Drugoga je sudio Ortmann.

— Ortmann? — bankar je rukom obrisao čelo. — Što je on imao protiv Peeblesa?

— Ortmann je na mojoj strani. — Blaine je bio zadovoljan zaprepaštenjem koje je ta vijest izazvala kod Ottena. — I nemojte više izvrđavati. Kad sam rekao da napustite grad, najozbiljnije sam to mislio. Kada sredim stvari s Neversom, Foxom i Rinkom, doći ću po vas. Nadam se da vas neću ovdje naći.

Otten je izgubio živce. Još i prije no što je progovorio znao je da će zažaliti. Pa, ipak, nije odolio napasti:

— Velik zadatak Blaine. Nevers, Fox i Witter. Možda nikada i ne dođete do mene.

— Ne računajte na to, Otten — Utah se nagnuo naprijed. — Ako išta mrzim na svijetu, onda su to ljudi koji iza grma čekaju da netko drugi ubije žrtvu i tek se tada bacaju na nju i otkidaju komade. I cijelo vrijeme se nadaju da se nitko drugi neće okomiti na lešinu. Glupi ste Ben. Mogli ste živjeti dobro i u miru da vas nije nadvladala pohlepa.

Okrenuo se i izašao iz banke. Iznenada se osjetio vrlo umornim. Zastao je da pripali cigaretu. Čekalo ga je nasljedstvo koje ga je učinilo bogatim. Ali i odgovornim. Osjetio je žaljenje. Ako preživi ovu bitku, zauvijek je gotovo sa slobodnim životom.

Ortmann je stajao nasred ceste i čekao ga:

— Dobro se borimo kad smo zajedno, nas dvojica.

— Ti gadno udaraš, veliki prijatelju. Gadno i točno.

— Znam sve o Peeblesu. Dosad je ubio bar tucet ljudi, a samo su jedan ili dvojica imali prilike da se brane. Što sada?

Zastali su pred štamparijom. Forbes ih je dočekao na vratima ispruženih ruku. Padjen je prilazio s druge strane ulice.

— Rals, htio bih da odšampate svoje novine — rekao je Utah — i prepu-

stite mi nešto prostora na prvoj stranici. Platit ću, ako je potrebno.

— Nije. Sve što vi kažete to su vijesti za prvu stranicu.

— Dobro — Utah je odbacio cigaretu u prašinu. — Onda napišete da sutra u podne preuzimam »46«. Unajmljivat ću ljude od ponedjeljka. Potrebno mi je dvadeset kaubojza za okupljanje i žigosanje stoke. Napišite da dajem Neversu deset dana da proda što ima i odseli se iz doline. Ako ga sretnem u tom roku, pucat ću.

— I vi to namjeravate štampati? — uskliknuo je Padjen.

— Obavijestite i Foxa da mu dajem deset dana da istjera svoju stoku s mojih pašnjaka. Ako to učini neću dirati u njega.

— Neće — rekao je Ortmann.

— Možda, ali to je njegov problem. — Blaine je uzdahnio. — A što se tiče nas dvojice, noćas odlazimo na »46«.

XIX

Ben Otten je odjahao na »Veliko Ne« i odnio novosti Neversu.

— Znači, vraća se na »46«, kažeš. Neće tamo dugo ostati. — Neversov glas bio je pun optimizma. Utahovi meci samo su ga okrznuili, jedva da su izazvali više od ogrebotine. Ben Otten nije bio spreman povjerovati da bilo što može zaustaviti Utaha Blainea. Prešutio je Neversu Blaineov ultimatum.

— Tko je sada na »46«?

— Turley. Rink i Hoerner čekaju u kući one djevojke, Angie.

Otten je ustao i počeo nemirno šetati prostorijom.

— I to ne valja! Ljudi ne vole da bilo tko dira u poštene žene, Nevers. Moji vlastiti ljudi bi me ubili kad bih to uradio.

— S Rinkom je sigurna. On doduše boluje od pretjeranog poštovanja prema ženama, ali ja ću sam otići prijeko. — Nevers je pogledao bankara sjajnim očima. — Ta je mala zaslužila da je se malko propusti kroz šake. Sama se umi-

ješala i dobit će to što je zaslužila.

— Pusti djevojku na mru! — rekao je Otten oštro. — Kažem ti, ljudi u dolini neće to dobro primiti.

— Kad jednom budemo u sedlu, tko će se usuditi usprotiviti? Prebacit ćemo krivnju na Blainea. Za sve, sve!

Bilo je jasno da Nevers ne namjerava dozvoliti da Angie ista ispriča. Ubit će je! Zapanjen, Otten je promatrao Neversa kao da ga vidi prvi puta. Kako je duboko pao. Još prije nekoliko tjedana mirno se bavio uzgojem svoje stoke i samo priželjkivao bogate Nealove pašnjake. Onda je došlo prvo linčovanje, ubojstvo Blakea, pokušaj da se isto učini sa Nealom. Tko je to smislio? Nevers u dogovoru s Millerom. Korak po korak, došli su i do ubojstva djevojke koju je poštovala cijela dolina.

Nezadovoljan Ottenovom neodlučnošću, Nevers je izišao zalupivši vratima. Bankar je i nehotice pogledao dvocijevku. Ortmann je tako vješto upotrijebio dvocijevku... Ne bi li i on... Oklijevao je sjetivši se da je vidio svjetlo u kaubojskoj spavaonici. Uostalom, zašto da ubije Neversa? Da spasi Angie... ili samog sebe?

Usta su mu bila sasvim suha. Ispio je gutljaj vode, izišao iz kuće i svratio u kaubojsku spavaonicu.

Jedan od starih kauboja ležao je i čitao novine. Na drugom je ležaju spavao nepoznat čovjek. Ostala tri ležaja u osvjetljenom krugu bila su prazna.

— Neki su otišli?

— Da, Jutros. Ne mogu im zamjeriti.

— Zašto?

— Gotovo je s »Velikim N« — bilo je sudbinske pomirenosti u glasu starog kauboja. — Kad je Nevers ustao protiv Blainea, osudio je ranč. To je gotovo stvar.

— Ali, Blaine je sam...

— Da, ali to je poseban čovjek! Savladao je Ortmanna. Nadmudrio i nadjačao sve vas koji ste se udružili protiv njega. A koliko je naših ljudi mrtvih? On je živ, gospodine moj!

— Imao je sreću.

Stari je kauboj prezirno pljunuo.

— Kakva sreća! Prelazi vas na svakom koraku. Misli i radi brže od svih vas. Osim toga, proliveno je previše

krvi i zakon će doći ovamo. A zakon je na njegovoj strani.

Ova je istina bila i suviše jednostavna i očigledna a da ne bi pogodila Ottena. Bijesno se okrenuo i izišao razmišljajući o Neversovoj zaslijepljenosti. Najbolji stari kaubojski napuštali su ga, a to je uvijek bilo vrlo loš znak. Oborene glave pošao je do svog konja i tamo zastao obeshraben i očajan. Nevers je kod Angie. Gospode, kakva je to bila žena! Sjetio se dražesti i lakote njenih pokreta, ljepote njenog tijela koju nije mogla sakriti nikakva haljina. Prisjetio se i njenih riječi, uvijek mirnih, promišljenih i pametnih.

Podigao se u sedlo i iznenada zabio ostruge u trbuh svoje životinje. Divljim trzajem ju je okrenuo.

Može stići onamo nekoliko minuta iza Neversa. Zaustavit će Rinka. Rinka ili Neversa. On će... ubit će ih. I onda... onda... Opet su proradile ostruge i jahač je pojurio niz cestu, a vjetar mu je šibao lice.

Usprkos tami put je bio vidljiv i konj je jurio punim galopom. Nadao se da će stići onamo prije no što će Nevers moći... Nije li jahao prebrzo? Hoće li taj tempo uništiti konja? Možda, ali Otten nije mogao usporiti.

* * *

U Red Creeku Forbes je preko stola pogledao u Mary. Proteklih su dana proveli mnogo vremena zajedno i dobro se upoznali. Novinar je osjećao kako ga izgriza neki nemir. Cijela je dolina bila na nogama i napeta očekujući da eksplodira već dugo spremno bure baruta. Proteklih sati vidio je više mirnih i ozbiljnih građana kako prolaze ulicama naoružani do zuba. Nešto se moralo dogoditi.

— Otten je izjahao iz grada — rekla je Mary.

— Ukopao se do grla. Ja imam popis cijele grupe koja je sudjelovala u linčovanju. Među njima nema Ottena, ali on se umiješao odmah poslije smrti tvog oca. Jedino što je nastojao da se to ne sazna i da mu ruke budu čiste. Iako je imao prijavu savjesti. Nisu li takvi najgori?

— Otac je uvijek Ottena smatrao prijateljem.

— Mislim da je oduvijek bio gladan novca, a sada mu je to prešlo u opsesiju. A to je najgore što se čovjeku može dogoditi. Sada mu je postao važan samo cilj... a ne i način kako će ga ostvariti.

— Kako je do svega toga došlo, Rals... htjela sam reći, zašto?

— Ne znam, ljudi su zaboravili na ponos — Forbes je slegnuo ramenima. — Katkada mi se čini da su poludjeli. Veličina ove zemlje i njena bogatstva mora da su utjecali na njih da izgube smisao za realnost. Svi hoće još... još, još. Zele sve. Napokon, možda je to i dobro. Izginut će i zemlja će na kraju doći u ruke dobrim, poštenim ljudima koji će u nju uložiti svoj znoj i graditi ispočetka.

Advokat Padjen ušao je u restoran, pozdravio i pridružio im se.

— Večeras mi je prišlo bar pola tuceta građana — ispričao je. — Tražili su pomoć. Zele organizirati izbore, za načelnika, gradsko vijeće i šerifa.

— To je dobro — rekao je Forbes. — Odavno smo to trebali uraditi.

— Tko bi bio šerif? — upitao je Padjen. — Vi poznajete ovdašnje ljude. Ja bih smjestio predložio Utaha, ali to ne bi prošlo.

— Utah je ipak bio jedna strana u ovom sukobu — Forbes se zamislio. — Predložio bih Rockyja Whita.

— Ali on je radio za »Veliko N« — umiješala se Mary.

— Jest. Ali je ozbiljan, solidan i vrlo pošten. Sposoban s oružjem, ali ne ubojica.

— Zašto ne.

— Što sada, Rals? Neće li to značiti neprilike i za Utaha?

— Možda. Ali, znam da bi i on podržao uvođenje reda i zakona. Ovom ubijanju treba stati na kraj.

Svi su zašutjeli, razmišljajući. Onda je Mary upitala nesigurnim glasom:

— Što će uraditi, Rals? Hoće li uhapsiti i Utaha?

— Ne znam. Svi oni... predugo su šutjeli i strahovali. Sada će postati svjesni svoje snage i bijesni na same sebe što su tako dugo dozvoljavali da ih terorizira šaka plaćenih ubojica. Mislim da nemaju ništa protiv Blainea. Znaju da nije započeo kavgu i da ima

zakonsko pravo na »46«. Ali, svi ga znaju kao revolveraša.

— Kada si posljednji puta vidio Ripa?

— Danas. Rekao bih da mu je bolje. Prvi je put otvorio oči i došao k svijesti, dok su ga hranili.

Djevojka je ustala:

— Rals, zabrinuta sam za Angie. Sama je, vani u onoj svojoj kućici. Prije nekoliko tjedana bila je savršeno sigurna, ali sada mislim da više nije. Kako je krenulo, svašta se može dogoditi.

Rals je zabrinuto potrljao bradu.

— Padjen i ja smo već razgovarali o tome. — On je ustao i počeo nervozno koračati između stolova. Mary ga je zabrinuto promatrala. Sva njena netrpeljivost prema Angie nestala je u trenutku kad je shvatila da se nije zaljubila u Utaha. On joj je samo bio prijeko potreban... zbog oca, zbog ranča.

Sada, provodeći gotovo sve vrijeme uz Ralsu, njeni su se osjećaji izmijenili. Novinar je pomalo sličio Blaineu. U njega nije bilo snage i siline, ali odlučnosti da se postigne cilj, poštenje i hrabrost bili su im jednaki.

Padjen, koji je bio izišao, vratio se njihovom stolu.

— Skupit ću četu, Padjen — rekao je Forbes iznenada. — Odlahat ćemo i vidjeti što je s Angie!

— Strpi se još nekoliko minuta — rekao je pravnik. — Poslao sam po Rockyja Whitea.

Sjedili su šuteći, zabavljeni svakim svojim mislima. Vlasnik lokala donio je vrč svježeg kave. Onda su u prostoriju ušli trgovac Kent, kovač DanCorbitt, doktor Ryan i pridružili im se.

Konačno je stigao i Roky White. Bio je to visok, mlad čovjek jakih kostiju i ozbiljna lica.

— Je li to točno? — upitao je. — Želite da postanem šerif?

— Baš tako — javio se Forbes. — Sastali smo se i zaključili da ste vi pravi čovjek za to mjesto. Mislim da biste mogli zvesti red u ovom gradu. Mogli bismo zabraniti nošenje oružja u gradu i zaštititi građane.

— A izvan grada?

— O tome sam baš htio govoriti. Angie Kinyon je u svojoj kući. Sama.

Mislimo da bi mogla biti u opasnosti. Predlažem da prikupimo četvu i pođemo onamo. Naidemo li na neki sukob, prekinut ćemo ga i pohapsiti učesnike. Djevojku ćemo dovesti ovamo, na sigurno.

White je klimnuo i ogledao se:

— Moj je otac bio mirovni sudac, a neko vrijeme i šerif — rekao je polako. — Znam koje su mi dužnosti, ali želim nešto rascistiti. Kad bude moguće, hapsit ću bez prisile, kada ne, upotrijebit ću oružje. Hoćete li tada biti uz mene?

— Dó kraja! — uskliknuo je Kent. — Vrijeme je da i u ovu dolinu zavedemo red i mir.

Forbes i ostali pridružili su se izjavi. White je podigao ruku:

— Još nešto. Što ćemo sa Utahom Blaineom?

— Kako to mislite?

— On je vaš prijatelj, Forbes. A Padjen je njegov advokat, ako se ne varam. Ja ne namjeravam činiti izuzetak. Ako ga treba uhapsiti, uhapsit ću i njega.

— To je pravo — složio se Forbes.

— Protiv tog čovjeka nemam ništa. Neversa sam ostavio baš zato jer sam vjerovao da je Blaine u pravu. Još uvijek u to vjerujem. Međutim, ako se svi budu morali pokoriti, to će se odnositi i na njega. Ako ne odustane od borbe, bit će uhapšen.

— Slažem se.

— Onda krenimo.

* * *

Turley je dovukao hrane, dobro se najeo i zatim počeo prekapati po kući sve dok nije pronašao bocu viskija. Kad je popio dva-tri gutljaja, izišao je na trijem pogledavajući naokolo. Već je nekoliko sati bio sam na ranču.

Postajao je sve nemirniji ne znajući što se događa.

Vratio se u kuhinju po još jedan gutljaj i opet izišao pred kuću. Sjao je, udobno se smjestio i smotao cigaretu. Tisuću dolara ako ubije Blainea! Nikada u svom životu nije imao toliko novaca. A Blaine će, prije ili kasnije, ipak doći ovamo.

Priželjkivao je taj dolazak, a u isto ga se vrijeme pribijavao. Toliki su

već pokušavali ubiti Utaha, ali su sami nastradali. Ni sam nije znao što da misli. Onda mu je palo na pamet da odluka ionako ne ovisi o njemu. Dužnost mu je da čeka. Ako Utah dođe, neka dođe. Ako ne, opet dobro.

Ustao je zaželim još jedan gutljaj viskija. Prije no što će ući posljednji je puta pogledom obišao okolicu.

— Nije li ono oblačić prašine?

Podigao je pušku. Taj oblačić je u stvari bio vrlo blizu, ali nigdje nije vidio konjanika. Protrljao je oči. Možda nije dobro vidio, možda je to bio vjetar. Ali, nije bilo ni daška vjetra.

Nemirno se ogledao. Nigdje nikakvog pokreta, sve je bilo savršeno mirno. Tamo gdje mu se učinilo da je vidio prašinu nije bilo baš ničega.

— Prokletstvo — rekao je glasno — postao sam plašljiv poput žene.

Ni ta ga izjava nije sasvim smirila. Prebacivši pušku preko ruke odšetao je do ograde i bacio konjima nekoliko naramaka sijena. Neko je vrijeme promatrao kako jedu, a onda zašao u hladovinu velikog stabla. Nemarno se zavalio na klupu ali je ta nemarnost bila hinjena. Neprekidno je promatrao ivicu šumc. Ništa.

Nemir koji ga je obuzeo, nije mu bio svojstven. Slegnuo je ramenima, ustao i pošao u kuću. Iza sebe je začuo neki šum i naglo se okrenuo. Ništa. Naravno ništa! Bijesan na sebe okrenuo se i odlučno pošao stepenicama. Iz kuhinje je uzeo bocu i zavalio se u jedan naslonjač u predvorju.

Gucnuo je i pogledao bocu. Ispio je već polovicu. Osjetio se bolje, ali i ratobornije. Zašto, dovraga, nisu ostavili još nekoga da mu pravi društvo? Sve je bilo tiho i nepomično kao u grobu. Čak ni ptice nisu više pjevale...

Dolje u ogradi, konj je zarzao i udario kopitom o nabijenu zemlju. Turley je prešao dlanom preko čela. Bilo je obiliveno znojem. Dovraga, pa dan je vruć. Dohvatio je bocu... dobar viski...

Izenada je čuo topot konjskih kopita. Jahač je dolazio lakim galopom. Turley je teško ustao, izišao na trijem i spustio se stepenicama. Konja još uvijek nije vidio, ali je topot postajao sve glasniji. Onda je konjanik prošao kroz šumarak, zaobišao staju i zastao

pred kućom. Turley je tek tada shvatio. Pred njim se nalazio Utah Blaine.

Revolveraš se zapanjio. Bio je uvjeren da dolazi prijatelj. Tko bi, inače, dojahao tako otvoreno? Ali, nije bilo tako.

Nije li priželjkivao Blaineov dolazak, njegova je glava vrijedila hiljadu dolara... evo ga, stoji pred njim! Visok muškarac sa dvije zdrave ruke i dva revolvera koji su mnoge skratili za glavu.

— Ti se zoveš Turley.

Grlo mu je bilo suho, odgovorio je jedva razumljivo.

— Da, ja sam Turley.

— Dva su tvoja prijatelja nastradala u Red Creeku, Todd i Peebles.

— Poginuli su? — upitao je Turley nesigurno. Da se bar nalazi u sjeni nadsrešnica. Sunce je paklenski peklo. Zašto je ispio toliko viskija? Čovjek ne može biti siguran u svoju brzinu i točnost kada ispije gotovo pola litre jakog pića.

— Vi ste ih ubili? — uspio je protisnuti.

— Samo Todda. Peebles se povukao u salun, da bi me gađao iz zaklona, ali ga je tamo dočekao Otrmann. Gotovo ga je presjekao na dvoje, sačmaricom.

— Zašto mi to govorite? — Turley je pokušao prikupiti hrabrosti da trgne pušku. Da li bi bio dovoljno brz?

— Mislio sam da bi to trebao znati. Turley — rekao je Blaine tihim glasom — to bi ti moglo spasiti život. Vidiš, Otrmann je sada iza tebe i u ruci drži onu istu dvocijevku.

Mišići su zaigrali na vratu i licu revolveraša, kad je iza sebe začuo dubok Otrmannov glas.

— On je u pravu. Hoćeš li sipustiti oružje ili pokušati sreću? Samo naprijed.

Turley se nije usudio ni pomaknuti. Možda pomisle da namjerava pucati? Iznenada mu je život izgledao dragocjen.

— Znam da sam nadmudren — rekao je. — Napuštam cijelu ovu igru i odlazim.

Pažljivo je ispustio pušku i otkopčao pojas s revolverom. Upitno je pogledao Utaha.

— Uzmi svog konja, Turley, i odjaši. Nemoj se ni ogledati. Ako te pronađem u ovom kraju, znaš što te čeka.

— Vi... puštate me da odem? — upitao je potresen.

— Da. Ali samo ako pođeš vrlo brzo. Požuri, dok ne promijenimo mišljenje.

Turley je potrčao prema staji. Nekoliko minuta kasnije izjahao je punim galopom i krenuo prema istoku. Otići će u Teksas, ili još dalje. Jedno je sigurno — nikada više neće doći u ovaj kraj.

XX

Angie je bila preplašena, ali je sačuvala prisebnost. Postojao je još jedan revolver u kući, stari očevo mornarički kolt. Ležao je u ladići, u drvenoj kutiji, napunjen. To joj je saznanje davalo nešto hrabrosti, ali se još nije usudila izvući ga. Nije znala kamo bi ga sakrila, a nije mogla ni pucati, ako ne bude prijeko potrebno.

Nakon što je proveo kod nje nekoliko sati Rink Witter je nije više toliko plašio. Postupao je s ljubaznošću koja bi iznenađivala, kad se ne bi znalo koliko je poštovanje prema ženi duboko urezano u svim ljudima Zapada. To što je Rink bio ubojica, nije ništa mijenjalo u njegovu ponašanju.

Međutim, Hoerner nije bio te vrste. Angie je to procijenila po njegovim pohlepnim pogledima. Promijenila je haljinu i firzuru nastojeći izgledati što manje privlačnom. Međutim, trud je bio uzaludan. Što god uradila, ostajala je lijepa i poželjna. Svoja usta, oči i pune grudi nije mogla sakriti.

Hoerner je bio visok, širokih ramena i duboka glasa. Njegove su je oči neprekidno slijedile, ali je Angie znala da je sigurna sve dotle dok je Rink prisutan. Hoerner se ne bi usudio ni dotaknuti je dok je mali hladnokrvni revolveraš u blizini.

Witter je bio indijanski strpljiv. Blaine je napisao da će se vratiti i on je u to vjerovao. Naslućivao je da iz-

među djevojke: i Utaha postoji neka čvrsta veza. To je cijenio. Jer, iako je namjeravao ubiti Utaha i uživati u tom, s profesionalne strane bio je gotovo njegov obožavalac. Utah Blaine bio je pravi borac, a jedino je to Rink mogao cijeniti kod čovjeka.

Kad je, napokon — ugledao prašinu na putu, nije ustao s klupe. I dalje je mirno i ukočeno sjedio. Mnogo prije no što je prepoznao lice jahača, znao je da to nije Utah. To ga je razbjesnilo.

Tko god bio, ne bi smio dolaziti ovamo. Niko za to nije imao razloga. Prašina je mogla upozoriti Utaha na opasnost, i nagnati na oprez. Rink nije očekivao da će Utah sam upasti u stupicu, ali ga nije namjeravao ni upozoriti na svoje prisustvo.

Ovaj dolazak ga je zabrinjavao.

Ubrzo je prepoznao Neversa. Rančer je dojahao pred kuću. Rink je ustao i oštro epsovao. Taj je ludak krenuo ravno u kuću ostavljajući konja na otvorenom.

Zar on misli da je Utah početnik?

Nevers je otvorio vrata i pogledao unutra.

— Gdje je djevojka? — upitao je.

— Vjerojatno u drugoj sobi — Rink je mahnuo glavom. — Što se događa? Jesi li, poludio? Ako Blaine opazi konja, neće doći ovamo!

— Blaine je otišao na »46«. Tamo ga treba uhvatiti. Ti i Hoerner odjašite preko.

Rinku se to nije nimalo sviđalo. Polako je odmahnuo glavom.

— On dolazi ovamo. Ostavio je poruku.

— To ništa ne mijenja na stvari. Otčen ga je vidio u gradu. Rekao mu je da se seli na »46« i da se neće micati odanle. Zaposjeda ranč.

Možda je i bilo tako. Ali cijela se stvar Rinku nije sviđala. Neversovo ponašanje ga je zabrinjavalo. Nešto nije bilo kako treba, ali nije mogao znati o čemu se radi.

— Blaine je bio u gradu? Gdje su onda moji ljudi?

Nevers je podrhtavao od nestrpljivosti. Ali, znao je da to ne smije pokazati. Rink nikada ne bi dopustio ono što je Nevers imao na umu.

— Tvoji ljudi? — upitao je Nevers. Usprkos naporu nije uspio primiriti glas. — Ništa nisu učinili! Blaine i Ortmann sti ih zbrisali! Utah je ubio Todda, a kada se Peebles umiješao, Ortmann ga je presjekao sačmaricom.

Sada je Nevers morao objasniti i Ortmannovo prisustvo. Učinio je to što je mogao kraće. Witter je postavljao pitanja, a Nevers je odgovarao kratko, sve nervoznije. Hoerner ga je promatrao mirno pušeći. Njega Nevers nije mogao zavarati. Bilo mu je savršeno jasno što rančer namjerava i zašto je ovdje.

Rink kome su bile strane takve strasti, uzalud se mučio pokušavajući pronaći razlog Neversovu ponašanju. Napokon je odustao:

— Dobro, idemo na »46«, iako mislim da za to nema razloga. Ako je Turley tamo, Blaine mora pasti u stupicu.

Rink se okrenuo i pozvao Hoernera pokretom glave. On je oklijevao. Pogledao je Neversa pa opet Rinka:

— Uvjeren si da želiš da pođem s tobom? Možda bi bilo bolje da ostanem?

Nevers se naglo okrenuo i pogledao ga:

— Tko te plaća? — upitao je bijesno.

— Odlazi odmah na »46«.

— Vi me plaćate — rekao je Hoerner — ali dotle dok želim primati plaću. Možda namjeravam prekinuti.

Rink Witter je promatrao sada jednog sad drugoga:

— Ideš li sa mnom? — upitao je. — Ili se možda bojiš Blainea?

Hoerner se naglo okrenuo, a lice mu se zarumenilo.

— Ti prokleta dobro znaš da se nikoga ne bojim! — uzeo je svoj šešir i vinčesterku. — Idemo — rekao je i opet zastao te pogledao Neversa — ali čemo se možda vrlo brzo vratiti.

Nevers je stajao na pragu i promatrao ih sve dok nisu otišli. Onda se brzo okrenuo. Angie je stajala na vratima kuhinje.

— Oh, jesu li otišli?

— Daaa — rekao je Nevers tiho i intenzivno. Taj je glas bio prvi znak upozorenja za djevojku.

Pažljivo ga je pogledala. Nikada joj taj čovjek nije bio simpatičan. Uvijek nabusit i nadmoćan. U njemu su plamtjele strasti, ali one nisu bile ni slične čistom, poštenom plamenu koji je osjetila kod Utaha.

Nevers se oslonio obima rukama o stol i zagledao u nju.

— Angie, djevojko, ti zaista muškarca možeš izluditi. Zaista možeš...

— Mislite? — upitala je. Sada je sasvim točno znala kakva je opasnost pred njom. Od četrnaeste godine doživljavala je ovakve situacije i uvijek pronalazila neki izlaz. Ali Russ Nevers je noćas bio čudno, nenormalno raspoložen.

— Ti znaš da je tako — procijedio je Nevers. — Što namjeravaš postići oči-jukanjem s Blaineom? Što hoćeš od nje-ga?

— Utah Blaine je bolji od svih vas — rekla je mirno — Sam se bori za svoje, ne krije se iza plaćenih ubojica.

Neversov je vrat oblilo rumenilo, a oči su postale okrutne. Mora zgrabiti tu djevojku i naučiti je pameti.

— Misliš li da ga se bojim? — upitao je jakim, ali ipak pomalo nesigurnim glasom.

— Ja to sigurno znam — rekla je Angie — Russ Nevers, vi niste glupi. A samo se budala može ne bojati Uta-ha Blainea.

Zavalio se u stolicu i ogledao:

— Daj mi kave! — zapovjedio je.

Pogledala ga je, otišla do štednjaka i podigla vrč. Napunila je šalicu, ali, umjesto da obiđe stol kako je očekivao, pružila mu je s druge strane. Pokušao je uhvatiti ruku, ali je ona prolila malo vrele kave po njegovim prstima.

Kriknuo je i opsovao, pritisnuvši ruku na usta.

— Prokleta bila! To si učinila namjerno!

— Ali ne, gospodine Nevers. Kako možete reći tako nešto? — upitala je podrugljivo.

Pogledao ju je, skočio i počeo obila-ziti stol:

— Vrijeme je da te netko ukroti.

Spretno je izbjegla njegovim rukama i sklonila se s druge strane stola.

— Ako netko upadne ovamo, izgledat ćete vrlo glupo — rekla je. — A što ako dođe Blaine?

Zastao je lica crvena od bijesa. Pa, ipak, njene su riječi svladale u njemu strast i povrijeđeni ponos. Što ako Blaine doista dođe?

Angie je hladnokrvno izvadila iz džepa papirić koji je Rink bacio Spustila ga je na stol.

— Vi znate što će se dogoditi ako vas Utah nađe ovdje? — upitala je tiho.

— Neće! — uskliknuo je tvrdoglavo. — Udesit će ga na *46*.

U međuvremenu se mnogo toga događalo u dolini. Ben Otten se približavao kladari dok je Lee Fox sa svo-ja kaubojka dolazio sa sjevera. Tragajući za Blaineom objahao je veliki krug i stigao u blizinu kuće Angie Kinyon. Zastao je ugledavši osedlanog konja, a onda su zamijetili još jednog jahača koji se približavao galopom. Lee Fox je brzo dao upute svojim ljudima i pojahao niz puteljak.

U Rid Creeku Rocky Ehite je razmjestio šest pomoćnika naoružanih sačmaricama na najvažnija mjesta u gradu. Zadatak im je bio da održavaju red i mir dok šerif bude odsutan. Pred hotelom je čekala četa od petnaest jahača, spremnih za polazak. Onda je iz kuće izašao White s Forbesom i Padjenom. Uzjahali su i šuteći krenuli niz ulicu.

U salunu, na drugoj strani ulice, profesionalni revoveraš, koji je upravo stigao u Red Creek jer je čuo da tu postoje dobre mogućnosti za zaradu, podigao je čašu i nazdravio barmenu:

— Ova je za sretan put.

— Odlazite? Niste li tek stigli?

Čovjek se nasmijao i mahnuo prema ulici.

— Niste li vidjeli one momke koji su upravo odjahali. Sve dobri i poštenu momci, ali ljuti. Poštenu i ljuti! Mister, prošao sam mnoge okršaje, ali kad se poštenu ljudi razljute i dignu na oružje, treba sjesti u sedlo i nestati. Za deset minuta nećete vidjeti ni prašinu iza mog konja.

Ben Otten je ujahao među sikomore baš kad se Nevers opet upustio u lov za djevojkom. U času kad je Angie potrcala prema vratima druge sobe, Nevers je čuo udarce kopita. Zastao je kao ukopan. Lice mu se smrklo, a onda postalo samrtnički blijedo. Izvukao je revolver i potrcao prema vratima. Nekoliko metara dalje čovjek je skakao iz sedla. Izvan sebe od straha Nevers je podigao revolver i opalio.

Ben Otten je ugledao tamnu priliku na vratima. Vidio je i plamen, a onda se teška olovna kugla zabila u njegov želudac. Koraknuo je naprijed pa u stranu i strovalo se u prašinu.

Russ Nevers je skočio spreman na još jedan hitac. Onda se skamenio.

Ben Otten!

Angie je čula kako je uskliknuo od zaprepštenja, ali je bila zauzeta vadeći revolver iz ladice. Gurnula je ruku s oružjem pbd naboranu kecelju, i izašla iz sobe.

Russ Nevers je stajao pred kućom i okrenuo se začuvši njezine korake. Pogledao ju je izbuljenih očiju.

— To je Otten — rekao je bezbojnim glasom. — Ubio sam Bena Ottena.

Oboje su tako stajali kad je pred kuću dojahao Lee Fox praćen svojim kaubojima. Pogledao je bankara i tek tada Neversa.

— Kog si ga đavla ubio? — upitao je radoznalo.

— Zaletio se ovamo! Mislio sam da je Blaine.

Fox je pogledao djevojku pa Neversa i shvatio što se tu odigravalo.

— Maknite Ottena odavde — rekao je — Blaine dolazi.

Okrenuo se svojim ljudima i rekao tiše:

— Uхватite, djevojku, ali bez grubosti.

Angie je čula razgovor, ali nije razumjela riječi. Momci su skočili, na zemlju, a Nevers je već uhvatio tijelo i počeo ga vući. Kauboji su prišli kao da će mu pomoći, a onda su naglo uhvatili Angie. Pokušala je podići revolver, ali je bilo prekasno.

— Ništa vam se neće dogoditi — rekao je Fox. — Želim samo da ne upozorite Utaha.

Bespomorno je morala promatrati kako zasipaju prašinom tamnu krvavu mlaku i uklanjaju tragove. Odveli su konje i onda se posakrivali. Russ Nevers uz kuću... Lee Fox pored staje, jedan iza grma kod obora, a drugi je kleknuo iza hrpe drva. Četvorica bandita s oružjem i svi spremni pucati na Utaha Blainea. A negdje putem mogao je naletjeti na Rinka Wittera i Hoernera.

Prošlo je petnaestak minuta od odlaska Utaha Blainea, kada je Ortmann čuo konje. Bili su to Witter i Hoerner.

Pažljivo i mirno nanišanio je na Hoernera. Metak je promašio, a jahači su naglo skrenuli konje u visoko grmlje.

Hladnokrvno i polako Ortmann je počeo zasipati grmlje olovom.

Hoerner je ležao priljubljen za zemlju. Olovo se zabijalo vrlo blizu.

— To nije Utah — rekao je. — Taj bi nas pustio da dođemo bliže i pucao na sigurno.

— Slažem se. To mora biti Ortmann.

— Što ćemo ovdje? Vraćajmo se. Blaine je sigurno pošao u posjet svojoj djevojčici.

Rink Witter je razmislio o prijedlogu i zaključio da nije loš.

Osim toga, nije mu se svidjelo što je ostavio Angie sa Neversom. Što je više razmišljao o tome, sve je čvršće vjerovao da je rančeru bilo stalo samo do toga da ostane s njom na samo.

Otpuzali su do konja koji su zastali nešto podalje. Uzjahali su i krenuli tako da budu izvan domašaja Ortmannovih metaka. Gorostas je čuo kako odlaze i počeo tiho psovati. Oklijevao je, želio ih je slijediti, ali se onda sjetio Blainove zapovijedi. Ma što se dogodilo, nije smio za njim.

— Tako bar ne moram brinuti da ne pogodim prijatelja — rekao mu je Blaine. — Svi koje nađem tamo moji su neprijatelji.

Ortmann je pronašao nešto za jelo i onda stajao na straži. Dan je prošao

bez ikakvih događaja, sunce je zašlo i noć je počela gutati ravnicu.

I kladara među sikomorama tonula je u mrak. Ljudi su jedan po jedan ulazili u kuću, jeli i vraćali se na svoje položaje.

Kada je Fox ušao, pregledao je veze na djevojčinim rukama i nogama i skinuo maramu koja joj je bila povezana preko usta. Dao joj je kave.

— Budite mirni i ništa vam se neće dogoditi. — obećao je.

— Kako da budem mirna — upitala je oštro — kad se spremate ubiti čovjeka koji je bolji od svih vas zajedno?

Noć se spustila i sakrila kuću i ljude oko nje. Noćna je ptica otpjevala svoju pjesmu i ušutjela. Angie je nekoliko puta zadrijemala, ali bi se začas probudila mučena strašnim snovima.

Utah Blaine proveo je noć na stijeni stotinu metara iznad doline. Usprkos hladnoći bilo je prijatno pod debelim pokrivačem. Kuća i okolina bili su pred njim kao na dlanu, osim dijelova koje su sakrivala guste krošnje sikomora.

U oboru su bili i djevojčina kobilica i njegov pastuh. Ali, djevojka se nije pojavljivala: Na stijenu je stigao nešto prije mraka, a nakon što se sasvim smrklo, mogao je pratiti samo svjetla. Najprije u kuhinji, zatim kraće vrijeme u sobi pa opet u kuhinji. Tamo je i ostalo. Nekoliko je puta čuo škripanje vrata.

Ako je dolje bilo ikoga, stigao je prije njega. Nije vidio ni jednog čovjeka, ali je bio uvjeren da paze na kuću. Povukao se od ivice i pripalio cigaretu. Bilo je sve hladnije, ali se nije usuđio zapaliti vatru. Ostao je na straži. Ako je Angie dolje sama, onda je sve u redu. Ima li još koga, prije ili kasnije, odat će se.

Čekat će do jutra. Tada će krenuti.

Fox je naglo podigao glavu. U blizini kuće netko je tiho koraćao. Čuo je kako su zaškripale daske na stepenicama. Vrata su se otvorila.

Fox je upozorio svoje ljude i krenu prema kući. Brzo i nečujno. Ušuljao se u kuću i ugledao ono što je i

slutio. U prigušenoj svjetlosti petrolejke Russ Nevers se nagnuo nad djevojku koja ga je promatrala užasnuta.

— To nije tvoje stražarsko mjesto, Russ.

Neversovo se lice iskrivilo od bijesa. Oštro se okrenuo i viknuo:

— Lee, proklet bio, ne miješaj se u tuđe poslove, jesi li čuo?

— To su moji poslovi — rekao je Fox mirno, ali su mu oči počele gorjeti čudnim plamenom. — Ne bojim se smrti, ali na vješala ne želim!

— Vрати se na svoje mjesto — rekao je Nevers promuklim glasom.

— Ja, ne. Ostajem ovdje — nasmjehao se Fox. — Ti ćeš stražariti kod stajе.

— Vraga ću!

Lee Fox je samo malo skrenuo puščanu cijev i ona je bila uperena među Neversove oči.

— U tom slučaju, vuci revolver, Russ. Jedan od nas dvojice umrijet će ovdje, odmah!

Russ Nevers nikada u životu nije upoznao tako snažan osjećaj kakva je bila njegova mržnja u ovom času. Zapiljio se u Foxa i onda se, napokon okrenuo na peti:

— Eh, dovraga, čemu toliko buke oko sitnica?

Izišao je iz kuće zalupivši vratima. Utah Blaine je čuo taj udarac. Zabrinuo ga je.

XXI

Još za mraka Blaine se polako spustio strminom. Osjećao je da čas obračuna ne može biti daleko. I, kada je nebo na istoku počelo sivjeti, ležao je u zaklonu grmlja, dvadesetak metara od obora i kojih osamdeset metara udaljen od kuće.

Nije žurio, osluškivao je i promatrao. Prilično dugo nije bilo ni pokreta ni bilo kakvih znakova života, samo se iz dimnjaka izvijao tanki trag dima. Promatrao ga je razmišljajući da li mu je Angie ikada spomenula kad ujutro ustaje.

Nije bilo vjetra, a vedro je nebo obećavalo vruć dan. Utah je bio umoran, ali spreman. Osjećao je i laku napetost u svojim mišićima kao i uvijek u trenucima opasnosti.

Čuo je oštar usklik. Neki se čovjek osvio na noge iznad drevnog valova za vodu u oboru, potrčao prema stražnjim vratima kuće i nešto opsovao.

— Dobra djevojka — nasmiješio se Utah.

Njen je pothvat bio uspješan. Čuo je oštre uzvike, djevojčin glas, a zatim riječi nekog muškarca. Nije ih mogao razumjeti, ali je po glasu prepoznao Lee Foxa.

Čovjek se opet pojavio na vratima, brzo se ogledao i prignut potrčao na svoje mjesto, iza valova za vodu. Taj je čovjek bio jedan od Foxovih kaubojja. Utah ga je vidio samo jednom i sjećao se da su ga zvali Machuk.

Zamišljeno, Baine je promatrao dvorište. Jedan čovjek u oboru, drugi u kući, a bez sumnje, još jedan u staji.

Koliko ih je bilo? Fox nije imao toliko ljudi koliko Nevers, ali je mogao dovesti šestoricu, sedmoricu. Međutim, vjerojatnije je bilo da je poveo četvoricu ili petoricu. Utah nije računao na Rinka Wittera i Hoernera. Oprezno je pripalio cigaretu krijući plamčićak dlanovima. Pušenje nije bilo više tako opasno kao u mraku.

Bilo bi sudbonosno žuriti. Najprije se trebalo uvjeriti koliko je ljudi u zasjedi. Ako se ne vara, uskoro će se za to pružiti dobra prilika. Oni su postavili zasjedu i pripremili se za dugo čekanje, a u tom slučaju vatra u kući može značiti samo pripremanje doručka. Ili bar kave.

Utah se kiselo nasmiješio. I njemu bi i te kako dobro došla šalica vruće kave. Pala mu je na um i ideja da se uvuče u kuću, ali ju je smjesta odbacio. Bar jedan čovjek pokrivao je stražnji ulaz. Osim toga, nije mogao krenuti na tu stranu zbog osušenog granja koje bi zapucketalo.

Morao je i dalje čekati.

Iz kuće je čuo lupkanje tanjura. Da je znao da je tamo Nevers, možda bi i ušao. On je bio dovoljno uzdrman da

napravi kakav glupi čin. S Lee Foxom nije bilo tako. Smotao je još jednu cigaretu da bi mu pomogla u čekanju. Zurbu bi sada sve pokvarila. On zna, oni ne znaju. Njima je čekanje teže i neizvjesnije. Tko zna otkad su ovdje. Dojazit će im i pokazat će se.

Utah se zamislio i odbacio nekoliko planova za borbu. Ili su bili luđački pogibeljni, ili nisu pružali šansu za definitivno rješenje. Onda mu je srce zastalo kada je na vratima ugledao Angie. Prolila je vodu iz neke posude, oklijevala lutajući očima naokolo i onda pozvala Machuka.

Čovjek koji je ležao sakriven iza valova ukočeno je ustao, otresao koljena i pošao u kuću. Utah je opet slušao lupanje posuda. Malo kasnije Machuk je izišao iz kuće i vraćajući se na svoje mjesto viknuo ime koje Utah nije mogao razumjeti. Iza gomile drvâ za vatru, izvukao se kauboj kome je vjerojatno bilo svega dosta. Pošao je prema kući ne nastojeći da se krije. Jedno rame bilo mu je znatno niže od drugoga. Sada je Utah znao za položaj trojice. Što je sa ostalima? Najmanje jedan bio je u staji, to je sigurno.

Nešto kasnije kauboj je izišao iz kuće. Zastao je kod valova za vodu i Utah je jasno razumio njegov glas:

— Lee misli da nećemo morati dugo čekati.

— Bogami, i ja se nadam. Već mi je dosta ovog ležanja u prašini.

— Bit će vruć dan.

— Daaa.

— Moram pozvati Neversa — čovjek je krenuo na svoje mjesto zastavši pored staje.

Nevers se pojavio na vratima i pošao oko kuće. Pogled na njega nije bio prijatan. Lice mu je bilo namršteno i podbuhlo, kosa raščupana. Njegovi pokreti odavali su da ne vlada svojim živcima. Bio je spreman na sve. Neko je vrijeme igrao uloga poštena i ugledna čovjeka, ali to mora da je bila gluma. Sada je prešao granicu nakon koje nema povratka.

Nevers je ušao u kuhinju. Vladala je tišina dok je jeo, a onda se začuo njegov snažan, nabusit glas:

— Tko će sada stražariti u staji?

Netko, vjerojatno, Fox, odgovorio je tišim glasom.

— Tako? Lee, ti guraš nos kamo ne treba. Proklet bio ja ću ti... — viknuo je Nevers, ali ga je vjerojatno netko prekinuo. Došlo je do svađe, koja je potrajala nekoliko minuta.

— Tko je ona, na kraju krajeva? — uzviknuo je Nevers. — Jedna obična...

— Prekini! — Foxov glas bio je oštar i opasan. Utah je polako ustao, zaštićen grmljem, spreman da pojuri naprijed. Što se događalo s Neversom. Zar nije osjećao opasnost u Leejevu glasu. I jedan i drugi bili su spremni pucati ali bi u ovom sukobu Lee imao prednost.

Mora da je i Nevers to shvatio jer se njegov glas snizio do gundanja. Napokon je izišao iz kuće i pošao prema staji, čačkajući zube i gundajući.

Utah je čekao i čekao. Onda je zaključio da ih nema više od četiri. A znao je i gdje se nalaze.

Sada bi moglo doći do obračuna. Da nije bilo Neversa možda bi se mogao i sporazumjeti s Foxom. U trenucima kada je bio pri sebi, činilo mu se razumnijim od mnogih zdravih ljudi. Ali, s Neversom je bilo drukčije. Nije postojao drugi izlaz osim ubojstva.

Angie je, izgleda, bila sigurna uz Lee Foxa. Ali, gdje je Ben Otten? U gradu, ili i on traga.

Utah se počeo polako povlačiti. Namjeravao je u velikom krugu zaobići obor i dokopati se stražnje strane staje. Ocjenjivao je i mogućnost da se prikrade čovjeku koji je bio skriven iza hrpe drva i tako smanji broj protivnika. Međutim, buka bi mogla privući pažnju ostalih.

Zato je nastavio, polako i oprezno prema staji. Najopasniji je bio posljednji dio puta — nekoliko metara sasvim otvorenog prostora. Onda se opet našao u sjeni, iza čoška zgrade.

Polako se privukao otvorenim vratima, razmišljajući o slijedećem koraku.

Staja je bila sagrađena od širokih, jakih dasaka, poduža zgrada koja je na dvjema suprotnim stijenama imala velika dvokrilna vrata. I jedna i druga bila su širom otvorena.

Da bi mogao paziti na Blaineov dolazak, Nevers je trebao stajati kod suprotnih vrata i motriti preriju. To je Utahu pružalo mogućnost da se pojavi na drugim vratima, njemu iza leđa, i Neversa izazove na dvoboj, a da to drugi i ne zamijete. Možda je postajao i neki bolji način da se to izvede, ali Utah se nije mogao dosjetiti. Časak je oklijevao i onda izišao iz zaklona stijene i stao nasred ulaza. Tog istog časa čuo je hladan, rezak glas ispunjen trijumfom i mržnjom:

— Čekao sam te, Blaine.

Utah se okrenuo, znajući što će ugledati. Tamo je, ni trideset metara dalje, stajao Rink Witter. Došao je putem koji je vodio od riječnog gaza. Dvadesetak metara desno stajao je i Hoerner.

Utah je ostao sasvim nepomičan. Bila je to savršena stupica. Nevers mu je bio za leđima, Witter i Hoerner naprijed. U kući još i Lee Fox pa njegova dva kauboja u dvorištu.

Sestorica!

— Sam protiv šestorice, Utah — rekao je sam sebi. — Ovog si puta pretjerao.

Ali, njegova hladnokrvnost nije ga napustila. Usprkos bezizlaznosti položaja u kom se je iznenada našao, um je radio brzo i točno, procjenjujući situaciju. Međutim, rezultat nije bio povoljan. Nije postojala ni najmanja mogućnost da se izvuče živ. Mogao je barem i neke od protivnika povesti sa sobom. Prije svega Rinka. Rinka i Neversa. To je značilo jedan brzi hitac u Wittera... ne prebrz. Nakon toga okret i drugi metak za Neversa.

Ako nakon toga još uvijek bude živ i sposoban pucati, može se povući u staju. Ali to bi se moglo dogoditi u slučaju da svi meci preostale četvorice promaše, što nije bilo moguće. Najmanje jedan od njih — Hoerner — bio je profesionalac, brz i sposoban revolveraš.

Utah Blaine je stajao mirno, nepomično, malo razmaknutih nogu da bi mogao održati ravnotežu ako ga i pogodi neki metak. Sve je bilo vrlo mirno i tiho, tek se oglasila neka ptica. U kući su zaškripale daske poda. Tamo

se nalazila djevojka koju je volio i koja je ovisila o njemu.

Iako je ostao hladan i savršeno miran, osjećao je u sebi povećanje napeitosti, tijelo i um spremali su se na veliku, odlučnu bitku. Sumnje, strah, isčekivanje, sve je bilo potisnuto u pozadinu. U tom je času došlo na vidjelo ono što je Utah Blaine bio u svojoj sušitni — borac, samotna borac, koji još jednom stavlja na kocku sve što ima i pokušava dokazati svoju vrijednost.

Pogledao je ravno u oči malog revolveraša i počeo se smijati. Nije to bilo na silu, niti da bi impresioniralo protivnika. Morao se nasmijati samom sebi, Utahu Blaineu, velikom i hrabrom, lukavom iskusnom borcu koji se nakon svih priprema uvukao ravno u zamku. Njegov smijeh je prekinuo tišinu.

— Drago mi je da te vidim ovdje, Rink — rekao je. — Bojao sam se da ćeš zakasniti na zabavu.

— Blaine, sada ću te poslati u pakao — rekao je Rink tihim, mirnim glasom.

Utah je želio razbiti taj mir.

— Ti? Ali Rink, bez čopora tebi sličnih ti me ne bi poslao nikuda i nikada. Vidio sam te kako vučeš... bilo je žalosno i gledati — nasmijao se. — Ako zaista odem u pakao, što bi se moglo i dogoditi obzirom na broj tvojih pomoćnika, ti i Nevers me sigurno pratite. A ti — zastao je nekoliko sekundi — ideš sada!

Nevjerojatno brzo njegove su ruke bile na revolverima. Rink je bio spreman i razgovor nije mogao oslabiti njegovu pažnju. Pa, ipak, on nikada ne bi mogao biti brži, nikada svoje revolvere nije tako munjevito izvukao iz navlaka. On je tek podizao cijev kada je ugledao pred sobom dva tamna otvora i znao da će slijedeće sekunde biti mrtav.

Iako kratko kao treptaj oka, saznanje je bilo užasno. Onda su otvori nestali zamijenjeni ružičastim plamičkom, osjetio je kako ga kugla pogada i kako tetura pod snagom udarca. Ipak, nije ispustio oružje. Druga kugla pogodila ga je u bok i on je počeo padati.

Napokon je opalio, ali je olovo glasnim, tupim udarcem razmrskalo debelu dasku staje. S užasom je shvatio da ni jednim metkom neće pogoditi Blainea pa je očajno vrisnuo. Pao je, vriscao i dalje, odapinjavao svoj revolver posljednjim pokretom.

Blaine se okrenuo. Oba njegova hica stopila su se u jedan, nije na njih utrošio suviše vremena. Ono što je ugledao bilo je nevjerojatno. Umjesto da puca u njega, Nevers je stojeći na drugom izlazu iz staje pucao u Lee Foxa.

Uhvativši se zgrčenim rukama za stomak, razrogačenih očiju Fox je zateaturao niz stepenice. Očajničkim naponom pokušao je podići ruku s revolverom:

— Trebao sam te... trebao sam te ubiti — prostenjao je, a onda mu je glas postao jači. Ugledao je Blainea. — Ubij ga, previše je pokvaren da bi živio!

Pao je i ostao tako raširenih udova.

Hoerner je trčao ukoso prema staji i opalio u Blaineova leđa, jednom, dva, tri puta.

Oko kuće je olovo počelo letjeti na sve strane. Blaine je pucao mirno i ujednačeno, iako ga je pogodio Hoernerov metak i on je protiv volje zateaturao. Najprije je metkom rastrgao Neversu rame, a nakon drugog pogotka, rančer je ispustio revolver. Utah se spustio na koljeno, već zamagljena pogleda i nanišanio u Hoernera.

Veliko tijelo plaćenog revolveraša trglo se, ali nije palo. Utah je podigao drugi, pun revolver, i oborio ga. Onda se okrenuo natrag prema staji.

Nevers je stajao tamo opuštenih ruku sav crven od krvi koja je tekla iz ramena.

— Ti si najgori od svih ubojica u ovoj dolini, Nevers — rekao je Utah čvrstim glasom. — Ti si to započeo. Čuo sam tvoj glas kad ste vješali Neala. Zbog tebe su poginuli mnogi dobri ljudi.

Podigao je revolver, a Nevers je panično zauriao. Onda mu je metak probio srce i on je još časa stajao tako, mrtav, i tek se onda svalio u prašinu.

Utah ga je promatrao zaboravivši na okolinu. Čovjek s obješenim ramenom klečao je iza hrpe drva i nišanio vinčesterkom. Onda je na vratima kuće odjeknuo pucanj koji je nadglasao sve ostale.

Trgnuvi se, Utah je okrenuo glavu. Na pragu je stajala Angie sa starom puškom svog oca. Opet ju je podigla na rame i opalila, ustuknuvši od udara kundaka.

Čovjek kod hrpe drva više nije mogao pucati. Utah se sjetio posljednjega:

— Iziđi, Machuk! Iziđi s rukama u zrak!

Čovjek je mučno zastenjao.

— Ne mogu! Smrskala mi je nogu s tim svojim topom!

Utah je pogledao djevojku, oslanjajući se jednom rukom o zemlju:

— Angie — promućao je zanjihavši se — jesi li... dobro... Posljednje što je čuo bili su udarci kopita. Osjetio je kako se miris zemlje miješa sa mirisom krvi, a pod obrazom zapucketalo je meko, suho lišće. Oko njega se spuštala duboka tama koja je donosila zaborav i olakšanje.

* * *

Kad je otvorio oči, bio je u ugodnom polumraku. Najprije je ugledao žućkasti krug svjetla prigušene petrolejke na stolu. Pokušao se okrenuti glavu. Ležao je u postelji, a do njega na stolici, sjedila je Angie. Zaspala je, a lice joj je bilo smireno.

Pokret njegove glave bio je dovoljan da je probudi. Brzo je spustila ruku na njegovo rame:

— Ne miči se... mirno leži.

Spustio je glavu natrag, u mekani jastuk.

— Što... što se dogodilo?

— Ranjen si. Tri metka. Izgubio si mnogo krvi, Utah.

— Nevers? Rink?

— Obojica su mrtvi.

To je morao i sam znati. Polako se prisjećao svega.

— Hvala ti za onaj hitac Angie...

— Rals Forbes je bio ovdje. I Padjen. On je ostao spavati u susjednoj sobi. Bio je i Rocky White.

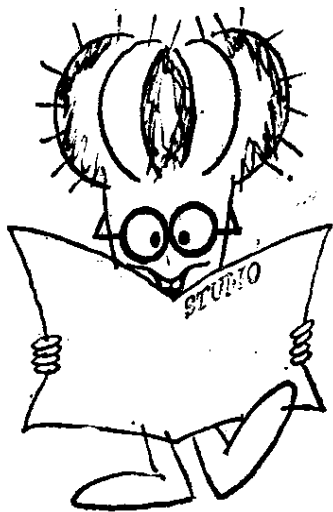
— On? Što je tražio?

— On je novi šerif u Red Creeku.

Blaine se s naporom prisjetio čovjeka koji je nosio to ime. Sudeći po izgledu nisu izabrali krivog.

— Što se dogodilo s Ottenom? Zna li netko gdje se nalazi? — bio je to njegov posljednji živi protivnik.

**»STUDIO«
JE REVIIJA
S NAJVEĆOM
NAKLADOM U
JUGOSLAVIJI!**

— Nevers ga je ubio. Prošle večeri. Ben je dojahao ovamo, ne znam zbog čega... I Nevers ga je ubio. Mislio je da si to ti. A možda mu je bilo svejed-

no, morao je nekoga ubiti. Benovo tijelo je cijele noći i jutros ležalo u staji.

Otten... Nevers... Witter, i Miller i Lud Fuller, a prije njih Gid Blake i Joe Neal. A Rip Coker?

— Angie... Rip?

— Živ je, Utah, počeo se oporavljati. Od svih onih metaka ni jedan nije pogodio srce. Samo je izgubio puno krvi. Taj će momak još jahati.

— Drago mi je — rekao je tiho. — Pitam se, zašto li su morali poginuti svi ostali. Možda su i morali. To je prelaz iz divljine u civilizaciju. Možda je to posljednja velika bitka u novom kraju. I dobra škola, pouka protiv nasilja.

— U Red Creeku izabiru gradsku upravu — rekla je Angie. — Probudili su se i počeli raditi.

— To je dobro... — rekao je zamišljeno. — Tako se jedino može osigurati pravi mir... da se nitko ne osili i ne počne zapovijedati ostalima.

— Sada bi se morao odmoriti.

— Da — ležao je mirno dok nije opet došao do daha. — Znaš, »46« je vrlo lijep. Pašnjaci su divni. Ima mnogo malih mjesta, tako lijepih da ti stane dah. Život bi mogao biti lijep na »46«.

— On je tvoj. Joe Neal je tako želio. Ti ćeš ga voditi umjesto njega.

— Umjesto njega... Ali i za tebe, Angie. Inače moj budući život nema mnogo smisla.

Nagnula se nad njega i nasmiješila se:

— A zašto bi bio bez mene? Ja sam uvijek voljela ovaj kraj... i tebe.

Polako je spustio glavu na jastuk i usprkos boli osjetio silno olakšanje.

— Ako je tako, onda mogu zaspati. Angie, probudi me rano... Htio bih popiti litre i litre kave...

Glas mu je bio sve tiši. Ostala je nagnuta nad njim sve dok nije čula kako duboko i pravilno diše. Na njeno lijepo lice padala je meka svjetlost.

Vani, u preri, zavijao je usamljeni vuk.

K R A J

KWIZ

• križaljke • testovi • rebusi
• ljubavne i krimi priče • žale

**izlazi svake
druge srijede**

40 STRANA ~ 3 DINARA

DOSAD IZASLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

34. D. J. Stevens: NOĆ OBRAČUNA
35. L. L'Amour: UKROČENA ZEMLJA
36. W. R. Cox: DJEVOJKA S ISTOKA
37. H. S. Sharon: CRNI ORAO
38. Tom West: SAMO MOJ PISTOLJ
39. Scott F. Scott: ALABAMA
40. H. S. Sharon: PODVALA BILLA JACKSONA
41. Louis L'Amour: BEZDUŠNI VODIČ
42. W. O'Connor: OPASNI DOŠLIJAK
43. W. O'Connor: OSAMLIJENI ŠERIF
44. U. H. Wilken: PROKLETI ŽIVOT
45. S. H. Sharon: NAPAD NA KOČIJU
46. J. F. Beck: U IME ZAKONA
47. L. L'Amour: VISOKI STRANAC
48. L. L'Amour: OBRAČUN U PRERIJI
49. S. C. Lawrence: VRELI DAN U BUFFALU
50. P. Hangster: POVRATAK
51. J. F. Beck: OLOVO PRAVDE
52. Hal Warner: TRAGOVI U PUSTINJI
53. G. A. Lutz: PUCNJI U PRAZNO
54. E. Jones: NEUSTRASIVI SLADE
55. L. L'Amour: ZLATNA PLANINA
56. H. Hatten: SMRTONOSNI POKOLJ
57. T. West: TEKSAŠANIN
58. E. Jones: SMRT SVIM IZDAJICAMA
59. W. O'Connor: KANJON SMRTI
60. L. L'Amour: KLAN SACKETTOVIH
61. D. Dean: OŠIŠANA OSVETNICA
62. D. Dean: VATRENA OSVETA
63. J. Gilmoor: LOV NA SVJEDOKE
64. C. Hunter: ALI TADA SE POJAVIO SAM
65. F. Glaser: VRIJEME OBRAČUNA
66. F. Short: NI PAKAO ME NEĆE
67. R. Ullman: JACKSONOV KLAN
68. G. Lord: TAJNI TOVAR
69. W. O'Connor: STOTINU DANA PAKLA
70. F. Short: SKINITE HULJU IZ SEDLA
71. A. C. Morgan: REVOLVERASI SU ČEKALI
72. L. L'Amour: BRAĆA SACKET
73. H. Werner: ZLOČIN OTACA
74. L. Waller: U OLOVNOJ OLUJI
75. C. Martin: IZASLANICI PAKLA
76. R. McLeod: TEŽAK PUT DO MEKSIKA
77. R. Hogan: OVAJ GRAD PRIPADA JESSUPOVIMA
78. S. C. Lawrence: TEKSAŠANIN
79. Paul Evan Lehman: PAKAO U NOVOM MEKSIKU
80. H. S. Sharon: DRUŽINA SMRTI
81. L. Ernenwein: SNJEŽNI JAHACI
82. L. L'Amour: UTAH BLAINE

U PRIPREMI:

83. F. SHORT: ZAŠTITNIK IZ TEKSASA

KOD VAŠEG PRODAVAČA NOVINA

**BIBLIOTEKA KRIMINALISTIČKO
— LJUBAVNIH ROMANA**